

GH. GH. ISTRATE

FRATIA
DE
CRUCE

COLECTIA „OMUL NOU“

1952

Cluj
Gh. Gh. Istrate

F R A T I A de C R U C E

Colecția "O m u l N o u"

1 9 5 2

Prezentarea INDREPTARULUI

După numirea lui Ghiță Istrate la conducerea Fraților de Cruce - 1935 - Căpitanul l-a chemat într'o zi și discutând cu el normele după care trebuie făcută educația fraților de cruce, l-a însărcinat să aștearnă aceste norme pe hârtie. Ghiță Istrate, un om care trăia integral și adânc tot ceea ce spunea Căpitanul, a înțeles nu numai să pună pe hârtie ceea ce auzise, dar și să desvolte în amănunțime tot ceea ce ar fi putut fi necesar pentru o educație completă a fraților de cruce. Pe această linie el s'a pus pe treabă și în circa două luni de zile a terminat manuscrisul INDREPTARULUI, așa cum a fost tipărit.

Cu acest manuscris Ghiță Istrate s'a prezentat într'o zi la Sediul Căpitanului. Când l-a văzut, Căpitanul l-a întrebat: "Ai terminat ceea ce ți-am spus?" Ghiță Istrate i-a prezentat atunci voluminosul manuscris. La vederea acestui dosar gros Căpitanul s'a făcut roșu și sărind depe scaun l-a apostrofat: "Te-ai apucat și tu să faci literatură! Ia-ți manuscrisul și ieși afară!" La auzul acestor cuvinte Ghiță Istrate s'a roșit tot, a luat poziția de drepti și a ripostat: "Căpitane, nu-l iau, trebuie să-l citești mai întâiu". La acest răspuns neașteptat, Căpitanul a țipat mai tare să iasă afa-

ră. Ghiță Istrate s'a încăpăținat din nou să rămână, insistând ca manuscrisul să-i fie citit. Căpitanul, uimit de insistența lui, i-a spus să lase manuscrisul și să plece. Seara, Căpitanul a însărcinat o comisie de trei, compusă, mi se pare, din Polichroniade, Vasile Christescu și probabil Puiu Gârcineanu, oameni în a căror condee el avea încredere, ca să verifice manuscrisul. După o săptămână de zile cei trei s'au prezentat cu manuscrisul la Căpitan și i-au raportat că nu poate fi schimbată nici măcar o virgulă în text. Prin aceasta ei înțelegeau să sublinieze că lucrarea a fost executată în condiții perfecte. Pe baza raportului lor, Căpitanul a dat ordin ca INDREPTARUL FRATIILOR să fie publicat.

Vasile Mailat

Noembrie 1952

"Mișcarea Legionară înainte de a fi o mișcare politică, teoretică, financiară, economică, etc., de formule, este o SCOALA SPIRITUALA, în care dacă VA INTRA UN OM, la celălalt capăt va trebui să iasă UN EROU".

Corneliu Z. Codreanu.

TABLA DE MATERII

	<u>pag.</u>
CEVA DESPRE SCOALA LEGIONARA SI FRATIA DE CRUCE.....	3
PENTRU CE "FRATIE DE CRUCE"?.	7
DIN ISTORICUL FRATIILOR DE CRUCE.	9
RECRUTARI.PRIMA INITIERE.FAZA DE INCERCARE. .	41
Recrutarea elementelor.	42
Prima inițiere.	47
Faza de încercare	47
Punctul a. Sinceritatea.	48
" b. Puterea de iubire	49
" c. Voința.	51
" d. Capacitatea de jertfă și spiri- tul de corectitudine.1/40 R.Carnetul Meu..	52
Punctul e. Ascultarea.	57
" f. Puterea de împrietenire	57
PREGATIRI PENTRU INFIINTAREA MANUNCHIULUI . .	61
Cei cari nu pot intra în mănunchiu.	62
MANUNCHIUL DE PRIETENI.	65
Condițiuni pentru înființarea M.D.P.	67
Prima consfătuire.	68
Când se raportează de înființare	70
FUNCTIONAREA MANUNCHIULUI	73
Despre membrii mănunchiului.Numărul de ordine	73
Primiri de noi membri	75
Funcțiunile M. D. P.	76
Despre șeful mănunchiului	78
Grijile de căpetenie ale unui șef de mănunchiu	80
I. Buna funcționare.	80
a. Funcționarea regulată	80

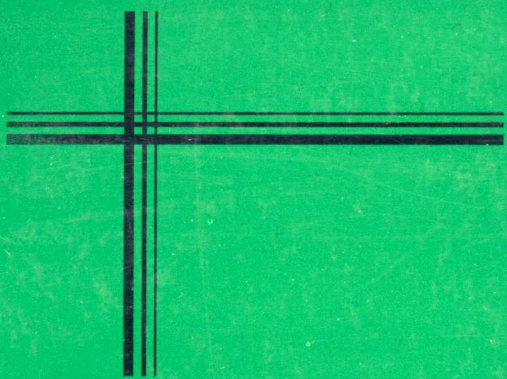
	<u>Pag.</u>
Despre Consfătuiri.	80
Indicațiuni asupra felului cum se pregătesc și se execută punctele din programul consfătuirii.	82
Ceva despre "Comunicări"	85
Absențe la Consfătuiri. Pedepse.	90
b. Păstrarea legăturii	93
Rapoartele săptămânale. Rapoartele lunare.	96
Despre ordin.	99
c. Asigurarea continuității. Ierarhia func.	100
Atribuțiunile secretarului	101
Despre casierul mănunchiului	109
Despre bibliotecarul mănunchiului.	117
II. Indrumarea către viața legionară	120
III. Unitatea.	121
CONSTITUIREA FRATIILOR DE CRUCE	123
Pregătiri pentru ziua legământului.	123
Raportul șefului de grup pentru aprobarea leg.	123
In ziua depunerii Legământului. Sedința festiva.	133
FRATIA DE CRUCE LA LUCRU	
Funcționarea frăției de cruce	139
Membrii F.d.C.	140
Șeful frăției de cruce.	142
Sedințele frăției	144
Scriptele frăției de cruce.	148
Grijile șefului de frăție. Legătură. Rapoarte	150
Legătura orizontală.	154
Recrutări. Ierarhia funcțiunilor.	155
ANEXELE FRATIEI DE CRUCE	
I. Mănunchiul de prieteni	157
Nou legăminte. Biblioteca. Caseria.	161
Serviciul de colportaj F.d.C.	164
Magazinul F.d.C.	165
Serv. de ajutor frățesc.	168
II. Frățiorii de cruce	171
CATEVA PRECIZARI	
Anul F.d.C. Despre semnele distinctive	181
Predarea comenzilor	185
Transferări de membri	190
Descompletări de membri. Desființări	194
Patrimoniul frăției de cruce.	197

	<u>pag.</u>
GRUPUL DE FRATII. ȘEFUL DE GRUP.	201
Primele griji ale șefului de grup.	206
Care este funcțiunea șefului de grup.	208
Frâna legionară.	209
Șeful de grup, educator	209
Metoda educativă.	210
Educație spirituală, idealistă.	213
PUNCTE, PE MARGINE DE GANDIRE SI VIATA LEGIONARA	
CU ADECVARI LA SITUATIA F.D.C.	215
Mișcarea Legionară este bazată pe iubire	215
Despre Comandant, legătură, ordine și rapoarte	217
Rapoartele șefului de grup către comandam.	218
Legătura cu șeful de județ.	222
Despre ordin	223
Sunt situații "speciale" cari pot să împiedice funcționarea mecanismului F.d.C.	225
Căpitanul. Tăcere-gândire-inițiativă-creație	226
Bunul simț legionar. Sinceritate. Eleganță	229
Cuvântul dat. Provocările, Răbdarea, Spiritul ofensiv. Adâncire. Amănuntul	232
Nimic de-a gata. Ce însemnează corectitudine.	236
Muncă. Vitejie. Hotărâre	238
Imposibilul. Temerea. Primejdia. Disciplina leg.	240
Aspectul primejdiilor pentru F.d.C.	242
a. In vremuri de pace	242
b. Când se deslănțuie furtuna	246
Profesorii legionari	
Minoritarii, Mândria națională	254
Legea jertfei. Morții legionari. Rugăciunea.	257
Seriozitatea. Buna cuviință. corijarea reciprocă	260
Greșala, repararea ei. Pedepsa legionară.	264
Eliminări.	266
Situația celor repetenți	269
Celelalte organizații de elevi	270
a. Organizații oficiale.	270
b. Organizațiile neoficiale.	271
Fratele de cruce și legionarii.	273
Cele 10 Porunci ale Căpitanului.	274
INSTRUCTIA FIZICA	277

Rostul instrucției legionare.	277
Executări. 1. Poziția de drepți, 2. Repaus. 3. Ru perea rândurilor. 4. Salutul legionar. Prezen tarea, 6. Onorul, 7. Pasul legionar. Marșul. Câteva reguli de ținut mine în marș. . . .	278
Exerciții de gimnastică. Alte posibilități de antrenament fizic și psihic.	293
CUM POATE SEFUL DE GRUP SA-SI INDEPLINEASCA MAI BINE FUNCTIUNILE SALE? Problema de cadre.	294
Un sistem de a lucra. Sedințe cu șefii de unită.	294
Participări la ședințe.	295
Prezentarea la raport	297
Noapți de lagăr	299
Fondul grupului	301
Cartea grupului	302
Absolvent al frăției de cruce	318

No 83

**FRĂȚIA
DE
CRUCE**

1 9 3 7

GH. GH. ISTRATE

FRĂȚIA
DE
CRUCE

- 1937 -

Consilier editorial: George URSA;

© Toate drepturile legale sunt rezervate Editurii;

Responsabil carte: Editura;

Tehnoredactare: Alina Sorescu și Cristina Popescu;

Coperta: George URSA;

Bun de tipar: martie 2005;

Editura Fundației Culturale „BUNA – VESTIRE”;

ISBN: 973 - 99507- 7- 9.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ISTRATE, GH. GH.

Frăția de cruce / Gh. Gh. Istrate → București:
Editura Fundației Culturale „Buna Vestire”, 2005
ISBN: 973 - 99507- 7- 9.

329(498)

94(498)

Volumul de față este o reproducere anastatică a ediției din 1937: ca document istoric. Și este un omagiu adus autorului prematur dispărut.

Aducem mulțumiri tuturor celor care au contribuit la apariția acestei cărți.

„Mișcarea Legionară înainte de a fi o mișcare politică, teoretică, financiară, economică, etc., de formule, este o ȘCOALĂ SPIRITUALĂ, în care dacă VA INTRA UN OM, la celălalt capăt va trebui să iasă UN EROU”.

Corneliu Z. Codreanu

CEVA DESPRE ȘCOALA LEGIONARĂ ȘI FRĂȚIA DE CRUCE

Legionarismul este o adâncă școală de formare a caracterelor. De *creștere* a „elitei”. „Tot ce-și poate imagina mintea noastră mai frumos ca suflet, tot ce poate rodi rasa noastră mai mândru, mai înalt, mai drept, mai puternic, mai înțelept, mai curat, mai muncitor și mai viteaz, iată ce trebuie să ne dea școala legionară! Un om, în care să fie dezvoltate, până la maximum, toate posibilitățile de mărire omenească ce se află sădite de Dumnezeu în sângele neamului nostru”, ne spune Căpitanul în Carte. Iar mai departe: „.....o școală legionară, poate să dea țării acestea un mare *tip de român*. Poate să iasă din ea ceva mare, cum n'a mai fost, care să frângă-n două întreaga noastră istorie și să pună temeliiile începutului unei alte istorii românești, la care acest popor are dreptul, datorită suferințelor și răbdării lui milenare, precum și curățeniei și nobletei sale sufletești.....”.

„Un mare tip de român”, iată ce este omul ieșit din școala legionară.

Simțind trăirea cu intensitate a unei vieți curate, așa precum a orânduit-o Dumnezeu, legionarul își află misiunea către care năzuiește: jertfa pentru neam.

Viață curată ca lacrima munților și curgătoare, producătoare de energie, trăiește el. Nu statică. Și are suflet tare ca diamantul.

Înrolat în lupta vieții, legionarul stă gata să-i înfrângă obstacolele.

Nu individualist, nu egoist. Ci cu comuniune de gânduri bune, slujitorii aceluiși ideal, pentru victoria căruia se leagă să lupte până la capătul vieții lor.

Și generații după generații se vor perpetua, adăpându-se din același izvor de viață, încălzindu-se la flacăra aceleiași școli: a *legionarismului*.

Dar, nu oricine va putea absolvi această școală; căci, firesc este, că după constituțiile fizice cu *anumite* debilități nu pot ieși din această stare, oricâte medicamente și îngrijiri ni s-ar da, de asemenea, indivizii cu *anumite debilități sufletești*, nu se pot vindeca, *oricâtă școală s-ar face cu ei*.

Pentru a primi cu adevărat botezul legionarismului, trebuie curățenie sufletească. De aceea, se cere o *prealabilă pregătire*, ca și pocăința înaintea Sfintei Împărtășanii.

Mai ușor, deci, vor putea să primească acest botez elementele tinere, neînglodate în păcat.

Apoi, sufletele tinere, ca și trupurile fragede, se mlădiază mai ușor.

În toate țările lumii, ochii celor cu grijă de viitorul neamului lor se îndreaptă către generațiile tinere.

Credințele care hrănesc și încălzesc tineretul de astăzi, vor călăuzi pe conducătorii de mâine.

În Mișcarea Legionară rolul de pregătire al tineretului, pentru primirea *duhului legionar*, îl au „Frățiile de Cruce”.

*

Frățiile de Cruce, pregătesc, în special, tineretul școlăresc. Este și natural: școlarii de astăzi vor fi conducătorii de mâine.

Dar, durere, tocmai ei sunt cei mai predispuși păcatului.

Cu primul an de școală secundară, de la 11 ani, copilul iese – mai mult sau mai puțin – de sub aripa proteguitoare a părinților.

Cei mai mulți părăsesc pe adevărații dragi îndrumători: părinții și frații de cari îi leagă sângele, și nu se mai întâlnesc cu ei, decât în scurtul timp al vacanțelor; iar majoritatea timpului o petrec cine știe unde – printre străini – la gazdele de periferie sau la căminurile întâmplătoare. Acolo sunt predispuși influenței tuturor pornirilor, după felul societății, în sferile căreia soarta i-a aruncat.

Și este vârsta la care copilul își face cu adevărat educație pentru toată viața lui.

De modul cum tânărul primește educația la această vârstă, depinde trăinicia societății de mâine.

Vor crește copiii în spiritul egoismului, așijderea va fi societatea de mâine, pornită pe drumul pierzării, fără coeziunea elementelor din cari se compune. Dar nu numai societatea, ci *neamul* acela se va prăbuși, fiind stăpânit de *duhul trădării* și *al lașității*, duh îmbibat în structura fiecărui individ, crescut la umbra unei asemenea școli.

Iarăși, dacă vor crește copiii în spiritul *înfrățirii*, în jurul *unui scop mareț și comun*, al unui *ideal*, cari să fie *idealul neamului lor*, societatea de mâine, reprezentată prin el, așijderea va fi, iar nația întreagă fiind stăpânită de *duhul eroismului* pe toate tărâmurile, cu voia lui Dumnezeu, *va străbate veacurile* tot mare și puternică.

Aruncând o privire în viața școlărească a României de astăzi și se frânge inima de durere văzând falșitatea educației în care sunt crescuți copiii.

Din punct de vedere intelectual, școlarul i se îmbibă creierul cu o serie de abstracțiuni din care prea puțin mai reține până la absolvire. Educația sufletească, ori nu există, ori i se dă directive cu totul în afară de cerințele sufletului românesc. În fine, educația fizică este diformată, superficială.

Apoi, ori li se dă copiilor o viață de prea multă libertate – pedagogia celor dezinteresați – ori li se îngrădește viața prinuciderea oricărui spirit de inițiativă a individului.

Cum va fi societatea formată din elementele crescute la o astfel de școală, ne-o putea închipui, având prototipul în persoana „politicianului” român. „Acest tip de om... *infecat* de influența iudaică... *această căzătură, această stărpitură morală*: politicianul, care nu mai nimic cu noblețea rasei noastre; care ne dezonorează și ne omoară”, scrie Căpitanul în Carte. Iar mai departe: „Dacă acest tip de om va continua să mai conducă această țară, neamul românesc va închide ochii pentru totdeauna și România se va prăbuși”. Și cine nu observă și nu trăiește tragedia mare a degenerării și prăbușirii nației românești?!

Cauza și efectul: conducătorii de azi sunt școlarii de ieri. Dacă, pe când erau școlari, nimeni nu a căutat să le sădească în inimi dragoste nețărmurită și spirit de sacrificiu pentru neam și țară – și lipsindu-le, ca urmare elementul de cea mai mare importanță tuturor făuririlor: *elanul* – sunt explicabile cele ce în vremea noastră se petrec. Ei, acești conducători, sunt produsul educației în care individul a făcut școala egoismului și a materialismului sfărâmător de neamuri.

În fața acestor stări de fapte putea-vor sufletele noastre să preamărească în de-ajuns pe Dumnezeu care, la cel din urmă pas către marginea prăpastiei, ne-a trimis mântuire!

Ziarele românești au reprodus, cândva, următoarea telegramă a agenției „Rador”:

„Regina Wilhelmina a Olandei a scăpat astăzi dela moarte printr-o adevărată minune.

Automobilul în care se afla regina, a derapat până la marginea unei prăpastii adânci de 200 de metri.

Automobilul nu s'a prăbușit în prăpastie, numai grație prezenței de spirit a unui polițist, care escorta cu o motocicletă automobilul regal. Văzând pericolul, polițistul a sărit de pe motocicletă și, *împingând cu toată puterea și cu toată greutatea corpului său*, a ținut în loc mașina, care avea, de acum, una din roți *suspendată în gol*,

deasupra prăpastiei. În felul acesta, regina și însoțitorii săi au avut timp să coboare din mașină”.

Și ziarele toate evidențiază cu litere groase minunea scăpării de la moarte a reginei. Cum va fi mulțumit regina, aceluia salvator de la moarte, nu se știe. Un lucru este sigur: o regină a fost salvată de la moarte, datorită *eroismului* unui credincios al ei.

România, țară pe margine de prăpastie, cum vei mulțumi Tu, oare, Căpitanului, creator al școlii eroice legionare !

PENTRU CE „FRĂȚIE DE CRUCE”?

Denumirea de „*Frăție de Cruce*”, nu a fost luată la voia întâmplării, ci cu o adâncă și dreaptă judecată.

Această noțiune o întâlnim în Biserica Ortodoxă, unde copiii botezați în aceeași apă, se numesc toată viața lor: „frați de cruce”. Și ei își zic, chiar, „frate”.

Dar această înfrățire o întâlnim în istoria și legendele strămoșilor noștri, cu înțelesuri mai adânci și cu sens mai apropiat de școala noastră legionară.

Doi sau mai mulți români, ale căror inimi băteau la fel, se legau *frați* între ei și, spre deosebire de frații de sânge, inimile lor legându-se pentru scopuri înălțătoare, întru realizarea cărora invocau puterea sacrificiului – și cum crucea este simbolul sacrificiului – ei se numeau „*frați de cruce*”. Așa au fost haiducii vremurilor noastre de restriște, a căror luptă era pornită împotriva fărădelegilor din țară și cari se legau între ei să lupte până la ultima picătură de sânge, încrustându-și, în semn de ținere a legământului de „frate de cruce”, semnul crucii în carne.

Astăzi, la temelie noii școli de viață eroică, stă puterea sacrificiului și a frățietății, a comuniunii de gânduri frumoase și mari. Inimi fragede cari bat la fel, se leagă în frăție, se încheagă și formează un singur tot, un singur mănunchi: „*Frăția de Cruce*”.

Trăind împreună la aceeași școală, poate la aceeași gazdă, la același cămin, mâncând la aceeași masă, dormind în aceeași cameră, ei își cunosc unii altora gândurile, se întrețin, se înțeleg, se ajută frățește și cresc împreună, adăpați la fântâna acelorași daruri, darurile duhului nou al vremii, darurile frăției de sacrificiu pentru neamul lor, darurile *Frăției de Cruce*.

DIN ISTORICUL FRĂȚIILOR DE CRUCE

1923 – 1924. FRĂȚIA DE SACRIFICIU. VĂCĂREȘTI

După ani de zbuțum și de lupte studentești, problema străinismului de la noi nu avea, totuși, nici o șansă de a fi rezolvată. Ba, dimpotrivă, conducătorii țării, vânduți, ucideau viitorul propriilor lor copii, acordând în Martie 1923, drepturi depline jidanilor.

Puterea de luptă a studențimii începea să slăbească. Au fost *ani* de lupte! *Ani* de grevă !...

Frământați de gânduri, conducătorii studențimii din întreaga țară, undeva departe, în munții Bucovinei, au legat întru ei „frăție de sacrificiu” și bărbătește, cu pelin verde la cingătoare, s’au hotărât la o răzbunare „care să servească drept pildă veacurilor viitoare”.

Sunt, însă, trădați de unul dintre ei Vernichescu, și depuși la Văcărești.

După triere, rămăseseră 6, adevărata „frăție de sacrificiu”: Căpitanul, Ionel Moța, Ilie Gârneață, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici și Tudose Popescu.

Acolo, în celule, mai mult ca oriunde, frământați de gânduri pentru țara care merge din ce în ce spre prăpastie și rugându-se în Biserică, Dumnezeu le-a arătat drumul mântuirii.

Cea mai mare nenorocire abătută asupra țării este politicianismul. „Politicianismul infectează viața noastră națională.”

Pentru viitor și pentru luptele ce le vor duce iarăși, dacă vor mai scăpa de la închisoare, se impune, își spuneau ei, organizarea și educarea tineretului, „spre a-l feri și izola de politicianism și de infecția lui. Coborârea infecției spre tineretul românesc însemnează nimicirea noastră și victoria deplină a lui Israel.

Mai mult! Această organizare a tineretului va rezolva însăși problema politicianismului care ne mai primind elemente tinere, va fi condamnat la moarte *prin inaniție*, prin lipsă de alimentare. Lozinca întregii generații tinere trebuie să fie: *nici un tânăr nu va mai intra pe poarta vreunui partid politic. Acela ce se va duce, este un trădător al generației sale și al neamului*. Pentru că el, prin prezența lui, prin numele lui, prin banul lui, prin munca lui, contribuie la înălțarea puterii politicianiste. Trădător este acel tânăr, după cum trădător este acela care pleacă de pe frontul fraților săi și trece pe poziția inamicului. Deși poate nu va trage cu propria sa armă, dar chiar dacă va aduce

numai apă pentru a răcori pe cei ce trag, el este părtaș la uciderea aceluia care cad din rândurile camarazilor săi și deci trădător al cauzei”...

Așa au gândit ei atunci, ne spune Căpitanul în Carte.

Planurile de organizare și educare a tineretului, le-a făcut Căpitanul.

Toată organizația trebuia să se cheme „Arhanghelul Mihail” și avea 3 secții: a centrelor studentești, a flăcăilor de la sate și a elevilor de la liceu.

Secția elevilor de liceu a luat numele de „Frățiile de Cruce”.

Până la Crăciun, planurile au fost gata.

Statutul fundamental al Frățiilor de Cruce, scris acolo în celulă pe două pagini de coală, cuprindea cam următoarele:

F. D. C.

„O organizație a tinerimii române din întreaga țară, având ca scop suprem de a crea buni ostași României de mâine; o cere vremea de astăzi, o cer mai ales „Luptele ce vor să vie”, la cari tinerimea va fi chemată, trebuind să aibă o minte ageră, un suflet mare, și un pumn oțelit. O cere necesitatea apărării sufletului copiilor românismului, împotriva atacurilor sistematice ale dușmanilor.

„Frăția de Cruce” însemnează frăția până la moarte în jurul crucii, a aceluia care simt în sufletele lor scânteia sfântă a iubirii pentru țărâna românească.

„Frăția de Cruce” este un corp de elită al tinerimei...

„Organizarea Frăției de Cruce se execută în două perioade, fiecare de trei luni (durata poate varia).

ACTIVITATEA PERIOADEI I.

A. Pregătirea morală:

a. alegerea membrilor în primele zile;

b. citirea individuală a cărților: „Haiducul”, „Pandurul”, „Cei trei mușchetari”.

c. ședințe comune, cel puțin săptămânale, la locuința unuia dintre membri sau afară din oraș.

d. aceste ședințe vor fi ședințe de prietenie și de înfrățire, cu excluderea „răcelii” societăților artificiale și fără de suflet românesc în ele.

e. următoarele cântece vor trebui învățate și cântate în fiecare ședință:

„Noi vrem pământ”. „La Noi”, „Să sune iarăși goarna”, „Imnul Studentesc Creștin”, „Ca un Glob de Aur”, „O Vis al Vieții Studentești”, „De ce m'ati dus de lângă voi”, „Pe o stâncă neagră”.

f. în aceste ședințe să nu lipsească din jocuri, discuții, cântece, elementul moral.

Pe calea pervertirii sufletelor nu vom putea mântui țara care cere ajutorul nostru.

B. Pregătirea materială:

Un costum național, una flana de lână, una pereche bocanci, una raniță cu două curele.

C. Activitatea extra grup.

Combaterea în liceu, printre ceilalți camarazi, a scrierilor pornografice, imorale...

ACTIVITATEA PERIOADEI II.

A. Activitatea comună:

O excursie comună în munți. Cu această ocazie se va face școala curajului, sacrificiului, dibăciei, credinței în Dumnezeu, iubirii de țară și a tuturor virtuților ostășești.

Întorși din această excursie, Frățiile se vor transforma, luând un caracter ostășesc.

B. Activitatea grupului:

marșuri săptămânale în afară din oraș, sporturi, învățarea mânăirii armelor: sabie, floretă, box; șezători, coruri, citire.

Deviza: În fiecare sâmbătoare în câte un sat.

PRINCIPII DIRECTOARE PENTRU ACTIVITATEA AMBELOR PERIOADE.

A. o viață sufletească virtuoasă,

B. o viață fizică igienică,

C. o viață intelectuală sănătoasă.

Urmează câteva directive de igienă apoi, ca încheiere:

I. Fii mândru, pentru că ești Român,

II. Fii bun camarad, pentru că așa îi stă bine unui „frate de cruce”.

III. Fii sincer, cu suflet deschis, pentru că așa cere Dumnezeu.

IV. Fii ostaș hotărât și curajos în toate împrejurările pentru ca așa îți cere România ta”.

„Pentru noi, scrie Căpitanul în Carte, această concepție zămislită între zidurile închisorii Văcărești, era *un început* de viață... un început de lume. O temelie pe care vom clădi, de-acum, ani de-a rândul”.

Tot de acolo, din închisoare, răspunzând unei scrisori din clasa VII a, liceul „Mihail Kogălniceanu”, Vaslui, iată ce le scrie Căpitanul:

Iubiți camarazi,

„Aici în temniță, unde suntem așa de departe de lumea libertății... cu mult mai departe decât s'ar părea cuiva, orice veste venită dintr'acolo ne aduce bucurie și ne amintește de acele zile plăcute, în care și noi puteam străpunge văzduhul.

Dar când vestea ne vine dintr'acele regiuni de viață tânără, curată și plină de energie, care așteaptă nerăbdătoare să îmbrace haina de ostaș și să prindă spada în mână, atunci sufletul nostru, este cuprins de un adânc, de un sfânt fior. Pentru că veștile acestea sunt solii bătațiilor ce vor să vină, și care vor decide *ale cui trebuie să rămână aceste scumpe brazde*. Ale noastre? Ale voastre copii? Ale Românilor trăitori de veacuri pe ele, sau ale cotropitorilor străini?

Aceste lucruri trebuie să le înțelegeți voi bine, dragi camarazi, și să vă pregătiți, să vă pregătiți temeinic, nu atât mintea, cât sufletul pentru că filosofi avem destui, dar ce folos că toți sunt lași, fără caracter, fără suflet sau mai bine zis cu sufletele pierdute.

Să iubiți fierbinte pământul în care dorm strămoșii și în care vor dormi cei trecuți în lumea umbrelor.

Să fiți viteji! Să fiți credincioși până la cea din urmă suflare, iată ce vă urăm de Anul Nou.

Fiți gata! Mai curând decât credeți, Patria voastră va cere de la voi puterile voastre.”

4 Maiu 1924. Nu mult după ieșirea din închisoare, se și pun bazele primelor Frății de Cruce.

Cea dintâi a fost Frăția de Cruce Iași, care luă ființă în ziua de 4 Maiu 1924.

Elementele din această Frăție, au fost printre cele dintâi cari s'au oferit să lucreze la cărămidăria de la Ungheni, prima tabără de muncă începută, imediat, în ziua de 8 Maiu 1924, și mai ales la grădiniăria din strada Carol 23. Încă de la început aceștia au simțit cu prisosință, în loviturile călăului Manciu, vântul primejdiei.

De asemeni în cursul verei și toamna 1924 se înființează Frății de Cruce la: Vaslui, Neamț, Bacău, Botoșani, Bârlad. Toate acestea

înființate de către Frăția de Cruce Iași, care a continuat, apoi, un timp să păstreze legătura cu ele

Frăția de Cruce Iași, după cum vom vedea mai departe, a jucat un rol destul de mare în difuzarea nouilor principii directoare. Prin forța lucrurilor, a jucat de multe ori însuși rolul unui comitet central de conducere a tuturor Frățiilor de Cruce.

Iată o serie de nume cari au fost elementele de bază ale Frăției: Butnaru Al., Rivalet, Vasiliu, Vizanti, N. Totu, Stan, Șoimaru, Șerbănescu, Cernătescu.

Tot prin F. D. C. Iași, ia ființă în toamna lui 1924 și Frăția de Cruce „Vrancea” Focșani.

1924-1925. IONEL I. MOȚA, ȘEFUL FRĂȚIILOR DE CRUCE

Stabilindu-se la Iași, după ce în 26 Septembrie 1924 jurații îl achită și pe el, Ionel Moța este numit Șeful Frățiilor de Cruce.

Nu după mult, însă, vine cazul Manciu. Odată cu depunerea Căpitanului la Galați, sunt arestați toți „Văcăreștenii”, prin urmare și Moța.

Frățiile de cruce, rămân fără șef. Lucrează cum pot, singure, păstrând legătura cu F. D. C. Iași.

Nefiind încă bine încheiate, unele slăbesc. După sărbători însă urmează o frumoasă perioadă de refacere și muncă. Șeful frățiilor de cruce fiind repus în libertate, voi, deocamdată, să-și verifice elementele cu cari va lucra. Pentru aceasta, trimite din Iași în 25 Februarie 1925 următoarea circulară:

Frăților,

„Hotărându-se reorganizarea comitetului central al Frățiilor de Cruce și totodată reorganizarea activității F. D. C. cari în ultimul timp au fost lăsate, întrucâtva părăsite din cauza întemnițării acelor cari le conduceau, rog alcătuiți un raport urgent și complet al activității dezvoltate până acum, al felului organizării, al fondării, al tuturor chestiunilor ivite.

În urma acestui raport, veți primi răspunsul nostru conținând instrucțiunile necesare activității viitoare.

Raportul se va adresa domnului Alexandru Butnaru (pentru M.) Iași, str. Săvescu 12.

Cerând binecuvântarea Domnului pentru drumul pe care pornim din nou, vă dorim, fraților, sănătate sufletească și trupească!

Ion Moța

Obiective imediate: reorganizarea și pregătirea procesului Căpitanului.

Prin Iași și Bârlad se ia legătura cu Galații, unde se înființează Frăția de Cruce „Dunărea”; iar prin mijlocirea acesteia se înființează frăție și la Brăila.

Stabilindu-se șeful Frățiilor la Orăștie, înființează de asemenea, o F. D. C. acolo, la Orăștie, care va forma punctul de sprijin al noilor Frății din Ardeal (Cluj, Deva, Sibiu...).

În vederea procesului Căpitanului, despre care nu se știa încă unde se va judeca (într'un timp s'vonindu-se că va fi strămutat într'un oraș din Dobrogea sau sudul Basarabiei), o tipografie de la Cluj, cât și tipografia foii „Libertatea” de la Orăștie, se transformaseră în adevărate mașini de produs „material de propagandă” pentru întreaga țară. „Tablouri” cu Căpitanul, „Scrisori studentești din închisoare”, apoi, „Cazul Manciu”, „Memoriul studenților”, manifeste, mărci cu svastica. Tot acest material, se tipărea acolo, de unde prin *frățiile de cruce* era răspândit în toată țara.

Răscolind scrisorile primite de către frăția de cruce Iași, care întreținea legătura cu toate celelalte frății, se vede câtă grije puneau toți frații de cruce de pretutindeni, ca opinia publică să fie lămurită, și procesul câștigat.

Frăția de cruce „Dunărea”, tipărește 5.000 manifeste pe care le răspândește în Brăila și Galați

Ca albinele, munciau cu dragoste toți, în toate părțile. Pe deasupra tuturor, ochiul lui Ionel Moța. De la dânsul pornesc toate ordinele, toate planurile. Cât suflet în scrisorile scrise cu mâna lui tuturor fraților! Cu grije față de elementul educativ, urmărește și controlează pe fiecare. Răsplătește pe fiecare, după cum știe să răspundă *citând sau pedepsind*. Cu câtă precizie și amănunțime a fixat el planul de acțiune al tuturor frățiilor de cruce atunci, când se aflase că procesul va fi judecat la Focșani, iată-l:

Către frăția...

„În vederea procesului care va fi în a doua jumătate a lunei Martie la Focșani, *frățiile din întreaga țară* vor lucra întrebunțând toate mijloacele pe care le cred eficace pentru formarea unui curent național puternic în localitățile respective

Frățiile din vecinătatea Focșanilor vor avea însărcinări speciale. Frățiile din întreaga țară, vor primi vrednicia cu care acestea își vor îndeplini cea dintâi însărcinare a lor... Pentru a face *școala secretului*

cu toate frățiile, conducerea a hotărât trimiterea planului de activitate a tuturor.

Obiectiv:

Formarea unui curent puternic în masele românești din orașele și satele cuprinse în poligonul format de liniile care unesc orașele: Bacău, Tecuci, Galați, Galați - R. Sărat, R. Sărat - Tg. Ocna, Tg. Ocna-Bacău.

La această activitate vor conlucra frățiile din: Bacău, Tecuci, Galați, și Focșani, având fiecare câte un sector determinat.

Sectorul frăției Bacău cuprinde orașul Bacău și satele aflătoare în triunghiul format de liniile: Bacău-Pufești (sud Adjud), Pufești-Tg. Ocna, Tg. Ocna-Bacău.

Sectorul frăției Tecuci cuprinde orașul Tecuci și satele aflătoare în poligonul format de liniile Tecuci-Pufești, Pufești-Pilionești, Pilionești-Vidra, Vidra-Făurei, Făurei-Tecuci.

Sectorul frăției Focșani cuprinde orașul Focșani și poligonul format de liniile: Focșani-Suraia, Suraia-Plăginești, Plăginești-Odobasca, Odobasca-Odobești, Odobești-Focșani.

Procedeele:

a. Prin grai, întreținând în orice ocazii discuții asupra chestiunii, în cercul și societatea respectivă (în orașe).

b. Prin scris. Scrisori (c.p.) trimise câte 3-4 de fiecare comună pe adresa unui gospodar, sau învățător, sau preot. În caz de lipsă a numelui, se va scrie pe adresa: Școală primară din Com. x. jud. y, sau primăria din com. z. Scrisorile se vor scrie citeț și se va face apel, în special la sufletul românesc.

c. Printr'un bombardament intens cu: cărți, fotografii, apeluri expediate prin poștă sau alte mijloace de transport.

Fiind cu toții săraci, noi nu avem fonduri pentru aceasta. Fiecare frăție va storce, însă, din toată sărăcia membrilor săi, câteva sute de lei necesare acestor cheltuieli.

Înainte copii!

Cu încredere, cu perseverență, cu tăcere și liniște, cu prudență..." (urmează model de scrisoare pentru răspândit).

Rezultatul ni l-a descris Căpitanul în Carte. „Minunea, la care nu mă așteptam nici eu și mai ales la care nu se așteptau cei ce mă aduseseră acolo, a fost, că a treia zi după ce sosisem, *întreaga populație*, fără deosebire de partid politic, și cu toate încercările autorităților de a mi-o face ostilă, trecuse spontan de partea mea.”

La Turnu Severin, acelaș curent. Povestește Căpitanul cum copilașii de la școlile primare veneau cu sutele, în fiecare zi la închisoare, făcându-i semne cu mânuțele, batiștele sau șepcile lor.

În vară, trebuind să se reinceapă, munca la ridicarea Căminului, șeful Frățiilor de Cruce, Ionel Moța, trimite la toți părinții fraților de cruce următoarea scrisoare:

Cinstiți Români,

Stimate Domnule și Doamnă!

„Desigur că știți ce este mișcarea națională, pornită printre tineri, de către studențimea universitară. Poate ați aflat de asemenea că studenții de la Iași, au întemeiat pe la licee niște însoțiri de *educație națională*, numite „*Frății de Cruce*”, din care face parte și fiul Dv. Neîndoindu-ne deloc despre faptul că și Dv. simțiți aceleași simțăminte naționale, venim acum să vă rugăm ca, pe baza încrederii de care ne-am putea bucura la Dv., să permiteți ca fiul Dv. să răspundă la apelul ce i-am adresat de a lua parte, cu toți ceilalți frați de cruce, la *munca zidirii „Căminului Cultural Creștin” dela Iași*, pe care noi studenții și tinerii îl vom clădi *cu mâinile noastre*. Se vor întâlni la această muncă sfântă copiii din toate colțurile țării, pe cari îi vom învăța să respecte *munca, spiritul de sacrificiu* pentru o nobilă datorie superioară, *tăria și neînduplecarea* în urmărirea unui ideal. Îi vom învăța să iubească fierbinte pe *Dumnezeu, neamul și regele*. Îi vom învăța să fie disciplinați, curați la suflet și pregătiți pentru asprile vieții de mâine. Le vom spune ce însemnează *onoarea de a te înșirui în oastea mântuitoare de neam*.

Cu nădejdea că ne veți înțelege și veți înțelege și calea fericirii fiului Dv. și a neamului nostru, vă salutăm respectuos”.

Ion I. Moța

Și au venit frații de cruce la lucru, în număr mare. Centralizându-se rapoartele pe tot timpul taberii de la Ungheni și Iași, s'a constatat că au lucrat peste 500 frați de cruce. De acolo, s'au reîntors în orașele lor, educați și organizați.

OCTOMVRIE 1925 – PLECAREA ÎN FRANȚA.

La 2 săptămâni după plecarea Căpitanului în Franța, la Grenoble, pentru doctorat, pleacă și Ionel Moța, fiind eliminat de la facultatea din Cluj.

Înainte de plecare trimite Frățiilor de Cruce în 10 Octomvrie 1925, din Iași următoarea scrisoare circulară:

Iubiți frați și camarazi,

Chemați de glasul țării, care cerea și cere de la noi, fiii săi, să o desrobim de sub călcâiul stăpânirii diavolești a jidanilor, ne-am adunat în aceste „*Frății de Cruce*”, o seamă de tineri, pentru a *învăța calea datoriei noastre*, pentru a asculta și a înțelege bine chemarea patriei, și pentru a ne strânge tot mai mult rândurile și a ne desăvârși pregătirea, în vederea împlinirii acestei chemări.

„*Frățiile de Cruce*” nu se vor putea stinge decât atunci, când ele își vor fi împlinit chemarea, sau atunci când noi toți ne vom părăsi calea datoriei, vânzându-ne sufletele.

De aceea azi, când, cu oarecare duiosie în suflet, trebuie să mă despart pentru câteva luni de voi, frații mei, pe cari încă nici nu v'am putut cunoaște îndeajuns, silit fiind să plec în străinătate (în Franța) pentru terminarea studiilor mele în interesul luptei voastre comune, nu pot să mă despart de voi, fără să vă urez, fraților, ca noii voștri conducători (studenții *Aurel Eremieiu* și *Ion Braica* pentru Frățiile din Ardeal și studentul *Gh. Urziceanu* pentru cele din Moldova și Muntenia), să isbuiți tot mai mult a Vă „*întări chemarea voastră*” (cum spune Sfântul Apostol Pavel), a vedea tot mai clar adevărul, a Vă convinge tot mai adânc da datoria voastră de desrobitori de neam, pentru a Vă găsi la întoarcere și mai hotărâți, și mai pregătiți de a intra în lupta svasticeii, cu vrednicie și cu spirit de sacrificiu.

La vara viitoare se va organiza o manevră a tuturor „*Frățiilor de cruce*”, cât și a celorlalte organizații tinerești, cu care prilej ne vom putea cunoaște și vom putea vedea roadele muncii fiecăruia pe acest tărâm.

Această scrisoare va inaugura pentru toate „*Frățiile*” din țară, noul an de activitate 1925-1926,

Instrucțiuni pentru noua funcționare veți primi de la noii voștri șefi.

Dispozițiile ultimii scrisori circulare, relativ la reconstituirea conducerii fiecărei „*Frății*” se vor executa îndată, ușurând astfel pornirea activității.

Se vor păstra cele mai strânse legături între frăția respectivă și frații de cruce, plecați de la liceu, prin absolvirea lui sau prin strămutare. Frații de cruce deveniți studenți, vor lua contact, la Iași cu „*Asociația Studenților Creștini*” iar la Cluj cu secția „*A. M.*”, condusă și înjghebată provizor tot de studenții *A. Eremieiu* și *I. Braica* (la Casa Învățătorilor).

Așteptând vești bune asupra începerii și continuării normale a activității în noul an, la care Vă voi răspunde, ca un frate de cruce al vostru, ori de unde m'aș afla, rog pe Dumnezeu să vă îndrumeze și lumineze, și vă trimit dragostea ostășească și salutul meu românesc.

Ion I. Moța

OCTOMBRIE 1925 – MAIU 1927. DECLINUL

Firește, că din cauza crizei generale prin care a trebuit să treacă mișcarea națională din țară în acea perioadă, tinerele organizații ale fraților de cruce au intrat și ele în declin.

A fost o perioadă de desorientare generală.

VARA LUI 1927 ȘI 1928.

Revenind în țară Căpitanul și Ionel Moța, și dând ființă „Legiunii Arhanghelul Mihail”, pentru tineretul din frățiile de cruce s'a produs cea mai mare bucurie, câțiva dintre cei mai vechi frați de cruce: Nicolae Totu, Ion Bordeianu, Popa, Butnaru, Budeiu, Traian Cotigă au primit săcușorul cu pământ, odată cu primii legionari. Aceștia vor intra de acum în luptă.

Pornind bătălia camionetei, se întrec, iarăși ca albinele care să strângă mai mult. Atunci a bătut recordul Frăția de cruce „Vrancea” Focșani, care a strâns 50.000 lei, și a primit dela Căpitanul numele de „Victoria”.

Se strâng rândurile, se începe munca, se organizează.

De acum vor merge la Ungheni, la lucru, organizați pe unități, așa cum s'au dus cei dela Galați.

Totuși unele frății de cruce, în special cele din jurul Iașilor, nu s'au mai refăcut decât târziu de tot. Începuseră să se răspândească sistemele „cuziste” de intrigării, și printre cei tineri. Pe de altă parte, elementele vechi, formate, isprăvind școala tocmai în anii aceia de desorientare, părăsesc frăția fără să fi sesizat *principiul continuității* unităților prin obligativitatea creerii de către ei a nouilor cadre. Așa a trebuit să se eclipseze, pentru un timp, strălucirea Frăției de Cruce Iași. S'a mai refăcut, a răspuns frumos, a lucrat, însă nu a avut *continuitate* așa cum a avut, bunăoară, frățiile „Victoria” și „Dunărea”. La acestea, s'a mai păstrat încă legătura dintre elementele vechi și cele noi. Numai așa au ajuns să-și sărbătorească zece ani de activitate, după cum vom vedea mai pe urmă.

MARȘUL DIN BUCOVINA. IULIE 1929.

Primul marș făcut sub conducerea directă a Căpitanului. S'au trimis, tot prin F. D. C. Iași, instrucțiuni de participare tuturor frățiilor de cruce. Însă, mai bine și decât Iașul și decât toate, s'au prezentat Galații și Focșanii. Și au făcut cu Căpitanul școala vieții aspre. Școala voinții. Tot atunci, cei cari au fost, au primit săcușorul cu pământ.

IULIE 1930. MARȘUL DIN BASARABIA.

Expediție legionară.

Iulie 20, ziua sortită prin ordinul Căpitanului a trecerii Prutului prin cele 7 puncte, este cea mai așteptată zi. Ceas de ceas, numărât în fiecare zi, împreună cu legionarii, își pregătesc echipamentul de marș, frații de cruce. Pentru absolvenții de liceu, cari terminaseră școala fără să fi fost în frățiile de cruce, s'a scos următorul manifest:

*Legiunea „Arhanghelul Mihail”
Garda de Fier*

Absolvenții de liceu care doresc a se înscrie în Garda de Fier își pot face stagiul cerut, luând parte la marșul Gărzii de Fier în Basarabia de la 20 Iulie – 20 August.

Acolo, ei vor face școala vieții și vor pătrunde marile noastre doruri, înaltele noastre aspirații ca neam.

Acolo, ei vor lupta de la Prut la Nistru ca adevărați ostași ai Sfintei Români, recucerind sufletele creștinilor încăpute pe mâna comuniștilor de peste Nistru.

Acolo, ei vor face pe adepții celor ce ucid la Moscova și Petrograd, să înțeleagă că *tinerimea* României, prin tot ce are mai nobil și mai viteaz, stă de veghe în jurul *Tronului*, al *Bisericii*, moșiei și familiei. A familiilor noastre a tuturor, pe care nu le vom lăsa pradă masacrului lor. În fine, acolo vor învăța, cei noi veniți, că există două tinerimi:

O „tinerime studiosă”, cu ochelarii pe nas, cu aere de savantlâc, cu gesturi studiate în oglindă, cu un umăr mai ridicat de la o vreme ca să pară mai interesantă, cu spinarea puțin adusă și gheboasă, cu pieptul scofâlcit și băgat între umeri, cu picioarele strâmbe ca niște bețe rupte, veniți în haine rupte și modeste, ca pentru ca după câteva luni să devie „Don Juanii” străzilor din centrele universitare, să arunce priviri disprețuitoare marelui vulg, să sfideze marile

sentimente de noblete ale omenirii și ale nației, să se rușineze a mai pune mâna pe topor să taie o bucată de lemn acasă, sau pe plug, sau pe sapă la prașă, când buruiana îneacă păpușoiul, sau la tejghea întru ajutorul mamei sale. Gata să rezolve cele mai mari probleme dintr'un vârf de condei, cu un singur ideal în viață, să ajungă prin politică cât mai sus și cât mai ușor, în fine, gata să sărute mâna la cel dintâi stăpân puternic, care-i promite ceva.

Aceștia sunt impotenții, farseurii, incapabilii, cocoloșiții și risipitorii din care se recrutează de vre-o 60 de ani încoace majoritatea conducătorilor țării, care este chemată astăzi să tragă toate păcatele lor.

Cu aceștia era și natural să ne încălece toate lighioanele.

Dar mai este o tinerime:

O tinerime care se uită în cer. Care știe să pună mâna sănătos și pe carte și pe plug, și pe armă și la tejghea.

Care știe să respecte ce este sfânt în țara aceasta și să-și pună pieptul zid pentru apărarea ei.

Care știe să întindă o mână loială prietenului, să lovească pe dușman și să scuipe în ochi pe imbecil și pe pervers.

Aceasta este școala Legiunii și a „Gărzii de Fier”.

Corneliu Zelea Codreanu

S'au adunat din toată țara, acolo unde au fost fixate punctele pentru fiecare, și câtă revoltă au strâns în sufletele lor, atunci când li s'a comunicat interzicerea marșului.

IANUARIE 1931. IVIREA PRIMEJDIILOR.

Încercarea de a pedepsi pe Socor de către Dumitrescu-Zăpadă, el însuși membru al frățiilor de cruce și elev al liceului „Internat” din Iași, provocă odată cu arestările și cu prima disolvare a Gărzii de Fier, cea dintâi prigoană împotriva elementelor din frățiile de cruce.

Se ivește primejdia. Încep pârâturile, cercetările, eliminările. Numai la școlile din Galați sunt eliminați 101 elevi. Unii în absolută necunoștință de cauză (la Iași, unde nu reușesc să descopere nici o probă scrisă despre existența frăției, sunt eliminați elevi cari făceau parte din cluburi pur sportive).

Nici unul, însă, nu se clatină, ba din contră, la cea dintâi ocazie, primește cu seninătate orice pedeapsă, decât să renunțe la credința lui.

Și când furtuna a trecut, ce fericiti se simțeau acei cărora li s'a dat ocazia să treacă, măcar câtuși de puțin, prin focul încercării. De acum, se pot ivi primejdii mai mari, vor ști să le înfrunte.

IUNIE 1931. ALEGERILE GENERALE. AUGUST 1931. NEAMȚ. APRILIE 1932.

În luptele purtate, Frățiile de Cruce fac serviciul de legătură între legionari și comandament.

Efectul se va vedea mai târziu la Neamț și la Tutova, apoi la toate campaniile ce vor urma, când frățiile de cruce trimit elementele de primă linie.

1932 – 1933.

Numărul Frățiilor de Cruce crește la aproape 40 pe toată țara. Se scoate foaia „Informatorul”. Apar, de asemenea, câteva numere din revista „Răsărit de Soare”.

VIȘANI – CASA VERDE.

Însuflețiți de spiritul nou de muncă, frații de cruce pornesc din cele mai îndepărtate colțuri ale țării, oriunde sunt chemați.

Pe jos, au venit să lucreze la digul dela Vișani, unde înfruntă masacrul dimpreună cu legionarii.

Tot așa, au venit să lucreze la Casa Verde, unde se întâlnesc cu profesori de-ai lor, pentru ca, împreună, în acelaș imn de muncă, să se înfrățească și cu ultimii țărani sau muncitori din fabrică.

1933 – 1934. PRIGOANA.

Un absolvent al Frăției de Cruce „Dunărea”, Virgil Teodorescu, moare împușcat la Constanța. „Plânge printre ramuri luna”, imn care s'a cântat pentru prima dată la mormântul fratelui de cruce Gh. Dima de la Galați, este decretat de către Căpitan de la moartea lui Virgil Teodorescu, „Imnul Legionarilor căzuți”.

Unii dintre frații de cruce mai norocoși au făcut și botezul închisorilor oțelitoare. Cinste lor.

IULIE 1934. TRĂDAREA.

Așa a fost să fie. Mișcarea Legionară, asemenea mișcărilor epocale, *trebuia* să cunoască tot calvarul suferințelor în drumul spre victoria cea mare. În timp ce miile de legionari, închinați luptei pentru totdeauna, primeau cu seninătate orice jertfă cerută, pentru această

victorie, cu credință nestrămutată în sinceritatea *tuturor* camarazilor de luptă, unul dintre ei pătruns de duhul satanei, săvârșește cea mai infamă trădare.

Făcând jocul dușmanilor neamului românesc, dușmani cărora le eșuase orice încercare de distrugere a mișcării legionare prin lovituri directe, căzu în cursa orgoliului propriu și a arginților lui Iuda. Se făcu unealta dușmanilor, și când toți legionarii munceau în tabere, el, vrând să tragă în cursă și pe alți legionari (pentru a produce „ruptura”, așa după cum convenise cu cumpărătorii săi), urzi cel mai infam complot de suprimare a Căpitanului, *omul* în care un neam întreg și-a pus nădejdea.

Dar, dacă multe mișcări din lume și-au găsit sfârșitul în săgetarea veninoasă a trădării, mișcarea legionară soarbe și acest pahar, ieșind mai călită, mai purificată.

Frățiile de Cruce, în inima, cărora sfârâise fierul roșu la auzul îngrozitoare vești, își fac iarăș un punct de onoare: trădătorul, al cărui nume repugnă să mai fie scris, este descoperit la timp și ținut pentru totdeauna la stâlp. În urmă, a fost hăcuit cu topoarele, tocmai de către acei pe care îi condusesese. Așa se pedepesc trădătorii !

1934 – 1935. REFACEREA.

Situația generală. Inamicul, înfrânt pe toate liniile. Orice lovitură directă, îi eșuează. Ricoșează. Diabolic încearcă manevra loviturilor indirecte: cumpărării de suflete, legi „pentru apărarea ordinii în stat”, diversiuni. Peste toate acestea, calomnia. Numele Căpitanului nu este voie să apară în nici o foaie, decât pentru a fi batjocorit, împröscat cu noroi.

Iar oficinile comuniste, huzurind, scriau, în semn de batjocură despre mișcarea legionară ca despre un mort: „Aici a fost Garda de Fier.”

Unitățile legionare: în tranșee, în refacere.

Frățiile de Cruce: când la 10 Noembrie 1934 se schimbă conducerea, nu se putea avea nici o situație generală.

Pe diferitele căi, se ia legături cu elementele ce mai rămăseseră din vechile Frății. Pentru aceștia și pentru cei cari vor mai veni curând, se trimit câteva directive, rezumat al noului sistem de organizare. Stabilirea unui sistem de organizare și educație unitar pe întreaga țară, isvorât din experiența atâtor ani de viață F. D. C., era necesară.

Concomitent, se începe lucrul primei perioade: a *incubației*. Afară de legăturile directe cu elevii cunoscuți în toate părțile de legionari, se scot pentru cei absolut neștiutori de noi, o serie de scrisori deschise, lămuritoare a rosturilor noastre și a primelor începuturi de pregătire. Aceste scrisori erau adresate ca din partea unui student, *viitorilor* studenți. Iată prima:

Scrisoare deschisă către școlarii din întreaga țară.

Dragi școlari.

„Din sbuciumul vieții de dincoace de școala propriu zisă, din sbuciumul vieții către care se în dreaptă râvna voastră de fiecare clipă, din vârtoarea vieții studențești, fantomă a visurilor voastre de școlar; lângă piatra acestei răspântii de drumuri necunoscute, m'am oprit o clipă să-mi deschid larg, larg de tot sufletul, și cu gândul curat, să vă destăinuiesc și vouă: *ce este aici, ce vă așteaptă, și, ca un frate mai mare, să vă trimit un cuvânt de îndreptar.*

Alături de aprofundarea învățăturilor de orice natură, în bibliotecile dătătoare de lumină, viața studențească a fost în *toate vremurile și în toate țările lumii*, chintesența acțiunilor celor mai curate, neprecupețite, având un singur și suprem interes: *interesul neamului lor*. Acest interes, concretizat în *idealul lor*, l-au slujit studenții din toate timpurile.

Pentru victoria idealului lor, s'au sacrificat studenții, generații după generații.

Așa a fost oriunde, așa a fost și la noi.

O mie de ani au murit generații întregi în slujba *idealului de unitate românească*. Valuri după valuri au lovit în stâncile care grănițuiau țările surori, până ce valul 1916-1918 a dat lovitura finală, făurind România cea Mare, atât de mult visată.

Acesta a fost idealul tuturor românilor, exprimat – mulțumită poziției sale sociale îmbinată cu elanul vârstei – prin glasul studențimii de totdeauna.

Odată realizat acest ideal, care era rostul generațiilor cari urmau?

Care era idealul pe care studențimea – în virtutea inerției definiției sale – *trebuia să-l găsească și să-l slujească* !

Acest nou, dar firesc ideal, l-a sintetizat și trasat cu sângele său, prima generație studențească de după războiu, generația lui Corneliu Zelea Codreanu, în două cuvinte: *România tare*.

Dar, *România tare cere:*

1. să fie românească;
2. cu o românie *conștientă* de menirea ei.

Pentru a o face *numai* românească, studențimea, iarăși generații după generații, de vre-o 12 ani în continuu, a intrat în războiu cu streinul cotropitor. Și iarăși, valuri după valuri, lovesc în stâncă, până ce unul mai puternic o va dărâma și pe aceasta.

Dar, pentru realizarea celei de a doua părți a idealului: a româniei conștiente de menirea ei, lupta este mai grea. Aici trebuie *răscolirea sufletului* întregii nații. Trebuie școală de durată, școală făuritoare de caractere.

Și pentru ca studențimea să impună întregii suflări românești să se adape la școala caracterului, trebuie – firește – ca mai întâi să-l poseze *ea* în toată întregime cuvântului.

Iată, însă, marea durere: nu toată studențimea de astăzi are această școală.

O parte se străduiește să și-o facă acum, însă întâmpină multe greutăți, trebuind să-și înfrâneze deprinderi și deprinderi... Mai dureros, însă, o altă parte de „studenți” rămân refractari noii școli de educație sufletească. Este drojdia de totdeauna, prada decadenței și imoralității. Aceștia nu cunosc, nici durerile neamului – pe care sunt gata să-l vândă la orice ocazie, – dar nici durerile lor, stând, veșteji de imoralitate, gata, gata să se prăbușească din moment în moment. Vina, însă, nu este a lor, ci a celor cari nu au știut să le deschidă cu un ceas mai de vreme: ochii, mintea și sufletul.

Iată dar, dragi școlari, aspectul vieții studențești, iată idealul nostru, iată lupta noastră, care mâine va fi și a voastră. Da, va fi și a voastră !

Dragi școlari,

Pentru a nu mai cădea nimeni dintre voi în mocirla păcatului negru, ca acea parte nenorocită dintre ai noștri, și pentru a nu cădea blestemul nimănui asupra capului nostru, așa cum blestemă – în ceasul de pe urmă – partea aceea decăzută pe înaintașii lor, luați cu grije aminte: *pregătiți-vă*. Pregătiți-vă cu un ceas mai de vreme. Oricât de fragezi, oricât de tineri, începeți școala caracterului. Cu cât sufletul, ca și trupul, este mai fraged, se modelează mai ușor și veți fi mâine mai folositori și neamului, și societății, și vouă.

Toată pregătirea voastră se bazează, însă, pe *iubire*. Iubiți Biserica lui Hristos, iubiți-vă neamul, iubiți familia și pe părinții voștri,

iubiți școala și pe profesorii voștri. Din toată această iubire trebuie să vă faceți un *cult*. Ce este mai sublim decât întruchiparea cultului patriei tale și a părinților tăi, cu acel al Bisericii lui Hristos și al școlii !?

Numai această întruchipare sublimă poate să fie *religia* voastră. Persistați în atingerea unui maximum de iubire. Puneți toată voința voastră în slujba acestei religii și calea spre fericire vă va fi deschisă.

Însă pentru o mai ușoară educare a voastră, se mai cere un lucru: *înmănunchere de inimi*, înfrățire pentru acelaș gând. Deci, încă un sfat: adunați-vă 5-6 prieteni, legați între voi *adevărată prietenie* până la sacrificiu, și asemeni strămoșilor noștri cari se legau „Frați de Cruce” în inima codrului pentru răzbunarea căminului cotropit de dușmani, înfrățiți-vă cu sângele dorului vostru și răsădiți-vă în inimi – unul altuia – sâmburele caracterului.

Numai cu această pregătire veți putea mâine, păși cu frunțile senine în lupta vieții sociale. Numai cu această pregătire veți înfrunta primejdiile luptei și „România tare” va fi aureola sufletelor voastre....”

Între timp – până la Paști – se mai trimit încă patru scrisori.

Datorită curentului general, cât și în urma acestor scrisori, se ivesc aderențe noi de pretutindeni. Urmău să fie canalizate și organizate.

După sistemul nou de organizare se reușește până la sfârșitul anului școlar să se organizeze 85 mănunchiuri, 54 începuturi de mănunchiu și 5 frății de cruce. Este abia începutul fazei a doua, aceea a *organizării*.

În Maiu 1935, apare sub prima formă „*Îndreptarul Frățiilor de Cruce*”.

O ANIVERSARE, DUPĂ 10 ANI...

Frăția de Cruce „Dunărea”, Galați, și-a sărbătorit 10 ani de existență, de *continuă* existență. Cu această ocazie, Căpitanul a trimis următoarea scrisoare:

Iubiți camarazi,

„Da ! Împliniți 10 ani de la înființarea Frăției de Cruce din Galați. Cât de vesel trebuie să fie sufletul când – peste atâtea obstacole – puteți constata că frăția de cruce există.

Câte lupte n'a purtat frăția de cruce „Dunărea”, câte bucurii nu mi-a adus, câți luptători de bronz nu s'au născut din cuibul acela:

Toču, Savin, Măcrineanu, Simion Lefter, Costea, Nicolai Totu, Ștefănescu, Ioachim Marin, și alții cari nu-mi vin în minte !

Frăția de Cruce Galați și-a creat o tradiție de vitejie cu care se va putea mândri mâine într-o Românie biruitoare când se vor împărți gloriile.

Astăzi nu se împărtesc decât rănilor.

Destinul însă a fost și crud cu voi, frați de cruce din Galați. La voi s'a născut și a crescut un trădător.

Ce greu apasă pe voi, pe onoarea noastră de soldați, pe mine !

Pentru că eu l-am încurajat și l-am ridicat acolo unde n'a crezut că ar putea ajunge la 25 de ani.

Astăzi, când noi trăim înlănțuiți, el se bucură de libertate și cu bani dușmani, ne atacă cu noroi, în aplauzele puterii iudaice, și scoate foaie de un lux pe care noi, în nemiloasa noastră sărăcie, în timp de 10 ani niciodată nu l-am putut ajunge.

Dragii mei,

Vă veți tine bine. Acesta este drumul biruinței.

Vă urez să mergeți pe el până la capăt, înfruntând tot ce vi se așează înaintea.

La urmă veți fi biruitori.

Hristos a biruit !

București, 25 Maiu 1935

Corneliu Zelea-Codreanu

Când va ajunge *fiecare* frăție să-și sărbătorească 10 ani de existență continuă! Dar 100 ani!

Vara 1935. s'a dat ordin ca elementele din unitățile F. D. C. să meargă, minimum 10 zile în taberile care le convin. După raporturile primite în toamnă, mulți, însă, nu au fost. Motivul? Majoritatea elementelor fuseseră recrutate numai către sfârșitul anului școlar. Educația, nu au avut când să și-o facă. Altfel, înțelegeau rostul taberilor.

Vechile frății: Iași, Galați, Focșani, apoi Constanța, Ploești, Buzău, Cluj nu s'au desmințit nici de data aceasta. Răspund frumos.

Celor cari n'au fost în tabere li s'a prelungit termenul de depunerea legământului cu încă 3 luni peste cel reglementar.

Experiența anilor 1934-1935, cere pentru buna organizare și educație a F. D. C. :

1. școală de cadre cu șefii de grupuri;
2. un lagăr comun.

1935-1936. Curent în toate școlile din țară. Se continuă organizarea. Începe a treia perioadă: *a educației.*

Prin circulări trimise lunar, se caută a se „difuza legile de viață legionară pe cari Căpitanul le fixează și pe cari un frate de cruce va trebui să le înțeleagă și însușiască.

Școală cu șefii de grupuri nu s'a putut face.

Ca drum de parcurs, cele trei perioade: a incubației, a organizării și a educației se întretes. Nu sunt distincte. Continuă căteștrele, succedându-se numai ca dezvoltare.

Este în plină dezvoltare perioada organizării.

Micilor încercări la cari sunt puși răspund relativ bine. Sistemul de educație: *al încercărilor*, este găsit ca cel mai bun. Se reușește a li se imprima, în bună măsură, simțământul de vitejie, de muncă și de credință legionară.

În timp de două luni Martie și Maiu, șeful frățiilor vizitează aproape toate unitățile din țară.

LAGĂRUL F. D. C. 1936.

Din timp s'au făcut pregătiri pentru lagărul comun al unităților F. D. C. Are loc între 15 Iulie – 1 August în tabăra Carmen-Sylva.

Punctul de întâlnire: Constanța. Ca măsură de tactică, s'a scris în ordin că, dela Constanța vom merge pe jos cu direcția Nord, spre Razelm.

De la Constanța, se pornește, însă, în marș, cu direcția Sud. Abea după 5 km. de marș, li s'a spus unde merg: la Carmen-Sylva. La acest popas au cântat, pentru prima dată, „Imnul Tinereții Legionare”, care, va fi tot timpul lagărului, cântecul favorit al F. D. C.

Marșul a decurs frumos; 22 km., parcurși pe cea mai mare căldură, în cadentă, echipați și cu uneltele de lucru în spate. Unii din ei, nu mai făcuseră în viața lor asemenea marșuri. Încercarea voinței: fără să mănânce până la capăt, fără să bea apă. Îi rodea încălțăminte și nu spuneau nimic.

Cât este de mică suferința aceasta, față de suferința legionară, a martirilor.

Ținută admirabilă. În circulara din 28 Maiu 1936, pe lângă dispozițiunile largi asupra felului cum trebuie să se pregătească fiecare, pentru acest lagăr, ce să-și ia, și cum să se comporte în tot drumul până la Constanța, li se spusese doar atât, ca mod al decurgerii vieții din lagăr: „.....vom tăcea, vom munci, ne vom ruga; iar când nu vom supăra pe nimeni, vom cânta”.

Când li s'a spus acum, pe drum, că la Carmen-Sylva este și Căpitanul și că vom sta împreună cu el tot timpul lagărului, lacrimi de bucurie umpluseră ochii tuturor. Mulți, nu l-au văzut niciodată. Se mai putea oare, gândi cineva la foame, la oboseală, la sete?

La ora patru din zi, am ajuns în tabără.

Seara târziu a venit Căpitanul de la fermă. I s'a dat raportul: efectiv 300 reprezentând 56 grupuri.

În lagăr: majoritatea a dormit afară. La început nu avuseseră unde să intre (corturile lor erau prea puține; iar celelalte de acolo urmând a adăposti pe cei mai bătrâni și pe femei); dar chiar de mai aveau unde intra, refuzau ei, vrând să-și facă educația voinții, să înfrunte frigul mării.

Mâncarea, de la cazan. Prea puțini dacă mai luau câte ceva de la bufet. Unii nu aveau bani deloc. Ce mai avuseseră, au predat la cassieria taberei, pentru rația lor (100 lei fiecare pentru 2 săptămâni). E greu să mănânci numai de la cazan, și, ei, totuși au făcut-o. Și cât de mult le-a folosit viața aceasta aspră, pentru educația lor. La muncă s'au prezentat cu toții *foarte bine*, neîntrețuți. La instrucție, *mai slabi*: la început, o parte, chiar slabi de tot. Mai ales când era vorba de alinieri, flancul stâng se mișca așa de moale, parcă era o coadă de balenă. Către sfârșit s'au schimbat toți. s'au iuțit. De asemeni nu prea bine răspundeau la semnalul de adunare. Mergeau încet, sau, tocmai atunci li se făcea poftă de apă. s'au schimbat. Era ochiul Căpitanului care-i vedea. Mai târziu *înțeleseseră* că-i vede *ochiul conștiinței legionare*.

Pentru educația corectitudinii în materie de bani, au fost puși, pe echipe, să servească la bufet. Aproape toți s'au purtat admirabil, foarte bine. Câțiva, mai slăbuț. Unul chiar și-a însușit niște bani. El zicea că i-a lăsat clientul lui, restul de la 100 (vre-o 70 lei). În fața frontului, i s'a dat de către o camaradă 25 la spate. Iar pentru ca toți să țină minte gravitatea acestui fapt – în aparență mic, însă, fiind „sămânța marelor hoții de mai târziu”, – s'a ridicat comanda șefului frațiilor de cruce pe 2 zile. Un șef de unitate, trebuie să cunoască și să răspundă de oamenii pe care îi comandă.

Contrar așteptărilor, foarte puțini s'au îmbolnăvit – câțiva de stomac – (nedepriși cu regimul „mămăligii”), sau de insolație. Din acest punct de vedere au produs o frumoasă surpriză bucureștenii. Cu mentalitatea aceea specială în care au fost crescuți, erau cei mai de temut. Anul trecut fuseseră vreo 5-6 la Carmen-Sylva, și după 2 zile de muncă au și șters-o.

Câtă schimbare acum. Rămân toți până la urmă. Și să fi tot fost vre-o 90 bucureșteni.

S'au ținut câteva ședințe de studiere a tehnicii F.D.C. Dela ședințele educative ținute cu Căpitanul ale cărui cuvinte erau sorbite de fiecare, și-au luat însemnări.

Tot în lagăr, a venit vestea *pedepsirii* trădătorului. Pentru frații de cruce, delir de bucurie. Atunci au înțeles ei cu adevărat rostul cuvintelor: „Și-avem doar gloanțe pentru trădători”, din imnul pe care-l cântau toată ziua. De bucurie au strâns 1.000 lei din toată sărăcia lor și au trimis-o a doua zi, în semn de recunoștință, plutonului de execuție, la Văcărești.

La sfârșit, s'a dat fiecăruia „*diploma de tabără*.”

Reîntoarcerea din lagăr s'a făcut în grupuri sau individual, cum au putut. Fiecare cu un regret în suflet: acela al despărțirii de Căpitan și de atâția legionari pe cari îi cunoscuseră în tabără.

Atunci, la plecare, au văzut cu toți pe Ionel Moța, reamintindu-și cu plăcere, de-acu's 11 ani, când tot așa de entuziast petrecuse vacanța cu frații de cruce și Căpitanul, în prima tabără de la Ungheni.

De aci, din tabără, au plecat, după o expresie a Căpitanului, „cu o structură athletică, atât fizică, cât și, spirituală, mai ales.”

Toți aceștia, vor fi de acum încolo, elemente de bază, în pregătirea F. D. C. a unităților unde vor merge.

Dar restul? Până la sfârșitul anului școlar se organizează: 205 mănunchiuri, 36 frații de cruce și încă multe începuturi de mănunchiuri și fraționari. Efectiv încadrați, 3031.

De ce nu au venit în lagăr toți? Toate motivele invocate: lipsă de mijloace (câți nu au venit ca vai de ei, dar au venit!), interzicerea de acasă, oprirea în taberile locale, etc., etc., toate aceste motive se reduc la unul singur: lipsa de înțelegere a rostului pe care l-a avut acest lagăr în pregătirea lor. Mai târziu au regretat și vor mai regreta, deși au lucrat, marea majoritate, prin taberile locale; dar, se pot compara cu aceia unde în chip special, însăși Căpitanul s'a ocupat de educația lor?

1936 – 1937

15 Nov. La toate centrele universitare din țară se face cu solemnitate deosebită intrarea noilor studenți, proveniți din F.D.C., în viața legionară. Tuturora li se citește atunci de către comandanții de centre studențești legionare ordinul de zi al Căpitanului, dat cu această ocazie, din care extrag:

lubiți camarazi,

Începe anul școlar 1936-1937.

De pretutindeni se adună spre universități nouile vârstare românești. În lupta uriașă pe care neamul nostru o duce, ele, aceste vârstare, constituiesc *un nou val de luptători*, cari pășesc cadentat, siguri pe ei, plini de credință în viitor pe câmpul de luptă legionar.

Ochii noștri și ochii tuturor românilor sunt îndreptați asupra lor, le privim atitudinea, hotărârea, voința de muncă la carte, capacitatea de credință, scânteea sfântă din ochi și norocul pe care-l aduc în bătălie.

Dela 1922 sunt 14 ani. Ne întrebăm: care va fi seria purtătoare a marelui noroc care va zice: Am biruit !

În acești 14 ani au fost serii eroice, tari ca fierul, au fost altele slabe: toată conducerea mișcării studențești din 1927, 1928, 1929, 1930, a fost slabă. Ea a fost înlocuită apoi de spiritul legionar care ne-a dat seriile de fier de până acum.

Primii la carte în toate facultățile, neînduplecați în credința legionară și primind cu o bucurie sfântă botezul jertfei.

Celor ce intrați acum pe câmpul de luptă vă strig din toate puterile: *mai sus*.

Nu mai este departe biruința. Dați și voi jertfa voastră.

Vi se vor întinde paharele de ademenire. Politicianismul, prin miile de mijloace, va voi să vă facă trădători; vor curge cuvintele mieroase și promisiunile, minciunile, calomniile, vor încerca desbinarea voastră, vor curge deopotrivă asupra voastră amenințările și ura.

Veți fi prigionii. Veți simți amarul nedreptăților. Eu vă strig: *nu vă lăsați !...*

La București a mai vorbit după aceea Dl. General Cantacuzino și, apoi Ionel Moța, despre „Jertfă”.

25 – 30 NOEMBRIE. ȘCOALA DE CADRE.

Are loc la Casa Verde prima școală de cadre cu șefii de grupuri.

Se prezintă: 67 șefi de grupuri, din întreaga țară.

Scop:

1. Cunoașterea cât și precizarea răspunderii fiecăruia. Răspunzi în fața legilor legionare de felul cum ai știut să-ți îndeplinești obligațiunea de bună voe luată, de a organiza și conduce grupul.

2. Studiarea, teoretică și practică tehnicei de organizare și educație a F. D. C.

a. Teoretic: complectarea fixării în sistem a felului de organizare și educație F. D. C., cu adăogarea experienței din ultimii ani.

b. Practic: demonstrații cu frăția, frățiorii, grupul, cât și trăirea unor momente legionare de asprime: frig, oboseală, (nedormire, încordare).

După terminarea acestei școli, se trece la punerea în aplicare a nouilor metode de organizare și educație, așa după cum vom vedea în acest „îndreptar”.

Ca perioadă de activitate F. D. C., anului acesta îi este închinat aceea a: *educației*.

Evident, se continuă și cu celelalte două: *incubația și organizarea*, așa după cum am văzut. (Perioada incubăției a început anul acesta printre copiii românilor de peste hotare.)

Învrednicindu-se a trece, mare parte dintre ei și anul acesta prin încercări dintre cele mai frumoase – bătuți și eliminați pentru credința lor – frații de cruce înaintează cu pași hotărâți. Dea Dumnezeu ca a patra perioadă să fie aceea a *supremelor jertfe*.

13 IANUARIE: O DURERE ȘI UN ÎNDEMÎN.

La Majadahonda, departe, în inima Spaniei, a plecat Ionel Moța să lupte și să moară, pentru a consfinți cu propriul său sânge, tot ce a spus și scris în 15 ani de frământare, cât a stat printre noi, și în fruntea noastră.

Murind în idealul legionar, Ionel Moța, nu a murit, pentru ca să moară, *a murit pentru că să trăească*. Și prin el, să trăiască peste veacuri *Legiunea și neamul nostru românesc*.

Jertfa lui Ionel Moța și Vasile Marin a cutremurat. A cutremurat și pe dușmani, și pe legionari. Pe unii, îngrozindu-i, pe ceilalți, îmbărbătându-i.

Cu o lacrimă în ochi de durerea pierderii ireparabile a lui Ionel Moța, îmbărbătați, însă, de gestul lui înălțător, sufletul nostru – al tuturor legionarilor – se simte, mai pregătit decât oricând, gata de jertfă. Să-i urmeze lui.

Ionel Moța! Frățiile de Cruce pe cari cel dintâi le-ai condus, acu's 13 ani, îți jură, acum și pururea, că vor crește în cultul virtuților tale și ale Căpitanului, pe care *tu*, te-ai învrednicit dela Dumnezeu să-l cunoști cel dintâi, și să ni-l mărturisești nouă și neamului întreg.

Lângă sfintele sale moaște ne vom aduna în fiecare an, pentru ca, îngenunchind, să te rugăm a coborî totdeauna, spirit conducător și protector printre noi.

Fii printre noi!...

IANUARIE 1937.

Se începe lucrarea „Noului Îndreptar”.

Printre elevii din întreaga țară, un curent legionar năvalnic.

Pentru o mai bună selecționare s'a fixat o nouă etapă: „Faza de încercare”.

Se lucrează mult. Pe unele locuri se deslănțuie prigoana. Frații de cruce rezistă, rezistă frumos.

Tocmai acum să se teamă ei, când au în fața pilda celor mai grozave jertfe legionare?

RECRUTĂRI. PRIMA INIȚIERE. FAZA DE INCERCARE

SCURTĂ LĂMURIRE.

Un tânăr, din orice categorie socială, pentru ca să poată deveni *soldat, bun luptător* și să se numească *legionar*, va trebui să străbată, în drumul pregătirii sale, trei etape: a „fazei de încercare”, a „mănunchiului de prieteni” și a „frăției de cruce”. Fiecare dintre aceste trei etape își are rostul său. Îl vom vedea la vreme.

Numai cu o pregătire temeinică, pășind în viața legionară, se va putea răsbate până la capăt prin cele trei mari încercări „muntele suferinții”, „pădurea cu fiare sălbatice” și „mlaștina desnădejdei”. Acesta este drumul *vieții legionare*.

Calea către *viața legionară* duce prin acele trei etape, în ordinea descrierii lor: „faza de încercare”, „mănunchiul de prieteni” și „frăția de cruce”. Dela capătul acesteia din urmă începe – propriu zis – etapa *vieții legionare*. Și nu se poate păși dela una către cealaltă, fără s'o fi absolvit pe aceasta. Nu ca timp, ci ca *pregătire*.

Între anumite limite, socotite necesare pentru fiecare etapă, timpul poate să fie mai scurt sau mai lung; după puterea de înțelegere a celui care le străbate.

Acei cari vor fi reușit să se strecoare în etapele superioare numai așa ca să ajungă mai repede, fără să fi fost pregătiți pentru aceasta, să știe, n'au câștigat în felul acesta nimic: nici *Legiunea*, dar *nici ei*. Căci, nefiind îndestul de pregătiți, nu vor putea corespunde cerințelor legionare ale etapei respective. Și atunci, ori îi elimină *Legiunea*, ori se autoelimină (așa s'a întâmplat cu unii cari ajunseseră chiar comandanți legionari). Nu, mai bine să rămână la etapa căreia corespund în toată puterea cuvântului.

Această mică lămurire am voit să se dea, în special pentru acei cari se întreabă că de ce atâta pregătire, atâta școală, când ei ar putea să fie „legionari” *dintr'odată*. Iar când se va studia, în amănunțime, felul cum decurge fiecare din aceste etape, la capitoul respectiv, se va vedea și înțelege mai bine, rostul lor.

Gh. Gh. Istrate: „Frăția de Cruce”.

RECRUTAREA ELEMENTELOR. SELECȚIONARE PRIN REDUCEREA LA UNITATE.

Cine recrutează? Numai acei cari sunt „numiți” special, cu această funcțiune? Nu, orice legionar, frate de cruce, sau membru din mănunchiu, însă cu o singură condițiune: să se conformeze *prescripțiunilor legionare în materie de recrutări*. Prin urmare, oricine găsește un tânăr care își manifestă dorința de a intra în Mișcarea Legionară, îl va pune în legătură cu *acel* care are funcțiunea specială de recrutare a elementelor pentru frățiile de cruce.

Acesta poate să fie: șeful de grup, sau *acel* designat special de către șeful de grup, să lucreze la școala respectivă. Dacă șeful de grup nu poate fi găsit, iar ajutorul său nu este cunoscut încă, atunci, legătura se ia cu șeful județului și, cum șeful de grup este în permanentă legătură cu șeful județului, va putea să ia, astfel, contact cu tânărul respectiv.

Aceasta, în ceeace privește recrutările de elemente noi, pentru unitățile, altele decât acelea din care ei, cei cari recrutează, fac parte. În ceeace privește recrutările de elemente pentru unitățile lor, elemente care fac parte, prin urmare, din aceeași școală, chestiunea este mai simplă și vom vedea îndată.

Presupunem că suntem la început. Ionescu este numit șeful grupului 25 F. D.C., dar, el nu are unitățile *de-a gata*, ca la armată. Trebuie să și le creieze, (sau trebuie să și le mărească, dacă sunt), dovedindu-și în felul acesta calitatea de *șef de grup* – adică, dacă are acea „putere lăuntrică de atracție”, cum o numește Căpitanul, *pentru un grup*, pentru organizarea și conducerea elementelor dela școlile *dintr'un grup*. Contrar, poate să fie numai ajutor de șef de grup, (dacă organizează numai câteva școli din grup), numai șef de școală (dacă poate să organizeze numai o școală), sau nu poate fi decât membru într'un cuib, sub comanda altuia, dacă nu are calitatea de organizator și de comandant.

Presupunem, prin urmare, că trebuie să pornească organizarea dela început. Cum procedează? Lucrează pe rând, sau poate, chiar în același timp, cu fiecare școală în parte.

Iată-l, prin urmare, în situația de a începe lucrul la o școală. Ce face șeful de grup (sau *acel* pus de către șeful de grup ca să lucreze la școala respectivă)?

Mai întâi își fixează câmpul de activitate. Pe căile cari le va crede de cuviință – se va informa precis de situația reală a școlii:

– atmosfera printre profesori (sunt simpatizanți, legionari, dușmani?);

– numărul elevilor *creștini-români*;

– își procură numele tuturor, și pe cât posibil, informații despre fiecare (elemente bune, energice, știu, ori nu, ceva despre Mișcare, etc.).

După ce și-a întocmit acest *tabel* (pe care trebuie să-l aibă numai el, și să știe numai el ce-a scris în dreptul fiecăruia; cât și locul unde-l păstrează) în camera lui, la masa lui, singur face *selecționarea*, prin reduceri succesive până ce, din tot tabelul, rămâne cu unul singur. Cum? Din 100, alege 50, din 50, alege 25; din 25, alege 10; din 10, alege 5; din 5, alege 2; și din 2, pe *cel mai bun*.

Se oprește la *acel* pe care, după toate informațiunile, l-a crezut cel mai bun. Își păstrează însă pentru mai târziu ordinea în care a făcut selecționarea. Cu cel găsit „mai bun” va căuta, deocamdată să ia legătură.

Dacă nu va merge cu acesta, prin urmare, dacă situația reală va fi alta decât aceea scriptică, va căuta să întâlnească pe al doilea, în ordinea selecționării, însă *numai* după ce se va fi convins că primul, cel puțin în timpul de față, (căci nu ar fi exclus ca mai târziu, să se schimbe), nu corespunde cerințelor unui frate de cruce. Nu este totul să ți se spună de către cineva că elevul x este bun (pentru că învață bine, sau pentru că a bătut un jidan, sau pentru că a cântat un cântec legionar....). Numai *acel* care va lucra cu el, va putea să spună că de *bun* este.

Aici este marea dibăcie a celui ce lucrează. Cum va ști el să vorbească, pentru ca să poată descoperi adevăratele stări sufletești ale celui căruia îi vorbește.

Procedeeul de a vorbi nu poate să fie lege, depinzând dela caz la caz; oricum, o condiție este esențială: *acel* care vorbește să *trăiască* el, mai întâi cele ce spune. Și să nu-și scrie de acasă cele ce are de spus. După caz și după bunul său simț, *va vorbi aceea ce inima lui îi va spune că trebuie să vorbească*.

Dacă respectivul se prinde, va proceda cu el, așa după cum vom vedea mai la vale.

Dar, dacă nu se prinde? Cu multă delicatețe se va căuta a se despărți prietenește și a nu da impresia că acesta este ultimul cuvânt, după cum – de la început – să nu fi făcut impresia că a venit să-l tragă de mânecă. Si, chiar, ca măsură de tactică și de prudență, prima întâlnire să nu pară voită, ci întâmplătoare. Dela această primă

întâlnire „întâmplătoare” (care poate să fie, realmente întâmplătoare), va urma – după caz – o serie de alte întâlniri *voite de ambele părți*.

Din toate aceste discuții, să înțeleagă – până la cele din urmă – respectivul, că, dacă s'a făcut oarecare insistență (nu insistență în a-l chema la noi, acest cuvânt de „vino” trebuie să fie chiar evitat, ci insistență în *a-l lămuri*), aceasta s'a făcut *numai pentru el*, pentru bucuria lui de mai târziu. Căci, dacă va găsi în el atracție sufletească pentru Mișcarea Legionară, va intra și mai târziu. Dar atunci, îi va veni mai greu să se pregătească. Și-i va părea rău când va vedea pe foștii lui colegi, atunci pregătiți, legionari. Acesta este adevărul, pe de-o parte. Și câte cazuri de acestea nu se cunosc. Ce n'ar fi dat atâția și atâția să fi fost în primele rânduri legionare, sau să li se fi descoperit la timp importanța momentelor legionare pe lângă care au trecut ! Iar pe de altă parte, adevăr este, ca noi să întărim Mișcarea Legionară, bătând la porțile sufletești ale *tuturor* fiilor de Români.

Lupta se dă nu numai pentru noi legionarii, cari, poate, material, ne vom bucura *mai puțin ca oricine*, în ziua victoriei, fiind în orice moment și acum și atunci, dăruiti jertfei, ci lupta se dă pentru biruința *întregului neam românesc*. Acesta este adevărul și așa va trebui să-l înțeleagă și cel care intră și *cel care nu intră* în rândurile noastre.

Acesta ar fi, prin urmare, un caz, când recrutarea se face pornind noi acțiunea. Și procedeu urmat de noi, în acest caz, s'ar putea numi: al *selecționării pe calea reducerii la unitate*.

Nu se lucrează decât cu *unul singur*. Și vom vedea că, procedând cu grije și cu răbdare, unitatea va crește *mult mai repede* și ca număr, și ca pregătire a elementelor, decât când am fi început cu mulți dintr'odată.

Alt caz, ar fi atunci când, mai mulți tineri s'ar *oferi de-odată*, împreună.

Întrebarea ce se pune: îi putem noi primi pe toți dintr'odată? Legea aceasta este: *pe om să-l primești în Mișcare atunci când porunca inimii lui îl îndeamnă la aceasta*. Și, nu sunt rari cazurile când serii de 5–10 sau chiar mai mulți, au intrat împreună.

În cazul acesta, fixându-ne o anumită perioadă, procedăm iarăș la selecționarea lor. Perioada de încercare, despre care vom vorbi la timp, ne va indica destule posibilități de selecționare. Iar selecționarea tocmai acest rost îl are: *ca să ne convingem noi dacă într'adevăr starea lui sufletească îl îndeamnă către Legiune*.

Câtă grije va trebui să se depună, dar, întru cercetarea și cunoașterea acestei stări sufletești! Și nu e greu, după oarecare

experiență, s'o poți cunoaște. Studiezi ochii celui care vine sau celui cu care vorbești. Sunt ochi cari nu spun nimic, ochi de indiferent. Ochii altuia spun: „acesta este un tip de șmecher”. Ochii pe cari trebuie să-i alegi, sunt ochii pătrunzători, „sfredelitori”, cum spune Căpitanul și umezi de sinceritate și de credință.

Am ajuns aici, *am găsit* un tânăr la o școală, care, fie prin intermediul nostru, fie singur, a descoperit *calea și vrea* să intre în Legiune, iar noi după toate aparențele și informațiile culese, credem că este *mediu bun*. Urmează prima inițiere.

Mai înainte, însă, de a trece la acest punct, al *primei inițieri*, încă o vorbă pentru acei cari se plâng că nu găsesc în toată școala, unde au fost puși să lucreze, niciun element bun, sau dacă au găsit câțiva, de acum...gata, nu mai sunt absolut deloc. Și au fost de aceștia cari să spună: „La liceul cutare e o mentalitate *specială*, sunt cei mai răi, o adunătură”... și multe din acestea. Acestora li se răspunde: „răscoliți încontinuu pământul, persistați. Nu arareori, sclipiri de aur au fost descoperite printre bulgării de noroi. Sau, vă temeți de greu? Dacă nu, ați încercat zece căi, mai încercați două, încă două, încă două, și până la urmă e *imposibil* să nu fi descoperit pe acela care-l căutați.

Negreșit, că nu va fi, poate, ca Dta, dar care îți este misiunea? Să-l pregătești. Și câte lovituri de ciocan, amestecate cu broboane de sudoare țâșnite din fruntea lui, nu va trebui să dea fierarul, pentru ca fierul său înroșit, să ia forma voită de el !

PRIMA ÎNIȚIERE.

Iată-ne cu elementul găsit. Urmează prima inițiere. Și pentrucă, mai sus a fost vorba de fierar și de fierul său, prima inițiere s'ar asemena cu punerea fierului la înroșit. Este primul contact cu flacăra care încălzește sufletul. Acum începe să cunoască Mișcarea Legionară, povestindu-i-se despre Căpitan și despre faptele eroice ale legionarilor .

I se dă de citit Cartea Căpitanului.

După ce a terminat-o, se întâlnește cu inițiatorul său (șeful de grup sau acel care-l pregătește direct) și-i povestește ceea ce a simțit el, citind această carte. (Acesta este unul din momentele cele mai prielnice studierii ochilor). La această întâlnire, până când el va mai fi citit, desigur și alte lucrări legionare, precum și ziare ori reviste noi sau mai vechi, cu povestiri din faptele legionare, în această clipă i se vorbește: despre jertfele legionare, despre rostul acestor jertfe,

despre frumusețea vieții legionare *tocmai* prin măreția jertfelor, despre legionari și pregătirea ce se cere unui tânăr ca să poată ajunge legionar, despre frăția de cruce cu etapele ei, despre supunere.

Toate acestea îi trebuiesc explicate în așa fel încât el să cunoască în linii generale cele ce va avea de făcut, încadrându-se. Dacă s'a hotărât, începe cu el perioada de încercare.

FAZA DE ÎNCERCARE.

Primul pas. Primul examen pe care va trebui să-l treacă până sus, la gradul de legionar. De acum, începe adevărata cunoaștere *pe teren*. Până acum, ne-am cunoscut numai din citit și din povestit. De acum, la încercare. Și ce anume vrem să cunoaștem noi dela dânsul din primul moment?

- a. Sinceritatea,
- b. Puterea de iubire,
- c. Voința,
- d. Capacitatea de jertfă și simțul corectitudinii;
- e. Ascultarea și
- f. Puterea de împrietenire.

Cum se va proceda practic pentru fiecare punct ?

Punctul a. SINCERITATEA.

Pentru a-l cunoaște cât este de sincer, îl vom pune să-și scrie toate păcatele pe care crede el că le are (Înjurături, minciuni, chiul, incorectitudine, intrigării, necredință, etc.) Această „listă de păcate”, asupra căreia se va păstra cea mai mare discreție, (divulgarea ei de către cel căruia i se încredințează fiind pedepsită cu eliminarea), se compară cu observațiunile culese, indirect, asupra aceluiaș element, pentru a se vedea întrucât corespunde cu realitatea. După aceea se distruge. Nu trebuie să rămână nimic scris de mâna unui elev, mai ales dela acei în faza de încercare, la șeful de grup sau la cel care-i numit de șeful de grup cu recrutarea. Asupra celor ce vor trebui totuși scrise, ca să rămână, vom da la vreme indicațiunile necesare pentru a fi scrise în așa fel, încât să nu trădeze nimic.

Contra tuturor acestor păcate din el, va trebui să pornească *de acum și până va deveni frate de cruce, războiu*.

Numai curățindu-și sufletul de păcate, va putea să devie frate de cruce. Căci, *frate de cruce însemnează suflet curat ca picăturile de rouă, peste care se revarsă binefacerea virtuților legionare*. Luptă cu

tine însuși, *singur*, sub ochii celui care te pregătește, câtă vreme vei fi în faza de încercare; împreună cu ceilalți, când vei trece în „mănunchiu.” Acesta este esențialul, pentru ca să poți deveni „frate de cruce”. În capitolul viitor, arătând rostul mănunchiului, vom vorbi, mai pe larg, despre aceasta.

Isbăvirea de păcate va reuși să se facă numai în măsura sincerei recunoașteri, prin autoverificare.

Punctul b. PUTEREA DE IUBIRE.

Din manifestările lui zilnice, față de părinți, față de frați, față de profesori, față de Dumnezeu, față de țară și față de tot ce este frumos și nobil, se va putea constata câtă doză de iubire sălășluiește în adâncul inimii lui. Cel dintâiu lucru bun pe care va trebui să-l învețe, încadrându-se în Mișcarea Legionară, va fi să *știe să iubească* Numai din dragoste luptă, se jertfește legionarul. Dacă nu are această dragoste, nu va putea niciodată să devină Legionar.

Cel ce se pregătește o are ? Să vedem, să-l urmărim:

1. Cum se poartă față de părinți?

Este o lege naturală ca fiecare părinte să se jertfească pentru copiii săi.

Această lege naturală o respectă orice specie animală sau vegetală.

Părinții rup bucățița de pâine dela gura lor și o dau copiilor.

Cum răspund copiii? Sunt două categorii:

I. Categoria celor recunoscători.

Aceștia poartă sădit în sufletul lor grăunțele iubirii și, când intră în casa de unde au plecat, răspândesc mireasma de dragoste necondiționată. Cu fiecare efort al părinților pentru ei, li se citește în ochi mulțumirea caldă și sinceră. *Chiar părinților cari îi ceartă pentru credințele lor legionare și nu vor să le mai dea nici un sprijin material, pentru școală, ei le răspund cu aceeași caldă iubire, cu convingerea intimă că, mai curând sau mai târziu, toți acești părinți se vor lămuri în destul asupra dreptelor căi spre care fiii lor și-au îndreptat pașii.*

II. O altă categorie este aceea a secăturilor.

Aceștia:

– Dacă părinții sunt mai înstăriți, recurg la cele mai josnice metode pentru a parveni să le stoarcă bani. Nu sunt niciodată mulțumiți, provocând neliniștea casei.

– Dacă părinții sunt lipsiți de mijloace mai săraci, mai înapoiți decât ei în „cultură”, nu vor să-i mai vadă. Îi ocolesc, le e rușine să

meargă cu ei pe stradă. Nu se mai duc nici în vacanță la vatra părintească din cenușa căreia au mâncat și ei cândva turta cu care au crescut.

Cel ce se pregătește pentru calea legionară, în care din aceste două categorii intră? Negreșit, în prima. Altfel, dacă se îndreaptă, poate pași mai departe, dacă nu, niciodată. Se va controla.

2. Acelaș lucru față de profesori.

Ei dau lumină (acei care dau). Trebuie să iubiți de școlari. Sunt și unii pătimiși, înrăiți. Călăii tineretului iubitor de Dumnezeu și de țară. Aceștia trebuie trecuți în carte. Le va veni timpul, când să plătească. Deocamdată, la toate insultele și bătăile lor, școlarii tac. Trebuie să-și facă școala eroismului răbdării.

3. Iubirea față de Dumnezeu.

Merge la biserică? În toate discuțiile lui, nu cumva se întrezăresc tendințe ateiste?

4. Iubirea față de țară și față de nație.

La început, o familie a fost fiecare neam. Și în sute și mii de ani, familia a crescut și s'a întins atât de mult, că a format nația.

Prin urmare, toți din oricâte îndepărtări de veacuri, ne înrudim, avem acelaș sânge, aceleași credințe, aceiași limbă, aceiași morți, acelaș viitor.

Familia ta o iubești.

Când îți auzi numele tău de familie, Ionescu, nume care față de nație, este ca numele de botez, față de familie, tresari. Trăește în tine, în conștiința și subconștiința ta. Dacă l-ai auzi pe cineva insultându-l, ai fi în stare să faci orice într-o apărare a onoarei neamului tău. Te simți mândru de numele tău.

Dar când auzi numele de *Român*, numele nației, numele familiei celei mari?

Punctul c. ARE VOINȚĂ?

Dacă are vreun păcat, promite că se lasă de el, și „nu poate” e semn că nu are voință. Cel mai ușor se poate verifica voința, și cum voința este cheia tuturor virtuților, va trebui să se insiste, în special, pentru ca să-și facă această educație, dela început. Se va face școală cu el:

– asupra voinței de a învăța, să fie printre cei dintâi la școală.

– asupra voinței de a deveni punctual. Îi fixezi o întâlnire, două, trei... la ore și minute *precise*, până ce îi va intra în sânge că trebuie să devină punctual;

– asupra voinței de a tăcea. Îi fixezi o oră, două, că nu are voie să vorbească nimic, nici să-ți răspundă la întrebări, apoi întreabă-l, hărțuiește-l.

– asupra voinței de fi ordonat.

Într'un cuvânt se va face școala voinței prin lupta lepădării de toate păcatele. Nu poate, nu are voință. Și dacă nu învinge păcatele din el, mai poate deveni vreodată legionar?

Punctul d. CAPACITATEA DE JERTFĂ ȘI SPIRITUL DE CORETITUDINE.

Dela început, i s'a explicat *rostul jertfei legionare*. Cu inima svâcnind, înfierbântat până la roșu, în focul iubirii de neam, își oferă generos până la sânge toată puterea lui de jertfă. Și, unde este bătălia mai aprigă, acolo vrea să pornească. Într'un moment de luciditate, a sesizat valoarea acelei jertfe sublime. Și o caută.

Drumul, însă, până acolo este greu, spinos, cu fiare sălbatice, frig, foame, ispite... Va avea el tăria sufletească să răsbată până la capăt? Poate că da, totuși, mai bine este, și pentru el și pentru noi să-l punem la încercare. La mici sacrificii – infime de mici, față de jertfe pe care vrea s'o dea, – însă, continui, de fiecare zi. Va ști să le facă pe acestea mici, va avea dreptul să facă și pe cele mari, pentru ca apoi să aibă dreptul de a se mândri printre legionarii jertfei sublime, aducătoare de nemurire.

1 R. Ca metodă de educație a puterii de jertfă, se începe, încă 40

din această „fază de încercare”, cu cel mai mic dintre sacrificii: 1 R.
40

Aceasta însemnează că 1/40 din rația (R) convenită lui zilnic pentru: masă, casă, distracții, să o pună de-o parte și, când se va strânge mai mult, să o trimită Legiunii. Cum se procedează?

1. Carnetul meu.

De cum s'a ajuns ca să înceapă școala cu 1/40 R, respectivul își face un carnetel denumit: „Carnetul meu” (adică al lui).

Mărimea carnetului: 5/5 cm.; grosimea: 30-40 foi. Culoarea: indiferentă.

Îl păstrează cu grijă, purtându-l *tot timpul* într'un buzunar unde *numai el* știe.

Pentru fiecare zi, are o foaie.

Dacă situația este mai grea, ca să-l poarte la el, pentru a nu fi descoperit, poate fi desfăcut în *foi volante*. Foile, de aceeași mărime, au la un capăt două găuri mici prin cari trece o sforiță. Se desnoadă capetele sforiței și se scoate foaia curată cu data zilei respective pe care o va purta la el, undeva, într'o cută din haină. În acelaș timp, se introduc capetele sforiței prin găurile foi utilizată în ziua precedentă, și apoi, se înoadă, punându-se carnetul bine.

Ce scrie în carnetel, sau, dacă se lucrează cu foi volante, în această foaie din ziua respectivă? Și când scrie? Pentru aceasta să vedem mai întâi ce este 1/40 T.

1 T. Jertfa zilnică de 1/40 nu se face *numai* din rație (R), ci și din

40 timp (T). T, zilnic 24 ore și 1/40 T = 36 minute. T este format din noapte și din zi. 1/40 T va trebui deci repartizat și pentru noapte și pentru zi, astfel: 20 minute pentru zi, 16 minute pentru noapte. Aceste minute sunt închinat Legiunii.

Cele 16 minute sunt primele minute după ce s'a culcat. În aceste minute, stă și se gândește. Își face educația *gândirii ordonate*. Gândește la o anumită chestiune în legătură cu Legiunea. Gândește la ceea ce ar putea să facă a doua zi, folositor pentru Legiune. Ce păcat mai are de îndreptat. Se învață să judece, ducând o chestiune *până la capăt*. Judecă chestiunea pe deplin ca și când ar avea de scris – despre aceasta – la o teză. Gândindu-se ordonat, și continuu, își *desvoltă spiritul de inițiativă*.

Celelalte 20 minute *dăruite* pentru Legiune din timpul zilei, pot fi atunci când îi convine mai bine (dela distracții sau dela repaus), și atunci când va crede că este mai în siguranță de ochii celor din jur.

Acum, în aceste 20 minute, scoate „carnetul meu” și scrie pe pagina zilei respective.

Ce scrie?

a. 1/40 R. Aceasta se scrie sub totalul 1/40 R făcut în fiecare zi, de când și-a deschis carnetul și reportat pe pagina zilei ce urmează, își calculează R din ziua trecută și cât vine 1/40, scrie în carnet, cât va ieși la socoteală, 25 bani, 50 de bani, un leu sau mai mult, *atâta* se trece. *Exact. În acelaș timp*, se și pun de-o parte banii respectivi. (cu tot așa de mare exactitate, îngăduindu-se numai o aproximație de 5 bani în plus

sau în minus, care, apoi în ziua următoare, se va calcula la 1/40 R, de atunci).

b. După ce a trecut 1/40 R, mai scrie *printr'un singur cuvânt, chestiunea*, la care s'a gândit aseară, în cele 16 minute. Păcatul ce și-a propus ca să-l vindece, lucrarea la care s'a gândit că ar fi folositor să o facă pentru Legiune. Și pe care *va trebui* s'o facă. Printr'un singur cuvânt, pentru a-și face educația *spiritului de concisiune*. Însă, când va fi întrebat să știe a desvolta această chestiune pe deantregul, ca și când ar fi scrisă așa.

c. Iar, mai târziu când va ajunge ca să pregătească și el pe un altul – cum vom vedea – se scrie și litera (a, b, c, d,...) la care s'a ajuns cu pregătirea prietenului său din faza încercării. Atât.

2. Casseta Legiunii.

Am spus că cei 1/40 R, strânși zilnic, sunt *bani pentru Legiune*. Ce face cu ei, după ce i-a înregistrat în „carnetul meu”? îi depune într'unul din buzunarele din stânga (mai discret), buzunar ca poartă denumirea „Casseta Legiunii”. În acest buzunar se păstrează cotizările (1/40 R), strânse zi cu zi, până în momentul intrării în mănunchiul de prieteni, cum vom vedea mai departe. Sumele din „Casseta Legiunii” trebuie să corespundă întocmai, cu acelea înscrise în „Carnetul meu” (totalul din urmă, plus 1/40 R din ziua respectivă). *Nici mai mult, nici mai puțin*.

UTILITATEA EDUCATIVĂ A LUI 1/40 R.

a. Educația jertfei continue (așa după cum am văzut).

b. Educația simțământului de *corectitudine în materie de mănuire a banilor streini*.

O problemă grea: se fură. Se fură de la ultimul consilier comunal, din cine știe ce fund de țară, și până la ministru. Pură toți, de unde le pică, în stilul lor, dar fură. De 20 de ani streinătatea nu ne cunoaște decât așa. În statul legionar nu se va mai fura. Mai întâi, pentru că toți conducătorii și mănuiitorii banului public de atunci își vor fi făcut educația corectitudinii, și, în al doilea rând, pentru că deasupra capului lor va atârna sabia.

Într'o oarecare măsură, sistemul 1/40 R. are și acest rost al unei severe educații a simțului corectitudinii în materie de bani streini.

Se deprinde să umble cu bani streini.

Păcatele cele multe și mari se fac, în special, tocmai de către cei crescuți într'un mediu de constrângere până la exces.

Când elevii din internate ies sărbătoarea, în oraș, împânzesc străzile și cârciumile făcând cele mai mari prostii. Excesele duc întotdeauna la alternative. De asemeni, copilului căruia nu i s'a dat nici odată bani pe mână, când îi vede pentru prima oară strălucind pe masa tatălui său, întinde mâna și-i ia.

Găsind, însă, continuu, și azi și mâine și poimăine, se trezește în el sentimentul fricei, păcatului, și nu-i mai ia. Nu va mai pune mâna toată viața lui. Conștient de păcatul săvârșit odată, îi repugnă.

Tânărul ce se pregătește pentru viața legionară depunând și azi și mâine și poimăine – cotitate cu cotitate – ban cu ban în „Casseta Legiunii”, acești bani dela primul 1/40 R, depuși în buzunarul lui și înregistrați în carnetel, *nu mai sunt* ai lui. *Sunt ai Legiunii*. El este un continuu mănuitor de bani streini, un cassier permanent al Legiunii. Și, dacă întotdeauna la controlul pe care pregătitorul său îl poate face oricând, nu este deplină concordantă între sumele scrise în carnetel și cele din cassetă, și nici nu se îndreaptă, va rămâne pentru tot restul vieții lui cu stigmatul acesta al *însușirii de bani streini*.

Atunci, însă, este de abia, la început, chiar dacă prima dată și-a însușit în mod inconștient (cât de dureros este, însă, și acest cuvânt!) se poate îndrepta, are timp, nici n'a intrat încă în mănunchiu. Dar dacă nu se îndreaptă, *aici rămâne*. Mai departe, *nu*. Și oricând îl va urmări stigmatizarea, din copilărie. Nu va avea liniște sufletească. Apoi, Mișcarea va fi ferită de eventualele lor greșeli de mai târziu, căci cunoscându-i ca incorecți va evita să-i facă gestionari de bani.

E foc. Și să se atragă atenția cu foarte multă grijă aceluia ce intră la încercare. Unii vor invoca motivul că li s'au furat banii din cassetă; cu puțină tactică în cercetare, se poate vedea temeinicia acestui motiv. Când a anunțat el furtul? Apoi hai să spunem că merge odată, dar n'o să meargă până la capăt; și 1/40 R este continuu. Toată școala nu se face decât pentru el, pentru pregătirea lui.

c. Se dezvoltă spiritul de ordine, având grijă zilnic, să-și însemneze cotitatea în carnet.

Afară de acest substrat de pură educație legionară 1/40 R mai constituie și o cât de micuță contribuție materială pentru Legiune. Se simte și el mulțumit că din puținul său adunat, zi cu zi, s'a învrednicit să cumpere o pâine pentru legionarii din luptă.

Se atrage, în special, atențiunea asupra *exactității corespondenței* dintre sumele trecute în carnet și cele din cassetă, întrucât unii, cari nu au înțeles îndestul valoarea acestui punct educativ, de teama ca nu cumva să fie găsiți la control cu minus,

depun, acolo, în cassetă alți bani de ai lor, în plus. Este greșală și denotă, iarăși, incorectitudine. Deasemeni, se atrage atențiunea asupra *calculării exacte* a lui 1/40 R.

Punctul e. ASCULTAREA.

Vrea să fie disciplinat? Ascultă de cel care-l pregătește? Se supune cu toată dragostea controlului acestuia?

Punctul f. PUTEREA DE ÎMPRIETENIRE.

La toate punctele de încercare, descrise până aici, se trece pe rând. Între un punct și altul, trece timp.

Astfel, dela punctul *a* până la punctul *d*, pot trece 10-15 zile. Numai când s'a verificat îndestul un punct, se trece mai departe la altul. Sunt unele puncte care se întrețes, ex. punctul *e* cu punctul *d*, și chiar cu celelalte de mai înainte. Ca scară de încercare se va ține, însă, seamă și de el.

Când au trecut iarăș, 10-15 zile dela începutul punctului *d*, (și s'a verificat punctul *e*) se trece mai departe la punctul ultim: *f*. (Cu „Casseta Legiunii” și cu „Carnetul Meu” se continuă mai departe, și se va continua, de acum, până la sfârșitul școlii).

Pentru executarea punctului *f*, respectivul, care să zicem că este No 1, va trebui să-și caute la rândul său un prieten – dintre colegii dela școală, – pe No 2, și pe care-l va pregăti în „faza de încercare”, urmând întrutotul procedeu care s'a întrebunțat cu el (punctele *a*, *b*, *c*, *d*, *e*, *f*).

No 2, poate fi indicat numărului 1, chiar după tabelul întocmit pentru selecționare încă dela început, cum s'a văzut, de către șeful de grup.

Încercând să pregătească pe No 2, No 1 se va pregăti la rândul său, mai bine, căci, trebuind să pretindă numărului 2 să fie așa, așa (după cum cer punctele *a*, *b*, *c*, ...) va trebui, mai întâi să corespundă el, să fie el așa; căci No 2 îl va lua de model pe el, pe No 1.

Pregătitorul numărului 1, în cazul de față, șeful de grup, observă în deaproape felul în care decurge pregătirea No 2, de către No 1. Observă dacă în adevăr No 1, îndeplinește și ultimul punct din „faza de încercare”, adică, dacă are putere de împrietenire, condițiune indispensabilă intrării în „mănunchiul de prieten”.

După ce No 1 aduce pe No 2, până la punctul *f*, și când, prin urmare, No 2 este pus ca să caute și să pregătească la rândul său pe No 3, No 1 (ca și mai sus pregătitorul său) urmărește în deaproape pe

№ 2, până ce și № 3 a ajuns la punctul f (adică № 3 este pus ca să caute pe № 4.)

Din momentul în care însă № 2 a găsit pe № 3, pentru № 1, № 3 reprezintă a treia spiță. Pană aici au trecut 1 1/2-2 luni de zile. Din acest moment, № 1 poate ca să intre în „mănunchiul de prieteni”. Numai din acest moment (când s'a ajuns cu el la a treia spiță). Cu toate acestea, încă nu intră în mănunchiu, întrucât numai el întrunește toate condițiunile până în acest moment; ori, numărul reglementar de membri pentru constituirea mănunchiului este minimum trei. Prin urmare, mai rămâne încă în „faza de încercare” până ce și № 2 și № 3 vor ajunge la a treia spiță. Așa de ex. – pentru № 2 a treia spiță este atunci când № 3 a găsit pe № 4; pentru № 3 atunci când și № 4 a găsit pe № 5 ș. a. m. d. Numai atunci se poate constitui „mănunchiul de prieteni”.

Acum, № 1, îl urmărește încă și-l pregătește pe № 2, până ce și acesta – № 2 – a ajuns la a treia spiță (la № 4).

De acum încolo, No.2 care fiind ajuns la a treia spiță poate să intre în mănunchiu, este numai garantat de № 1. Din această clipă, № 1 caută pe un altul – să zicem № 6 pe care-l pregătește dela început (a, b, c....) în „faza de încercare”.

Când № 6 va ajunge la punctul f va fi pus ca să caute – să zicem – pe № 7, № 7 pe № 8, ș. a. m. d.

Făcând, schematic, aceste înlănțuiri, vom observa că din № 1 s'au născut deocamdată două ramuri: primul, format din numerile 2, 3, 4,; iar al doilea, format din numerile 6, 7, 8, ... Continuând schema, vom observa acelaș lucru pentru fiecare număr în parte. Îndată ce a condus pe primul, până la a treia spiță, (când îl introduce în mănunchiu și-l garantează) caută pe un alt număr pe care-l pregătește, conducându-l de asemeni, până la a treia spiță (a III-a spiță a numărului pe care X îl pregătește).

În felul acesta, unitatea va progresa, și ca efectiv și ca selecționare a elementelor sale.

Și vom vedea mai departe, că una dintre condițiunile cerute pentru depunerea legământului de frate de cruce, este și aceea ca fiecare membru să fi găsit și pregătit până atunci, două elemente noi. Ori aceste două elemente sunt tocmai rădăcinile celor două ramuri care nasc, după cum s'a văzut, din fiecare număr; ex. numerele 2 și 6 pentru numărul 1.

*

Cu recrutarea se va merge tot înainte ?

Când unuia dintre cei cari se pregătesc i-a sosit vremea ca să treacă la punctul f, să treacă și să răscolească mereu pământul acolo unde este el la școala lui, și numai cu învoirea șefului de grup va trece la o altă școală (în cazuri excepționale, prin urmare când are strânse legături printre elevii unei alte școli și când nu s'a început încă lucrul acolo).

De preferat este, ca primul element dela o școală să fie pregătit de însuși șeful de grup.

Cel care nu poate să corespundă și punctului f, prin urmare acel care nu va găsi pe mai departe un nou element cu care să se împrietenească și să-l pregătească, acela nu va putea pași în a doua etapă, aceea a mănunchiului de prieteni.

Deși, aparent este bun, luat în parte ca individ, corect, muncitor, credincios, om de jertfă, dar dacă nu are și această calitate a coeziunii sufletești, nu poate să intre în mănunchiu, unde toți vor trebui să fie întâi și întâi adevărați prieteni.

După ce s'a început lucrul la o școală, șeful de grup anunță despre aceasta – printr'o „scrisoare raport”, în care se dau detalii asupra felului cum merge lucrul – și Comandamentul F. D. C.

În această primă scrisoare-raport, se va arăta care a fost situația din punct de vedere legionar la aceea școală; de asemeni, ce fel de școală este, cu câte clase, câți elevi sunt, câți Români, câți streini, ce profesori sunt, și timpul aproximativ, până când crede el, că se va forma mănunchiul.

PREGĂTIRI PENTRU ÎNFIINȚAREA MĂNUNCHIULUI

Când sunt cel puțin trei elemente, cari să fi răspuns *favorabil* tuturor încercărilor prevăzute la punctele: a, b, c, d, e și f, de mai sus și fiecare, să-și fi terminat „faza de încercare”, se fac pregătiri pentru înființarea mănunchiului de prieteni.. Astfel:

1. Cu ceva bani strânși de pe la fiecare (nu din 1/40 R care rămâne intactă, în „Casetele” respective ale fiecăruia, până la prima consfătuire, din ziua formării mănunchiului), se cumpără scriptele necesare mănunchiului, din chiar prima zi: „Cartea Mănunchiului”, Registrul „Cassa Mănunchiu” și câteva dosare pentru piese justificative (pentru toți banii cheltuiți încă din primul început, ținându-se socoteala).

Se pregătesc toate aceste scripte, liniindu-se în ele, cele ce trebuiesc de liniat și scriindu-se cele ce trebuiesc scrise mai dinainte.

2. Se fixează ora și ziua „primei consfătuiri”. Aceasta nu li se comunică decât individual. O parte de altfel, nici nu se vor ști între ei că s’au pregătit pentru drumul legionar, decât în ziua primei consfătuiri.

Și este bine ca în faza de încercare să se facă educația fiecăruia ca să nu întrebe niciodată: „dar, cine mai este?” Să nu se intereseze de ceeace fac alții, ci să-l intereseze *ceeace trebuie să facă el*, într-a corespunde pe deplin cerințelor sufletului său. Căci nu de cele ce face lumea din jurul său va trebui să asculte, ci numai și numai de cele către cari sufletul său cere atracție. Și are destui îndrumători de întâlnit pe cale, înainte, cari prin faptele lor, s’au dovedit a fi vrednici de ascultat.

Pentru această educație a lui, chiar dacă întreabă, nu i se spune cine mai este. Pentru el, să fie un mister, cine mai este. Să nu știe nici chiar pe colegul său de bancă. Să nu știe nici cine este șef la școala respectivă. Cel din „faza de încercare” nu cunoaște decât pe pregătitorul său direct și, eventual, pe șeful său de grup.

CEI CARI NU POT INTRA ÎN MĂNUNCHIU.

Acei cari nu au putut corespunde cerințelor „fazei de încercare”, acei, cari, datorită structurii lor psihice, prea bolnăvicioasă, s’au

arătat refractari sistemelor de educație legionară. Așa, bunăoară cu toate că ar fi făcut și ei „Carnetul Meu” (și când spun.... „a face „Carnetul Meu”, înțeleg a-l ține după *toate prescripțiunile*), dar nu se vede, la el, tragere de inimă, parcă ar face numai în silă așa ca să îndeplinească o formalitate, nu vor intra în mănunchiu.

Nu vor intra în mănunchiu, decât în momentul când vor fi dat dovadă că lucrează *cu tragere de inimă*.

De asemeni acei cari s’au dovedit neserioși, azi promițând că fac una, iar mâine făcând alta. Și toți ceilalți cari cer să intre și ei în mănunchiu, cu promisiunea solemnă că se vor îndrepta, mai bine să facă această dovadă aici, în faza de încercare, unde, cel puțin, noi suntem puși la adăpost, știind că aceștia nu iau legătură decât cu pregătitorii lor, și încă, poate, cu șeful de grup.

Față de toți aceștia, se va proceda cu foarte multă delicatețe. Nu va fi nimeni repezit. La fel și față de acel care, după a noastră părere, corespunde cerințelor intrării în mănunchiu, însă din cine știe ce motive, la un moment dat, vine și-și manifestă dorința de a nu fi încadrat.

Evident că acesta, ca și ceilalți, nu a simțit în destul rostul Mișcării Legionare, căci dacă l-ar fi simțit, ar fi putut înțelege și felul de acțiune al Mișcării, și atunci, ar vedea că nu este niciun pericol, ba dimpotrivă.

Părerea noastră e, însă, că toți aceștia, nu trăesc încă realitatea momentului istoric al neamului nostru. Mai târziu, pot, dacă structura lor sufletească le va permite, în fața desfășurării evenimentelor legionare să revină (bine înțelese, dacă nu vor fi păcătuit, între timp, făcând cor cu inamicii și cu trădătorii), dar, le va fi mai greu să ajungă până la înălțimea elitei legionare.

Ei pot să rămână prieteni noștri, față de cari va trebui să ne purtam cu multă eleganță.

Noi tot vom fi folosit ceva, chiar dacă păcatul i-ar fi mănât în rândul adversarilor, căci povestind acestora asprimile educației legionare, vom deveni încă mai *temuți*.

Ce se întâmplă, însă cu cel care l-a pregătit?

Nu se întâmplă nimic. El a încercat să-l pregătească așa după cum l-au pregătit și pe dânsul alții. El a avut toată dragostea să-l pregătească. Răspunderea lui devine mai mare, dela mănunchiu înainte. De atunci, de când acela pe care l-a pregătit el intră în mănunchiu, devine garant.

Și vom vedea la mănunchiu, care este răspunderea lui ca garant.

Deocamdată în cazul de față, obligația lui, aceasta este:

1. Să se intereseze și să cunoască toate urmările, toate mișcările, aceluia pe care l-a pregătit el pentru calea legionară, și nu a corespuns. Îl va urmări, fiind obligat să dea referințe despre el legionarilor, cari mai târziu vor veni în contact cu respectivul. Aceasta numai în cazul când l-a adus până la ușa mănunchiului sau, mai ales, când l-a trecut dincolo, cum vom vedea.

2. Își va găsi, în timp de 30 zile, dela data când nu-l mai are, *un alt element*, pe care să-l pregătească.

Căci în caz contrar, nici el, pregătitorul, nu va putea intra sau rămâne în mănunchiu. Și nici așa nu va putea intra în mănunchiu până ce, nu va fi adus și pe acest nou element, din punct în punct până în interiorul punctului f. (Cum s'a văzut la „recrutări”)

Așa cere legea continuității: fiecare membru din unitate să aibă în spatele său un altul, pe care-l *pregătește* pentru unitate.

Ce se întâmplă cu acei pe cari, eventual i-a pregătit el, cel care nu mai intră în mănunchiu?

Toți aceștia vor trece sub controlul direct al șefului respectiv. În cazul acesta, prin urmare, șeful se *substituie* lui No. 1.

MĂNUNCHIUL DE PRIETENI (M. D. P.)

ROSTUL MĂNUNCHIULUI DE PRIETENI

S-au găsit elementele necesare formării mănunchiului de prieteni, *se trece la organizare*.

În stadiul acela de pregătire individuală., *nu trebuie* să stea prea mult. Atâta, cât pot să fie verificați îndeajuns că au dragoste și tragere de inimă. Patruzeci, șasezeci de zile pentru fiecare, sunt destul. Negreșit, unii pot să stea și mai mult, fără ca să-i poți cunoaște; dar aceștia sunt, ori neserioșii, ori rău intenționații, trimiși anume de cineva. În cazul acesta, vor trebui lăsați de-o parte și căutați alții, cu mai multă chemare sufletească.

Se trece la organizarea primei unități.

Până acum, poate unii se simțeau singuri, izolați slabi; de acum încolo ei sunt *o unitate*, și *prin unitatea lor*, sunt încadrați în *Mișcare*. Căci, Mișcarea Legionară nu are membri izolați, înscriși individual, *are unități*.

Și când se vor vedea în această nouă situație de ansamblu, înmănunchiați, inimi care până acum bătuseră izolat, se vor simți mai tari.

Într'o desăvârșită comuniune sufletească, împletindu-și dorurile, văd limpede ziua biruinței.

Vor lupta împreună și vor birui. Vor birui pe cei răi, pe toți. Și vor cânta pe Căpitan și Legiunea.

Pentru ziua cea mare, de luptă, se pregătesc. De aceea s'au împreunat acum.

Mai întâi, însă, ei trebuie să se cunoască bine. Să știe precis pe cine va avea X la stânga și pe cine la dreapta. Să-și cunoască bine caracterul, unul, altuia. Puterea de rezistență. Trăinicia coeziunii sufletești.

Sunt stări sufletești cari, *altfel* se manifestă când ești singur, și *altfel* când ești împreună cu alții. Unii, când sunt izolați, luați în parte par, și sunt chiar, elemente de valoare. Au, însă, un defect: nu pot să se încadreze. Și, nu numai că nu pot contribui cu nimic, dar strică, *strică unitatea*.

În felul acesta, privind problema, ei trebuie să se cunoască bine. Conștienți de marea luptă deschisă de Mișcarea Legionară, ei își spun acum, în această perioadă de pregătire în mănunchiu, așa cum și-au spus toți legionarii la rândul lor, așa cum însăși inițiatorii Mișcării Legionare și-au spus: „...întâi să ne cunoaștem și să ne îndreptăm păcatele noastre și pe urmă vom vedea, dacă avem dreptul de a ne ocupa și de ale altora.” Iată cum povestește Căpitanul în Carte:

„...dar până să ne ocupăm de defectele neamului, am început să ne ocupăm de propriile noastre păcate. Țineam ședințe ore întregi și fiecare spunea celuilalt, defectele pe care le-a observat, și căutam să facem eforturi pentru a ni le îndrepta. Era o problemă delicată, deoarece așa e făcut omul: nu-și ascultă cu inimă ușoară critica propriilor defecte. Fiecare crede, sau vrea să se arate, că e perfect. Dar noi spuneam: întâi să ne cunoaștem și să ne îndreptăm păcatele noastre și pe urmă vom vedea dacă avem dreptul sau nu, de a ne ocupa și de ale altora.”

Aici este *adevărata prietenie*. Vrându-ți binele de o potrivă, prietenul îți spune și cele bune și cele rele ale tale. Și nu încapă supărare. Ba, din potrivă.

Și fierul roșu, bătut cu ciocanul până ce-i sare sgura de rugină, este pus iarăși la încălzit și iarăși bătut pe nicovală, până ce va lua forma *voită* de fierar. Apoi, călit în apă rece, va rămâne, așa, cum a vrut fierarul, și *tare*.

În sfârșit, odată cu realizarea noului punct de educație legionară: *a unității*, mănunchiul de prieteni este prilej de încercare a puterii de contribuție directă.

Tot ce s'a strâns în „Casseta Legiunii” de către fiecare, în decursul perioadei de încercare, și tot ce se va mai strânge de acum încolo în continuu, se va trimite celor cari luptă. Alături de toate celelalte, unitatea nouă va fi încă o albină care să strângă mereu, să strângă și să trimită acolo, celor cari sufăr, ca și *ei* să primească dela alții când le va veni rândul.

Visul lor, însă, este deocamdată să devină *frați de cruce*.

Atunci, li se va permite mai mult, vor avea steag, uniformă. Atunci vor gusta, de asemenea din paharul virtuților legionare. Dar se spune de către toți care au trăit și trăesc prin aceste virtuți, că nu le pot simți mireasma, decât acei în ale căror suflete strălucește scânteia neprihanei, dragostei, înfrățirii și jertfei.

Prin noua școală a „mănunchiului de prieteni”, la aceasta.

CONDIȚIUNI PENTRU ÎNFIINȚAREA MĂNUNCHIULUI DE PRIETENI.

În partea ultimă a capitolului precedent, s'au văzut cari sunt pregătirile pentru organizarea mănunchiului.

Cel puțin trei elemente, trecute fiecare, prin punctele *a, b, c, d, e, f*.

Fiecare să fi stat cel puțin 40-60 zile în faza de încercare.

Fiecare să fie în continuarea punctului *f* (*adică chiar dacă*, cumva, mai de mult, îndeplinise obligația de a pregăti și el un nou element, după aceea, când acel element a fost introdus la punctul *f*, el continuă să-l supravegheze până la a treia spită, după care, *va căuta un altul*, ș. a. m. d., cum vom vedea, tot timpul cât va sta în mănunchiu).

Să se fi procurat „Cartea mănunchiului” și să se fi scris cele ce trebuiesc citite în prima consfătuire. De asemeni, să se fi cumpărat celelalte scrise și dosare.

Să se fi anunțat Centrul, printr'o „scrisoare-raport”, odată cu rapoartele celelalte reglementare, despre situația dela școala respectivă.

Să se fi fixat de către șeful de grup: ziua, locul și ora primei consfătuiri, și să fi fost anunțați viitorii membri, despre aceasta.

Li se atrage tuturor atențiunea dintru început asupra celor două mari griji de care vor trebui să fie stăpâniți încă dela prima consfătuire și la toate celelalte consfătuiri sau ședințe, la cari se vor duce de acum și până la sfârșitul vieții lor: *punctualitatea și inima bună*.

Li se atrage, de asemeni, atențiunea asupra școalei secretului, pe care vor începe-o dela prima consfătuire – și că vor fi cu toții puși la încercare, *dacă știu să tacă*. (Numai așa, pentru educația lor ei nu vor trebui să spună nimănu cu cine s'au întâlnit *în mănunchiu*.)

Prima consfătuire.

Primul fior pentru cei veniți atunci. Se ține la ora și locul indicat (afară de cazul când, ca măsură de tactică, vor fi trebuit să schimbe și locul și, poate și ora). Participă numai șeful de grup, ajutorul acestuia și cei cari vor întemeia mănunchiul. Conduce șeful de grup. Se face numai atât:

1. În picioare, o minută și jumătate tăcere. Se gândesc la Căpitan și la toți cari s'au jertfit și luptă, și la hotărîrea de a le urma.

2. Cu ceasul în față, când s'a terminat o minută și jumătate șeful de grup, citește prima pagină din „Cartea Mănunchiului”.

3. Fixează numărul de ordine pentru fiecare.

4. Se numesc funcțiunile: șeful mănunchiului, secretarul, cassierul. Fiecare își ia funcțiunea în primire, din această minută.

5. Minuta Legiunii. Cassierul strânge prima cotizație cât și 1/40 R dela fiecare, după toate regulile indicate la punctul: funcționarea registrului „Cassa Mănunchiu”.

6. Învață salutul legionar, spunându-li-se când au voie să salute și când nu.

7. Șeful de grup semnează, de încheiere, „Carnetul Meu” ținut de fiecare în faza de încercare și dă indicații de modul cum va fi ținut de acum înainte.

8. Se anunță subiectul comunicării pe care o va susține fiecare, la rândul său, cu începere dela consfătuirea viitoare.

9. Învață un cântec legionar.

10. Se fixează data consfătuirii viitoare, și li se dau instrucțiuni cum vor trebui să se poarte la școală de acum încolo, când se cunosc: de o solidaritate fără margini în interes legionar, comunicându-și totdeauna informațiunile pe cari le au în legătură cu Mișcarea și cu mănunchiul lor. Vor fi, însă, cu foarte multă grijă, ca nu cumva însăși mimica lor, să-i trădeze față de profesori și ceilalți colegi. Vor începe să facă, chiar, școală, în direcția aceasta a neexteriorizării intențiunilor lor față de toată lumea cealaltă, cât și a întrebuițării jocului de cuvinte, când sunt surprinși într'o discuție pe care n'ar trebui s'o cunoască și alții. Într'un îndemn comun, vor porni, încă de-a doua zi la muncă de a ajunge să fie cotați de profesori printre cei dintâi la școală. Descoperiți sau nu la întrebările profesorilor, sub orice formă, dacă știu ceva despre Mișcarea Legionară și dacă sunt și ei, nu vor răspunde nimic. Vor tăcea.

Cu aceste instrucțiuni date, se termină prima consfătuire. Mănunchiul este înființat.

După înființare.

De acum încolo, începe viața de mănunchiu.

Șeful de grup, va sta pe lângă ei, o săptămână sau două, până ce mănunchiul va fi pus pe roate.

Va asista la consfătuirile lor (când nu poate, trimițând pe ajutorul său), dar nu va conduce direct consfătuirea. Va da îndrumări –

înainte și după consfătuire – șefului de mănunchiu atrăgându-i atenția asupra greșelilor făcute.

Primele trei comunicări lui, șefului de grup, îi vor fi prezentate mai înainte de a fi susținute; șeful de mănunchiu luând parte la cercetarea lor, pentru a ști cum să procedeze, mai departe și el, cu cele ce vor urma, de acum încolo.

Marea grijă a șefului de grup va fi să pregătească, în această vreme, cât mai bine pe șeful de mănunchiu, știind că toată buna funcționare a mănunchiului, pentru creierea căruia s'a străduit atâta, va depinde numai de felul cum va ști să lucreze șeful. Dacă nu se va pricepe să lucreze, după ce șeful de grup îi va fi dat toate instrucțiile, (însemnând că nu poate să fie, deocamdată șef, ci, doar simplu membru), să-l înlocuiască printr'un altul, mai capabil.

Când se raportează de înființare? Prima Fișă-Raport.

După a treia consfătuire, se înaintează Comandamentului F. D. C. odată cu raportul primei luni ce urmează, înglobată în fișa-raport lunară, regulamentară, și situația noului mănunchiu format. Prin urmare acum se întocmește prima fișe-raport lunară reglementară, pentru unitatea nou înființată.

În anexa la raportul respectiv, se descrie și modul cum a decurs înființarea mănunchiului, toate sumele cari se trimit cu acest raport din partea mănunchiului drept cotizație, cât și 1/40 R (dela faza de încercare și dela înființare până acum). De asemeni, se indică adresa pentru ordinele ce, eventual, vor trebui să fie trimise noului mănunchiu, direct, dela Centru, mai ales atunci când școala unde s'a format mănunchiul este într'un alt oraș decât capitala județului.

Prima fișe-raport a noului mănunchiu, se înaintează după aceleași norme de legătură ierarhică. Șeful de mănunchiu, o trimite șefului de grup, după ce mai întâiu a avut grije să-și extragă toate datele în „Foaia de evidență a oscilațiilor lunare ale mănunchiului”, din „Cartea Mănunchiului” așa după cum vom vedea mai departe. Șeful de grup o înglobează, extrăgându-i datele în raportul lui de grup, și, așa, ajunge la Centru, nu fișe-raport a șefului de mănunchiu, ci aceea generală a grupului dimpreună cu anexa, căci fișe-raport a șefului de mănunchiu se oprește, ca și celelalte dela restul unităților, la șeful de grup. Vom vedea, numai în cari cazuri, fișe-raport lunară a șefului de mănunchiu, ajunge direct la centru.

De acum încolo, mare, foarte mare grijă, la păstrarea continuă a legăturii cu Centrul și cu grupul.

Este de-o importanță covârșitoare pentru bunul mers al unității constituite și buna pregătire a tuturor elementelor din ea, să se înțeleagă de pe acum necesitatea unei cât mai continue și mai regulate legături dintre unitățile răsfirate peste întreg cuprinsul țării, și Comandamentul Central.

Vor veni, poate, lupte mai mari, în cari, prin forța împrejurărilor, vor trebui să intre toate categoriile de unități legionare. Suntem în plin război și nu se știe ce ne poate rezerva viitorul.

În raport se specifică, alături de numele școlii la care s'a înființat mănunchiul și o literă din alfabet, în ordinea școlilor la cari s'au format mănunchiuri (a, b, c, etc.). Această literă va fi cunoscută fiecărui membru din mănunchiu, care o va avea scrisă, de altfel, în numărul lui de ordine.

FUNCȚIONAREA MĂNUNCHIULUI

DESPRE MEMBRII MĂNUNCHIULUI

Elementele cari au luat parte la formarea mănunchiului cât și acelea cari vor mai veni pe urmă se numesc „membrii mănunchiului”. Ei între ei se numesc „prieteni”. Și vor trebui chiar să dovedească, nu numai să spună, că sunt *prieteni*. Împreună, primind paharul bucuriilor și durerilor, vor face școala mării prietenii.

Față de comandantii lor, cât și față de ceilalți legionari, nu vor spune la prezentare: „Sunt prietenul X”, ci așa: „Sunt prietenul X *din mănunchiul cutare*”.

*

Membrii din mănunchiu nu poartă uniforma legionară, însă *trebuie* să și-o aibă.

Numărul de ordine.

Fiecăruia, din momentul intrării în mănunchiu, i se dă un număr de ordine. Acest număr îl va avea, de acum încolo, până la absolvirea Frăției de Cruce (sau la terminarea școlii). Și, nimănui, niciodată nu i se va mai da acest număr.

Acest număr primit la întâmplare, cum i-a venit rândul fiecăruia, va fi norocul lui. Numărul lui, însă, nu este simplu număr de ordine. Ex. 5. ci este mai mult, este cartea lui de vizită.

Un număr complex, pentru membrii din mănunchiu așa se scrie:

$5 \underline{29 - III - 937} 2$

c. 78

Ce însemnează fiecare?

5 = numărul de ordine simplu, și care, cum am văzut mai sus, este intransmisibil.

29. III. 937 = data zilei când a intrat în mănunchiu.

c = numărul de ordine al școlii din grupul F. D. C.

78 = numărul de ordine al grupului F. D. C. pe țară.

2 = numărul de ordine simplu al celui care l-a pregătit, și-l garantează, pe el, în mănunchiu.

Acest număr ar putea să sufere, în cursul vremii, următoarele modificări (complectări):

a. Când membrul respectiv se transferă la o altă școală, unde este, să zicem, unitatea b. 30. În cazul acesta numărul său de ordine se va scrie așa:

$\frac{5}{29 - III - 937} \frac{2}{(c. 78) b. 30}$

și dacă apoi se schimbă iar, la o altă școală: a. 53, se va scrie așa: $\frac{5}{29 - III - 937} \frac{2}{(c. 78, b. 30) a. 53}$

Observăm că 5 și 2 au rămas neschimbate, căci, deși el va mai găsi în unitățile unde merge, pe un altul, care să aibă aceleași numere 5, 2, nu se vor putea confunda, ținând seama de celelalte detalii cari s'au adăugat numărului său. Dacă vrem să ne interesăm despre garantul și pregătorul său, așa cum este scris numărul complet, sub toate formele, știm că garantul poartă numărul simplu 2 și face parte din prima unitate dela numărul fracției (c. 78).

b. Între 5 și garantul său 2, este continuă corespondență. Dacă garantul a terminat școala, numărul său rămâne tot așa.

Dar dacă garantul se transferă, el, la o altă școală și, prin urmare, la o altă unitate? În cazul acesta numărul se va modifica așa, presupunând că unitatea la care s'a transferat el, garantul, ar fi b. 7:

$\frac{5}{29 - III - 937} \frac{2/b. 7.}{c. 78}$

Acest număr de ordine, îl va avea scris undeva într'un colț discret al „Carnetului Meu”.

De câte ori i se va cere de către organele de control F. D. C. va fi obligat să-l spună, așa *complet*.

Funcționarea mai departe a „Carnetului Meu.”

Fiecare membru va continua – de asemenea – cu „Carnetul Meu” și „Casseta Legiunii”.

Am văzut că în ziua constituirii mănunchiului de prieteni, șeful de grup semnează pentru încheierea „Carnetului Meu” de către toți cari intră în mănunchiu. Se încheie „Carnetul Meu”, *pentru faza de încercare*.

De acum încolo, însă, începe iarăși, dar cu încheeri lunare, adică, la sfârșitul fiecărei luni, șeful de grup verifică la fiecare, felul cum a

ținut „Carnetul Meu”, și-l semnează de încheiere; urmând să deschidă, imediat, un altul, pentru luna care începe.

În cadrul activității mănunchiului, „Carnetul Meu”, se ține după aceleași prescripțiuni, din „faza de încercare”.

În ziua consfăturii se va trece, odată, cu 1/40 R, și *cotizațiile plătite* (căci de acum încolo, 1/40 R, se depune, la fiecare consfătuire, casseriei mănunchiului, ca și cotizațiile).

Va mai scrie în carnet pe contrapagină lucrările pe cari le ține el, cât și inițiativele luate în cadrul activității de mănunchiu.

Primiri de noi membri.

Primirile de noi membri se fac exact după aceleași reguli ca și la fondarea mănunchiului. Cu îndeplinirea exactă a *acelorași condițiuni*.

Intrările se fac de obicei la sfârșitul lunii, atunci când șeful de grup vizitează unitatea. La consfătuirea solemnă de primire, a nouilor membri asistă, prin urmare, șeful de grup.

În cadrul consfăturii, care poate să fie și una obișnuită, (dându-i-se caracter de solemnitate, numai acelei părți din timp, necesară, îndeplinirii formalității de primire), se procedează de către șeful de grup la executarea celor 10 puncte (ca și la înființare).

În timpul acesta de solemnitate, toată lumea stă în picioare privind cu încredere și prietenie pe cei noi, care vin.

După îndeplinirea celor 10 puncte, solemnitatea ia sfârșit, continuându-se consfătuirea obișnuită. Având în vedere sistemul de recrutare, că fiecare membru din mănunchiu *este obligat*, după ce a condus pe vechiul prieten recrutat de el, până la a treia spiță, să recruteze un altul, și apoi un altul, având în vedere, de asemenea, faptul că, pe cel recrutat și pregătit de el, îl controlează în îndeplinirea cu sfințenie a punctului f, însemnează că la sfârșitul *fiecărei* luni se vor face intrări de noi membri în mănunchiu.

Foiaia de evidență a oscilațiilor lunare, întocmită identic cu aceea din „Cartea Mănunchiului”, pentru fiecare unitate în parte, de către șeful de grup, și de către Comandamentul Central, va indica nota de înțelegere a acestui fel de a lucra, de către fiecare șef de mănunchiu.

FUNCȚIUNILE M. D. P.

Funcțiunile, pe care trebuie să le îndeplinească „Mănunchiul de Prieteni” în cadrul Mișcării Legionare, sunt două:

- recrutare continuă de noi elemente,
- autoeducație.

Pentru îndeplinirea acestor funcțiuni, mănunchiul – ca unitate – acționează prin *toți* membrii săi.

În activitatea generală a unității, fiecărui membru *i* se dă o atribuție specială sau mai multe. Fiecărui membru *i* se *precizează*, dela intrare, cât și mai târziu, funcțiunea lui, misiunea lui. Pentru desăvârșita executare a misiunii, membrul – oricare ar fi – răspunde. Și fiecare membru din mănunchiu, prin funcțiunile pe care le îndeplinește, prin rostul său, se confundă cu însuși mănunchiul, cu unitatea, în al cărei angrenaj stă. Și membrii în parte, ca și unitatea în general, au să îndeplinească cele două mari funcțiuni: recrutări și autoeducație. Am văzut cum fiecare membru are datoria, de a face continuu recrutări. Felul, cum trebuie să-și îndeplinească această funcțiune, s'a fixat în capitolul „Faza de încercare”. În mănunchiu se continuă *exact* după aceleași indicațiuni. Cu mare grijă. Aceiași mare grijă pe care misionarul creștin o depune continuu, întru descoperirea adevărurilor lui Hristos, tuturor. Lucrează cu aceeași, dragoste, cu *aceeași* răbdare.

Până la sfârșitul perioadei lui, de educație în mănunchiu, până la vestirea bucuriei lui, celei mari de până atunci, de a fi fost găsit vrednic să depună legământ de „Frate de Cruce”, până în această zi, fiecare membru din mănunchiu va fi trebuit să găsească *două noi* elemente, pe cari – după sistemul recrutării – să le fi condus până la a treia spiță. Aceasta este una din funcțiunile pe cari trebuie să le îndeplinească fiecare membru. De buna îndeplinire a acestei funcțiuni *depinde însăși existența lui ca membru* în mănunchiu. Mănunchiul trăiește prin membrii săi. Dacă membrii nu mai lucrează, mănunchiul moare, moare prin însuși faptul morții organelor din cari se compune. Căci organul care nu mai lucrează, este un organ mort; ca uscăturile dintr'un copac. Vrei să aperi copacul dela moarte, îi tai uscăturile pentruca în locul lor să crească alte mlădițe verzi.

Cealaltă funcțiune, a educației, se îndeplinește de fiecare membru, în chip mecanic, prin însuși faptul desăvârșirii celei dintâi, recrutarea. Acționând, fiecare membru din mănunchiu își face de-o potrivă și *educația* lui, și a *celor pe cari îi recrutează*. Fiecare se străduiește ca, mai întâi să-și însușească el ceea ce pretinde dela elementele care le recrutează. L-ar putea, oare răbda inima altfel? Nu ar fi, cătuși de puțin, pe linia legionară; ori, pentru ce se pregătește el, nu pentru viața legionară?

*

Precum funcțiunile unui arbore sunt îndeplinite prin ramurile sale, așa cele două funcțiuni esențiale ale mănunchiului de prieteni, se îndeplinesc, prin distribuire către toți membrii săi. Toți acești membri, însă, lucrează unitar.

În vederea unității de acțiune, mănunchiul de prieteni are un șef al său, care secondat de ajutoare, îndeplinește, pe lângă funcțiunile generale fiecărui membru încă și alte funcțiuni.

Membrii mănunchiului de prieteni stau strâns lipiți împrejurul șefului lor, așa după cum stau ramurile împrejurul tulpinei. Prin șeful respectiv, mănunchiul se angrenează în Mișcarea Legionară, *prin care și pentru care trăiește*, comunicând cu aceasta prin ierarhiile stabilite și lucrând în conformitate cu legile și nevoile ei.

DESPRE ȘEFUL MĂNUNCHIULUI.

Încă dela prima consfătuire, dela aceea a constituirii mănunchiului, șeful de grup desemnează pe unul dintre cei mai destoinici membri, ca șef al mănunchiului.

Criteriul după care se conduce șeful de grup în desemnarea unui șef de mănunchiu, nu este nici acel al ordinei intrării în mănunchiu, nici al clasei din școala, ci alege pe acela a cărui ramură de mănunchiu este mai mare. Acela, prin urmare, care se va fi străduit să recruteze și să pregătească mai multe elemente pentru mănunchiu, pornind și conducându-se după normele indicate la cap. recrutărilor. Obișnuit, se formează numai un singur mănunchiu pe școală. Oricum, chiar dacă numărul de membri recrutați este prea mare, mănunchiul rămâne *tot unul singur* pe școală, urmând ca *pentru consfătuiri* să se împartă mănunchiul în atâtea părți, cate diviziuni de câte 12 ar fi în mănunchiu. Ex. : sunt 24, mănunchiul se împarte, pentru ținerea consfătuirilor în două. Dar, *numai* pentru ținerea consfătuirilor – și eventual – pentru exercițiile de marș pe grupe. Pentru toate celelalte: legătura, casă, bibliotecă, etc., după cum vom vedea, mănunchiul rămâne *unul singur pe întreaga școală*. Criteriul, acum, după care se va împărți mănunchiul pentru ținerea consfătuirilor, va fi *pe ramuri* (nu pe clase). Am văzut cum se formează ramurile în cursul recrutării membrilor. Pornind cu unul, apoi acela cu altul, ș. a. m. d.

Pentru fiecare subdiviziune de mănunchiu, va fi un șef (baza ramurei respective). Peste toți aceștia va fi un alt șef, care este propriu zis șeful mănunchiului pe școală.

Acest șef va fi – după cum am văzut mai sus – acela, a cărui ramură din mănunchiu va fi mai mare, se va întinde mai mult. Căci, tulpină unui arbore este aceea dintre ramuri, care crește mai groasă decât toate celelalte; mai mult, aceea din care cresc toate celelalte.

Și, ca să fim pe deplin înțeleși, conducerea mănunchiului va trebui să o aibă acela dintre membrii, care se va fi dovedit, în decursul vieții mănunchiului că are *cea mai mare putere lăuntrică de atracție*. Aceasta este norma după care se numește un șef de mănunchiu.

GRIJILE DE CĂPETENIE ALE UNUI ȘEF DE MĂNUNCIU

Odată numit, care sunt cele mai de seamă preocupări ale unui șef de mănunchiu? (A se vedea și partea generală din capitolul „Despre șeful de grup”).

Trei sunt grijile de căpetenie ale unui șef de mănunchiu:

- I. Buna funcționare a mănunchiului,
- II. Îndrumarea către viața legionară,
- III. Unitatea.

I. *Buna funcționare a mănunchiului.*

Un mănunchiu de prieteni funcționează bine atunci:

- a. când funcționează *regulat*,
- b. când păstrează legătura cu Comandamentul,
- c. când asigură continuitatea.

a. *Funcționare regulat.*

DESPRE CONSFĂTUIRI

Mănunchiul de prieteni lucrează, manifestându-se ca unitate, în cadrul reuniunilor sale intime săptămânale denumite „consfătuiri”.

Se zice că mănunchiul funcționează regulat, când șirul consfătuirilor săptămânale nu se întrerupe, decât în cazul vacanțelor, sau din motive extraordinare, cu aprobarea expresă și anticipată a Comandamentului. Vom vorbi despre aceste cazuri în capitolul tratând despre „Ședințele Frăției.”

Prin urmare, unitatea se manifestă în cadrul consfătuirilor săptămânale. Dar nimic nu împiedică ținerea consfătuirilor, chiar mai mult decât una pe săptămână. Și vom vedea că sunt cazuri – poate tot extraordinar – când *trebuie* să se țină *mai multe* pe săptămână. Un lucru, însă, când zicem manifestarea unității în cadrul consfătuirilor, nu ne gândim la excluderea *unității* dincolo de aceste consfătuiri. *Unitatea* rămâne în permanență, una, și când sunt la

școală, cu alții, și când sunt plecați acasă. O forță nevăzută de nimeni, dar simțită de ei toți îi apropie și-i ține, oricât de departe ar fi, uniți unii de alții. Mai mult, individual, oriunde s'ar găsi și în orice moment, fiecare dintre ei nu lucrează decât numai și numai pentru întărirea acestei *unități*.

În consfătuiri se reunesc pentru ca să întărească unitatea, materializând-o. În afară de consfătuiri „*unitatea*” există sub forma ideală sufletească. Aici, unitatea se poate manifesta în formă materială, ca entitate. Apoi, în consfătuire, sunt ei, între ei. Cele ce, în afară de consfătuiri, își spunea din ochi, sau la ureche, acum își spun tare.

Legăți în marea prietenie a lor, se consfătuiesc asupra celor făcute, și asupra celor ce mai trebuiesc de făcut, pentruca fiecare să corespundă celei mai desăvârșite pregătiri pentru ziua legământului de „*Frăte de Cruce*”. Gândindu-ne la rostul mănunchiului de prieteni în vederea acestei pregătiri, la rostul acela definit mai înainte, ca purgator al sufletului, am putea să asemuim rostul unei consfătuiri cu acela al unei băi comune. Iată un grup de copii sau o echipă de sport intrată la baie. Isbucnind de bucuria binefacerilor băii, se spală cu hărnicie, unul câte unul, atâta cât pot. La un moment dat, fără niciun fel de rugăminte, fără niciun fel de ordin al cuiva, ci numai dintr'un sentiment comun de necesitate, îi vezi spălându-și, unii altora, spatele. Și se observă în ei, atâta dragoste, atâta grijă de curățire reciprocă, încât, dacă unuia i se pare că n'a fost curățat în deajuns de către prietenul său, atunci când îi vine rândul să curețe el pe prietenul său, îl freacă, îl spală, cu atâta suflet încât, parcă i-ar spune: „așa trebuia să mă cureți și tu pe mine.”

Consfătuirea este baia comună a sufletelor celor din mănunchiu.

Prima caracteristică, de care trebuie să se țină seamă la stabilirea unui program de consfătuire.

O a doua caracterizare este aceea că, în consfătuiri, se ia cunoștință de *primele* noțiuni legionare.

Iată punctele de program ale unei consfătuiri:

- I. Rugăciunea legionară.
- II. Minuta Legiunii.
- III. Instrucție.
- IV. Exerciții de coruri legionare.
- V. Comunicarea unui prieten. Completări. Informații legionare.
- VI. O pagină din Cartea Căpitanului. Meditație.

- VII. Raportul.
- VIII. Momentul prieteniei.
- IX. Minuta hotărârilor.
- X. Închiderea, cu cântec.

INDICAȚIUNI ASUPRA FELULUI CUM SE PREGĂTESC ȘI SE EXECUTĂ PUNCTELE DIN PROGRAMUL CONSTITUIRII

Programul unei consfătuiri este stabilit de către șeful mănunchiului. El, șeful mănunchiului este acela care are grijă să se îndeplinească toate punctele. El conduce toată consfătuirea.

Dela început, se anunță programul consfătuirii.

I. *Rugăciunea legionară*: se citește din Noul Testament câteva din versetele unui capitol, la care s'a deschis. Se cântă de către toți „Tatăl Nostru” sau „Cu noi este Dumnezeu”.

II. *Minuta Legiunii*. Cu ceasul în mână, când s'a ajuns la minuta Legiunii fixată în program, șeful mănunchiului anunță tare: „Minuta Legiunii!” În acest moment – prin flanc câte unul – în ordinea sosirii la consfătuire, trec prin fața șefului de mănunchiu cu „Carnetul Meu” într'o mână și depun 1/40 R, cât și cotizația săptămânală către mănunchiu (c); iar dacă este săptămâna înaintării rapoartelor la Centru, se depun și C (2 lei de fiecare), contribuția lunară pentru nevoile Centrului. Tot în acest timp, se înregistrează banii de către cassier și se întocmește – pe formular liniat gata – „fișa-raport săptămânală”. Această operație decurge cu cea mai mare repeziciune, dar și cu religiozitate.

Fiecare dintre membrii mănunchiului, trebuie să pătrundă rostul acestui minut dăruit Legiunii. *Simbolul jertfei continui, cât și punctualitatea îndeplinirii acestei jertfe*. Să știi să faci jertfa încontinuu – zi de zi și la ceasul când este nevoie. Punctul acesta din program are rostul să deștepte atenția fiecăruia, asupra valorii momentului când trebuie făcută jertfa. Cum se fac înregistrările de bani, vom vedea la „Registrul Cassa mănunchiului”.

III. *Instrucție*. Se fac primele exerciții de instrucție legionară, așa cum vom vedea la capitolul respectiv, timp de 10 minute, afară sau chiar într'o cameră.

IV. *Exerciții de coruri legionare*. Se vor învăța, pe rând, unul câte unul, toate cântecele. Cu multă grijă, pentru a se învăța cât mai corect. Se va cânta încet, să nu supere pe nimeni. Pe câmp se poate cânta și mai tare. Se vor învăța pe voci.

V. *Comunicarea unui prieten. Complectări. Informații Legionare*.

Din ceasul mărturisirii pe față a credințelor legionare, vei avea de înfruntat serii întregi de lovituri. Colegii, cari până mai eri îți erau „prietenii”, pentru că te complăceai, poate, în aceeași atmosferă viciată și lipsită de adierea idealurilor mai presus decât viața meschinărilor, toți aceștia vor face front cu dușmanii de totdeauna ai neamului, și te vor lovi. Dar tu trebuie să rezisti până la capăt. Să fii tare. Numai așa vei izbândi să devii legionar. Și toată rezistența ta nu se reazime decât în tăria credinței tale. De aceea, încă de pe acum, și până la sfârșitul vieții în aceasta trebuie să te întărești. Cine ți-a sădit pentru prima dată sămburele credinței legionare, ți-a povestit, pe cât timpul și puterea l-a ajutat, câte ceva din vrerile Căpitanului și ale legionarilor. Și ți-a povestit, poate, că vrerile acestea sunt isvorite din străfundurile istoriei neamului nostru, sunt fructul conștiinței istoriei, de peste veacuri, a neamului românesc. Vei fi auzit sau vei auzi, deasemeni, că „Mișcarea Legionară este înfiptă cu rădăcinile până în inima pământului nostru românesc, iar cu creștetul se înalță sus, sus de tot, către sferele prin care plutesc spiritele nevăzute ale celor cari s'au jertfit, în decursul miilor de ani, pentru apărarea pământului acesta”. Toate aceste povestiri te-au făcut să crezi în lupta legionară. Și crezi. Dar credința ta legionară nu trebuie să fie nici trecătoare, nici mlădioasă. Trebuie să fie tare, tare ca granitul. Să reziste valurilor de lovituri. Întărirea credinței legionare se va face prin amplificarea până la maximum a motivelor din care a isvorit.

Cum s'a răsădit în inima ta? Auzind povestirea unor crâmpes din vrerile legionare. Aceste crâmpes răslețe, infim de mici, au avut, totuși, darul să-ți răsădească, sămburele credinței. Să cercetezi, dar, mai departe, întru întărirea credinței tale, să scormonești și să afli cât mai mult din adevărurile legionare. Cercetează mai întâi *temeliile Mișcării Legionare*, pământul din care a răsărit cu toată istoria lui, cu toate luptele lui. După aceea, treci mai departe la vrerile Mișcării și la faptele celor cari o țin pe umeri. Cunoscând mult, cât mai mult din toate acestea, credința ta legionară va deveni într'adevăr stâncă de neînvinc, și toate loviturile primite pentru această credință vor fi simple înțepături de furnici.

Ceva despre „Comunicări”.

În cadrul consfătuirilor, membrii mănunchiului de prieteni vor face, după un ciclu mai dinainte stabilit, *comunicări*, asupra unor anumite probleme care interesează pregătirea lor, probleme pe cari

ei le-au studiat, fiecare în parte, una câte una, urmând ca prin comunicările făcute în consfătuiri, să le poată *cunoaște* cu toții.

Care este ordinea ciclică a acestor probleme, și cum vor decurge comunicările? Șeful de grup fixează, încă dela înființarea mănunchiului, problemele ce vor forma subiectul comunicărilor la consfătuiri. Ordinea acestor probleme este următoarea:

- Istoria trecutului nostru, din cele mai vechi timpuri, cu cercetări asupra perioadei Tracilor (Istoria, N.Iorga, „Getica”, V. Pârvan, ș. a.). Caracterul poporului Trac, războaiele lui, întinderea. Deasemeni, comunicări asupra concepției despre viață a Dacilor. Nașterea poporului român. Perioade de strălucire, perioade de umilință. Comunicări, în special, asupra perioadei de strălucire 1300-1500. Apoi, revoluțiile naționale, motivul și rezultatele lor. (A se citi și cărțile: „Pandurul” și „Haiducul” de Bucura Dumbravă). Cât și comunicări asupra vieții haiducești dela noi. Românii de peste graniți.

- Invazia jidovească, („Poporația” și „Naționalitatea în Artă”, A. C. Cuza).

- Perioada politicianistă, de decadentă.

- Istoria faptelor legionare (studiul Cărții Căpitanului).

Fiecare nou membru, va trebui să cunoască bine aceste probleme, studiindu-le în timpul vieții de mănunchiu, căci mai târziu, ca frate de cruce, vor urma altele, în special de cunoaștere a virtuților legionare, cu aplicări.

Dacă ciclul s'a început de acum, și unul intră mai târziu în mănunchiu, acesta va trebui ca, în săptămâna curentă, pe lângă comunicarea din consfătuirea respectivă, să cerceteze încă una din comunicările făcute mai dinainte, în ordinea stabilită, și pe care el n'a auzit-o.

Care este procedeul unei comunicări?

Subiectele se pot fixa deodată sau cu timpul, și în așa fel, încât la fiecare consfătuire să fie câte o comunicare, în ordinea ciclului stabilit mai sus.

Ionescu trebuie să facă o comunicare. Subiectul comunicării și-l poate alege singur, însă trebuie să anunțe pe șeful mănunchiului, la o consfătuire ce are loc cu cel puțin o săptămână înaintea aceleia în care vrea el să susțină comunicarea, și când șeful mănunchiului va mai fixa încă pe cineva, care să studieze aceeași problemă pentru a face complectările necesare, în ziua comunicării.

După ce s'a fixat subiectul, urmează, firește, pregătirea comunicării.

Cu trei zile înaintea consfătuirii, respectivul se prezintă cu comunicarea scrisă la șeful mănunchiului (am văzut că primele trei comunicări dela înființarea mănunchiului se prezintă șefului de grup, care le cercetează în prezența șefului de mănunchiu). O citește șeful de mănunchiu, care avizează pentru ținerea, sau nu, a ei.

Șeful de mănunchiu are datoria să coordoneze activitatea mănunchiului, în așa fel, încât, tot ce se face, să nu fie de prisos, ci util pregătirii lor. Trebuie să fie cu grijă, prin urmare, ca toate aceste lucrări să aibă într'adevăr caracter de *comunicări*.

Cari sunt condițiile pe care va trebui să le întrunească o astfel de comunicare?

– Să fie scurtă (cel mult 20 minute),

– Să aibă miez (nu vorbărie),

– Să fie interesantă, atrăgătoare, să placă auditorului. Adică forma sub care este făcută comunicarea să nu plictisească, ci să aibă darul de a ține pe toți cât mai atenți.

– Să aibă suflet, să fie *comunicare* în adevăratul sens al cuvântului.

– Să nu fie încărcată cu neologisme (a se căuta cuvintele cele mai românești în exprimare.)

– Să fie concludentă.

Părțile cari nu întrunesc aceste condițiuni se taie și se modifică, iar dacă, în întregime, nu corespunde cerințelor unei comunicări, lucrarea toată se distruge. Cum? Știind că nimic nu trebuie să se facă de prisos, ci numai și numai în vederea pregătirii membrilor din mănunchiu, în cazul de față, distrugerea lucrărilor, necorespunzătoare în întregime, sau numai a pasagiilor ce nu corespund unei comunicări, se face de către cel care a făcut lucrarea. Ca să se știe pentru educația lui, că *singur* a înțeles greșeala pe care a făcut-o, o recunoaște și o repară. Aceasta se face pe loc, în fața șefului de mănunchiu, și, desigur, fără supărare.

Dacă lucrarea în întregime n'a fost bună, va face alta, pentru o altă dată, urmând ca la consfătuirea ce urmează, să se citească dintr'o carte, ceva, în aceste 20 minute, anunțând însuși cel care făcuse lucrarea, că nu i-a fost găsită bună, și de ce.

După ce comunicarea a căpătat forma definitivă, în ziua aceea, sau a doua zi, va trebui predată prietenului care urmează să facă în consfătuire complectarea necesară, și care a studiat, de asemenea, problema. Complectarea trebuie să fie tot așa, scrisă, și să nu dureze mai mult decât 5 minute.

În timpul consfătuirii, când s'a ajuns la punctul V, respectivul începe să-și țină comunicarea. În tot acest timp, el va trebui să *simtă* cele ce comunică, să *trăiască*, să aibă conștiința clară a *serviciului pe care-l oficiază* în acest moment, pentru el și pentru toți prietenii din mănunchiu. Între el și cei cari îl ascultă să fie adevărată comuniune sufletească.

După el urmează prietenul cu „complectarea” la comunicare apoi, acei care mai au de spus câte ceva și șeful mănunchiului. Însă, scurt. Comunicarea și cu toate complectările ei, nu trebuie să dureze mai mult de o jumătate de oră.

Toți ceilalți ascultă. luându-și note. Nu se face critică, nici nu se aplaudă. Se ascultă hotărârea șefului de mănunchiu, în legătură cu comunicarea.

După ce comunicările au fost făcute, se dau în păstrarea bibliotecarului, dimpreună cu „anexa pentru complectare”. Și se păstrează bine, de către bibliotecar, pentru a nu cădea în mâna nimănui. Nu e rău să fie bătute chiar la mașină, dacă se poate. Dacă nu, ca măsură preventivă, nu vor fi scrise, de mâna membrilor de mănunchiu, ci copiate de către altcineva și așa, se păstrează pentru a nu se găsi nimic scris de către membrii mănunchiului, în caz de cercetări. Nici nu iscălesc. Din „Cartea Mănunchiului” („foaia de evidență a oscilațiilor săptămânale”) se poate și cine le-a făcut.

După comunicare, tot la punctul V. Urmează citirea ordinelor primite și informații legionare. Ce au mai citit prin ziare, ce au mai auzit fiecare. Șeful de mănunchiu îi întreabă pe toți, și spune și el ce are de spus. Mai înainte, însă, de a începe informațiile, mai cântă.

Punctul VI. *O pagină din Cartea Căpitanului.*

Se citește o pagină sau două din Cartea Căpitanului, după care un moment de meditație asupra celor citite.

Punctul VII. *Raportul.*

Urmează, raportul fiecăruia, asupra situației arborelui recrutării. La ce punct de pregătire s'a ajuns cu cel recrutat. Cei care nu au înțeles procedeul de recrutări cer lămuriri șefului de mănunchiu. Șeful de mănunchiu face la urmă observațiunile necesare în legătură cu recrutarea (după ce a raportat și el, unității, situația, celui pregătit de el), urmând ca în anexă, la raportul săptămânal șefului de grup, să arate felul cum a lucrat fiecare în această direcție, săptămâna

respectivă. Șeful de grup va cita, la sfârșitul lunei, pe cei cari au lucrat mai bine. Cei care nu înțeleg să lucreze după o a treia avertizare, vor fi eliminați.

Punctul VIII. *Momentul prieteniei.*

Zece minute pentru educația marelui prietenii. Un moment de largă sinceritate. Fiecare își spovedește păcatul de care vrea să se vindece și cere sfatul prietenilor săi. Roagă pe prieteni să-i spună, defectele pe cari ei le-au observat. Și toți vor trebui să și le spună fără supărare, ba dimpotrivă. Acum este momentul unei băi comune sufletești. Să iasă de aici, curățați. Școala prieteniei adevărate. Va fi vreunul care să se supere? Să se creadă „Ușe de biserică?”

Se discută și situațiile școlare ale fiecăruia, luându-se măsuri de îndreptare pentru cei slabi. De asemeni, și situațiile lor materiale. Să se facă o strânsă apropiere între cei mai înstăriți și cei lipsiți de pâinea zilnică.

Punctul IX. *Minuta hotărârilor.* În această minută, la sfârșitul consfătuirii, se iau hotărârile. În legătură cu programul consfătuirii, în legătură cu inițiativele și propunerile membrilor. Nici o consfătuire, fără hotărâri: „Ce am făcut...”, ce mai avem de făcut?” Hotărâri de executat în decursul săptămânii viitoare sau într-o perioadă mai mare după caz. Fiecare va trebui să vină cu o propunere. Se verifică și „Carnetul Meu” referitor la propunerile ce și le-a scris fiecare în cele 20 minute zilnice.

Cine nu propune nimic, nu a gândit și cine nu gândește, nu poate corespunde pregătirii legionare, în a deveni *creator*.

Punctul X. *Închiderea consfătuirii.* Un cântec.

Aceasta este atmosfera și programul după care trebuie să decurgă o consfătuire. La sfârșit se completează în „Cartea Mănunchiului” foile de control individual și se întocmește fișa-raport săptămânală, care va trebui să parvină șefului de grup, după regulile ce le vom discuta mai la vale, vorbind în special, despre legătură.

S-a spus că funcționarea regulată a mănunchiului ne-o indică funcționarea regulată a consfătuirilor.

Absențe la consfătuiri. Pedepse. Comisia de judecată

Am arătat modul în care trebuie să se țină consfătuirile și timpul în care se țin, precizând obligativitatea consfătuirilor săptămânale (afară de anumite excepții).

Prin urmare, ca să funcționeze regulat mănunchiul trebuie mai întâi să țină consfătuirile regulat. Regula legionară prevede ca

de obicei, consfăturile (ședintele cuiburilor) să se țină Sâmbăta seara. Aceasta însă, pentru legionari, cari nu sunt îngrădiți ca cei mici, ca elevii. Prin urmare, consfătuirea nu este nevoie să se țină neapărat Sâmbăta seara, ci se ține atunci când vor putea. Într'o oră din săptămână, când toți vor avea posibilitatea să participe. Evident că chiar toți, toți se poate întâmpla să nu fie posibil ca să participe totdeauna. Adică să nu aibă, întotdeauna, chiar aceleași ore libere cu toții. Vor căuta, însă, ca să aleagă timpul cel mai convenabil probabil pentru toți.

Atunci, în ora consfătuirii, se va vedea: cine a putut veni și cine nu a putut veni și *de ce nu a putut veni*.

Motiv de lipsă la consfătuire nu ar putea fi decât atunci când, din forță majoră, X sau Y nu a putut lua parte.

În urma raportării motivelor (serioase sau neserioase) de lipsă la consfătuire. Șeful de grup va vedea dacă era cazul sau nu să se lipsească. Nu e greu de altfel, să se cunoască acei cari nu umblă decât să încurce lucrurile. Ce vreți mai multă lipsă de seriozitate? Mai frumos din partea lor, să spună: „Nu mai pot”, decât să spună „Pot”, pentru ca odată să vină, odată să nu vină, și să împiedice și pe cei care au tragere de inimă.

Șeful de mănunchiu va putea, de altfel, să-și curețe unitatea de acest soi de elemente. Patru absențe nemotivate, consecutive, însemnează eliminare automată. Două absențe nemotivate, intermitente (o dată sau de două ori vine; o dată nu vine ș. a. m. d.), însemnează primul avertisment; la a treia absență nemotivată, însemnează al doilea avertisment; iar la a patra absență nemotivată, într-un trimestru eliminarea automată.

Pentru prima lună din perioada mănunchiului, sunt absențe motivabile și acelea făcute numai așa din lipsă de înțelegere a rostului consfătuirilor, sau dintr'o ispită oarecare (l-a invitat cineva, tocmai atunci la cinematograful, cu condiția recunoașterii din partea lui a greșelii. Dela a doua lună înainte, însă, asemenea motivări nu se mai pot admite. Pentru aceasta, chiar, numărătoarea absențelor nemotivate se va începe dela a doua lună. Șeful de mănunchiu, însă, va trebui să caute și să întâlnească pe acei care lipsesc, de asemeni și șeful de grup, și să le atragă atențiunea asupra răului pe care și-l fac singuri. Să-i facă să înțeleagă cum că noi nu vrem înlăturarea lor, ba dimpotrivă, vrem îndreptarea lor că, doară, doară vor înțelege.

Dacă, după toate acestea, vor continua totuși să încurce, trebuiesc eliminați. Și sunt destui care ar putea să lucreze, însă oare nu ne-au găsit încă pe noi, nici noi pe ei.

În locul celor eliminați, să se caute, dar, mai departe, alții.

Se pot acorda și concedii, dela 2-3 sau chiar mai multe consfătuiri, acelora dintre membrii, care la un moment dat, se simt, cred ei, slăbiți sufletește, sau trebuie să mascheze o situație oarecare față de cei de acasă, dacă nu le dau voie, sau chiar pentru alte cazuri judecate ca atare de către șeful de grup. Toate concediile nu le acordă decât șeful de grup.

Cei cari lipsesc motivat, cât și cei care au concediu, sunt considerați, în ceea ce privește jertfa lor individuală, încă prezenți. Adică ar putea să trimită 1/40 R și cotizațiile care trebuie să le verse la consfătuire, prin altcineva. Li se dă acest drept. Celor care sunt eliminați, însă, nu.

În ceea ce privește, însă, curgerea stagiului până la depunerea legământului, atât absențele motivate, absențele nemotivate, cât și absențele făcute prin obținerea de concedii, se scad. Prin urmare, vom vedea, că fiecare trebuie să aibă un număr de minimum 13 consfătuiri, la care să fi participat efectiv.

Pentru celelalte feluri de abateri: întâzieri la consfătuiri, neținerea la zi a „Carnetului Meu”, apoi: călcarea cuvântului dat față de prietenii din mănunchiu și față de comandanți, continuarea (după ce a promis că se lasă) pe mai departe a unor anumite păcate, etc. Toate aceste abateri dela legile „mănunchiului de prieteni” se vor pedepsi, după caz, de către șeful de mănunchiu, iar pentru cele mai grave, constituindu-se chiar o comisie de judecată, formată din trei: șeful mănunchiului, garantul și un alt prieten ieșit la sorți dintre cei prezenți în ziua consfătuirii, când se hotărăște judecarea. În cazul acesta, *comisia de judecată* constată vina și întocmește un raport către șeful de grup.

Procedeeul comisiei de judecată

Mai înainte ca să se fi întrunit comisia pentru a hotărî, șeful unității aduce la cunoștința membrilor comisiei culpa de care s'a făcut vinovat respectivul; apoi anunță întrunirea comisiei pentru ziua... Până atunci, fiecare membru din comisie trebuie să se informeze precis asupra vinovăției acuzatului.

Pentru ziua hotărîită, este chemat și acuzatul. Dacă nu vine este judecat în lipsă, cu circumstanțe agravante, când lipsește nemotivat.

Comisia nu pedepsește; constată și întocmește procesul verbal. Se conexează declarația acuzatului cât și alte declarații, eventuale, pentru a fi predate șefului de grup cu raport.

Șeful de grup, pe baza raportului înaintat, hotărăște dacă este cazul de pedeapsă, ori nu.

Pedeapsa poate să varieze: întâia dojenire, a doua dojenire, întâiul avertisment, al doilea și al treilea avertisment, eliminare dela 1, 2, 3, consfătuiri, eliminare definitivă.

În ceea ce privește *garantul*, pedeapsa se răsfrânge și asupra lui. După caz și după cum hotărăște șeful de grup. Principiul acesta este: *garantul răspunde*. Și, el trebuie să aibă conștiința acestei răspunderi. (A se vedea și capitolul special: despre pedepse.)

„Mănunchiul de prieteni” funcționează regulat, nu numai atunci când se țin consfăturile în chip regulat, ci și atunci când elementele din mănunchiu participă efectiv și în mod regulat la activitatea unității lor.

b. Păstrarea legăturii (verticală, orizontală).

Vorbind despre cele trei griji de căpetenie ale unui șef de mănunchiu, am văzut că cea dintâi este aceea a unei bune funcționări a mănunchiului. Buna funcționare am văzut, deasemeni, că depinde pe lângă de o *regulată* funcționare, și de păstrarea continuă a legăturii. Asigurarea legăturii cu Comandamentul, asigurarea legăturii cu elementele din unitate. Legătura este de două grad și legătura *verticală*, ierarhică, de jos în sus și de sus în jos.

În ce privește legătura orizontală, în cadrul mănunchiului, se poate realiza foarte ușor, trebuie să se facă numai între membrii. Ori, ei, membrii, sunt aproape toată ziua împreună. De câte ori se întâlnesc, își comunică cele ce află, cele ce-i interesează. Trebuie să se îngrijească de asemeni, de legătura dintre ei, și pentru timpul când școlile nu funcționează (vacanțe sau închideri din alte motive). Cu aceeași mare dragoste față de *unitatea* lor și față de prietenii lor cei mai buni, trebuie să-și comunice unul altuia nu numai gândurile, cât și diferitele ordine pe cari poate, mai ales în cazuri de acestea, din vacanțe, nu toți au putut să le primească direct dela șef. Dar însuși șeful de mănunchiu este acela care se îngrijește de legătura orizontală dintre membrii, făcând școală cu ei, în acest sens.

Legătura verticală este aceea de jos în sus și de sus în jos. Anume am spus întâi, de jos în sus, și apoi, de sus în jos, pentru că *de jos în sus pornește*.

Nimeni nu a intrat în mănunchiu din *ordin*, a intrat din buna lui dragoste. Prin urmare, numai când el a vrut. Intrând, el și-a manifestat voința de a lucra după toate legile noastre. Până la manifestarea acestei voinți ferme, au existat între el și Mișcare legături benevole, de cunoaștere, și prin cine s'a putut. După cunoaștere, și după manifestarea voinței de a se încadra, încep legături oficiale, ordonate, după ierarhie legionară. De acum încolo, contează propriu zis. Dar legătura, dela el a trebuit să pornească întâi.

Tot așa și când este vorba de legătura verticală, nu a unui membru, ci a unei unități. *Dela ea*, dela unitate pornește mai întâi. De jos în sus. Comandamentul nu dă dispozițiuni decât unităților care își dovedesc existența reală. Ori, aceasta nu se poate dovedi stând izolate, ci luând legătura, raportând, arătând cine sunt.

Mai mult, Comandamentul, prin sistemele sale, și-a fixat *chestionare* tip, la care unitățile, luând cunoștință, vor trebui să răspundă.

După aceste răspunsuri, se pot identifica cine sunt, și dacă merită să li se trimită ordinele. Aceste chestionare nu se cer odată pentru totdeauna. Pentru ca să se cunoască situația reală a unității, chestionarele se *actualizează*.

Unitățile, care răspund la toate seriile de chestionare fixate, însemnează că există, celelalte nu. Iar legătura de sus, nu pornește decât către unitățile care *își dovedesc existența întotdeauna*.

Șeful mănunchiului trebuie să priceapă rostul legăturii, așa. Cu foarte multă grije, încă dela înființarea mănunchiului, el trebuie ca să-și *încadreze unitatea*. Să nu și-o țină izolată. Oricât de bine i s-ar părea că lucrează, așa izolată nu contează, pentru Mișcare, este inexistentă. Întreaga Mișcare Legionară este o *singură mare unitate*. Toți trebuie să se încadreze acestei mari unități. Se încadrează pe categorii, după ordin. Ordinul, pentru cei mai tineri, este să se încadreze prin Frățiile de Cruce. Cine nu vrea să se încadreze, iarăși spun; *nu contează în Mișcare*, unde este ca. și la armată, un singur căpitan, un singur plan de acțiune, căruia toți ne supunem.

Cine crede că poate să lucreze izolat, acela însemnează că își are planul lui de acțiune, indiferent de planul general. Ori când sunt mai multe planuri, știm ce se poate întâmpla. În orice caz, unitate nu

mai există, și, unde nu este unitate, nu mai este nici victorie. Și cine este contra victoriei?

Prin urmare, marea grijă a șefului de mănunchiu, nu numai la înființare, ci în tot timpul funcționării, trebuie să fie aceea a unei continue legături cu Comandamentul Central. Să trimită mereu acele chestionare, pe care Comandamentul le cere, pentru a i se putea da dispozițiuni.

Legătura verticală, de jos în sus – dela unități către Comandament – se face pe cale de rapoarte; iar legătura de sus în jos – dela Comandament către unități – se face pe cale de ordine.

Ce sunt rapoartele? Sunt chestionarele despre care am vorbit, la care șefii de unități trebuie să răspundă, complectând, la momentele fixate de către comandamentele respective, niște formulare tip, și care formulare trebuiesc înaintate, în același *moment* Comandamentului. Prin felul cum sunt întocmite chestionarele, urmează ca rapoartele să fie oglinda fidelă a situației *din acel moment*, a unității. Primind aceste rapoarte, Comandamentul începe să cunoască unitatea respectivă, și luând legătura directă cu ea, știe ce să-i vorbească, ce ordin să-i dea ca să-l execute, după situație.

Rapoartele sunt de două feluri: rapoarte reglementare, adică rapoarte ce trebuiesc făcute obligatoriu chiar la momentele hotărâte prin Comandament. Sunt *fișele-raport* tip. Mai sunt după aceea rapoarte incidentale, care se fac pentru raportarea situațiilor speciale, excepțional intervenite. Acestea pot fi expediate după caz. Când e urgență, se trimit îndată, când nu e urgență, se trimit sub formă de scrisori-rapoarte, anexate la fișele-raport reglementare.

În ceea ce privește mănunchiul, rapoartele reglementare ce trebuiesc făcute, sunt iarăși de două categorii:

- rapoarte săptămânale, către șeful de grup și
- rapoarte lunare, către Comandamentul Central F. D. C.

RAPOARTELE SĂPTĂMÂNALE.

Obișnuit, consfăturile mănunchiului se țin săptămânal.

Conducerea consfătuirii o are șeful de mănunchiu.

Șeful de grup controlează. Dar cum nu se poate să asiste la toate consfăturile mănunchiurilor, după fiecare consfătuire șeful de mănunchiu trebuie să raporteze șefului de grup, cum a decurs consfătuirea. Pentru aceasta, îndată după consfătuire (poate chiar în cursul consfătuirii), șeful de mănunchiu completează un formular special, numit: „*Fișa-raport săptămânală*”. Această fișă-raport săp-

tămănală urmează s-o înainteze șefului de grup, după ce, mai înainte, au fost copiate toate datele din ea și în „foaia de evidență a oscilațiilor săptămânale”, din „Cartea Mănunchiului”.

Trebuie să caute și să înainteze această fișe-raport, șefului de grup, chiar în cursul săptămânii, în cazuri excepționale, când într-adevăr, nu a putut fi găsit în cursul săptămânii, nici șeful de grup și nici ajutorul șefului de grup, (care la rândul său tot șefului de grup trebuie să le înainteze), atunci se păstrează bine și se înaintează la sfârșitul lunii toate fișele-raport săptămânale odată în cazul acesta, deși cu întârziere, trebuiesc totuși să-i parvină șefului de grup, pentru ca acesta să-și poată întocmi la rândul său „Foile de evidență oscilațiilor săptămânale” a tuturor unităților din grup, în „Cartea grupului”. Formularele tip ale fișelor-raport săptămânale (ca și cele lunare, cum vom vedea), se fixează de către Comandamentul Central F. D. C. și se comunică, la timp prin șefii de grupuri, tuturor unităților. În orice caz, trebuiesc făcute *exact* după formularele primite și ca formă (dimensiuni, estetică, etc.) Și în ceea ce privește conținutul. Răspunde precis, punct cu punct, dela 1–16 sau, câte vor fi. Ca linii generale, formularele fișelor-raport săptămânale vor cuprinde un chestionar asupra executării punctelor din programul consfăturilor. Fișele-raport săptămânale se înaintează – prin *înmănare directă* celor în drept, nu prin poștă și *nu* se semnează.

RAPOARTELE LUNARE.

În afară de legătura săptămănală cu șeful de grup, mănunchiul ține legătura *direct* și cu Comandamentul Central.

Această legătură se ține prin „fișe-raport lunare”, a căror conținut și formă se trimite, la fel, de către Comandament, fiecărei unități.

După ultima consfătuire ce cade *între* 25-30 a fiecărei luni, șeful de mănunchiu completează fișa-raport lunară după modelul primit dela Comandament. Pe verso fișei-raport se scriu și situațiile membrilor din „faza de încercare” astfel: 2 = c (adică 2 membri au ajuns cu pregătirea la punctul c); 2 = d; 3 = f, și a. m. d. După ce a copiat, de asemeni, toate datele din ea în foaia de evidență oscilațiilor lunare, din „Cartea mănunchiului”, o înaintează șefului de grup împreună cu C+1/40 R, și celelalte anexe explicative, în așa fel, încât șefului de grup să-i parvină, până cel mai târziu, *în ziua* de 30, ora 12.

Până la ora 24, șeful de grup trebuie să-și completeze raportul lunar către comandament, după aceste fișe. Deși, respectând calea

ierarhică, rapoartele lunare se trimit prin șeful de grup, legătura însemnează că se face tot *direct*, cu Comandamentul, căci șeful de grup nu centralizează datele dela fiecare unitate din grup în raportul său ci întocmește, la rândul său o fișe-raport mai mare, cu toate școlile separat, la fiecare școală, scriind datele exact așa cum le-a primit dela șefii de unități (parțiale).

În cazul când până la ora 12 în ziua de 30 a lunii, șeful de grup nu a putut să fie găsit pentru a i se preda raportul, atunci șeful de mănunchiu are dreptul și datoria ca până la ora 24 din *aceiaș zi* să expedieze fișa raport lunară a mănunchiului dimpreună cu banii, *direct* pe adresa Comandamentului Central, urmând ca la proxima ocazie, să înmâneze și *șefului de grup* o copie pentru ca acesta să-și poată întocmi foile de evidență lunară.

Și când sunt trimise prin șeful de grup, și când sunt trimise direct, aceste fișe-raport lunare se păstrează la Comandament, fiind mărturie despre activitatea unităților respective, întocmindu-se în acelaș timp, pentru *fiecare unitate* în parte „Foi de evidență oscilațiilor lunare”, identice cu acelea din „Cartea șefului de grup”, identice cu acelea din „Cartea Mănunchiului”.

Studiind aceste situații, Comandamentul știe cum trebuie să stea de vorbă cu fiecare unitate. Știe ce ordine să le mai dea.

DESPRE ORDIN.

În felul acesta pornește, apoi, legătura de sus în jos. Comandamentul dă *ordine*, care prin șefii de grupuri ajung la unități, la mănunchiuri.

Dar ordinele nu pot să vie numai dela Comandamentul Central. Șeful de mănunchiu poate primi ordine și dela șeful de grup, și dela ajutorul șefului de grup și, cum vom vedea mai departe, după înființarea frăției de cruce, și dela șeful frăției.

Când primește un ordin dela unul din aceștia, pe care trebuie să-l execute cu unitatea sa, șeful mănunchiului ce face?

– Judecă mai întâi situația să vadă precis ce are de făcut, cum trebuie să procedeze.

– Trece, după aceea, îndată, și-l execută.

– După execuție, raportează aceluia dela care a primit ordinul. Dacă este un ordin despre a cărui executare trebuie să afle urgent cel care a dat ordinul, se raportează urgent; dar, dacă nu este urgent, atunci raportează odată cu raportul lunar, în anexa acestuia.

La rândul său, șeful de mănunchiu poate să dea ordine membrilor din mănunchiul pe care-l conduce. Fie pentru executarea ordinelor primite de sus, fie din proprie inițiativă. În cazul acesta răspunde, căci fiecare șef răspunde în fața legilor legionare de ordinul pe care-l dă. Totuși el nu trebuie să iasă prin inițiativele sale în cazul acestui „Îndreptar”. Vom vorbi mai departe, cum se ia o inițiativă.

Pentru o mai bună executare a ordinelor, șeful de mănunchiu trebuie să asigure transmisiunea și controlul executării, eșalonându-și mănunchiul pe ramuri, după cum s'a văzut la recrutarea membrilor.

c. Asigurarea continuității. Ierarhia funcțiilor. Atribuțiuni.

A treia condițiune, pentru ca mănunchiul să se cheme că funcționează bine, afară de cele două studiate până aici: a funcționării regulate și a păstrării legăturii cu Comandamentul, este asigurarea continuității mănunchiului.

În două feluri se asigură continuitatea mănunchiului.

– Prin *aplicarea cu grijă a sistemului* de recrutare a membrilor, după cum l-am studiat. Continuitatea mănunchiului ca efectiv, mănunchiul mergând numai progresând.

– Continuitate de Comandament, prin *pregătirea din vreme a înlocuitorului șefului de mănunchiu*.

Încă din momentul desemnării sale ca șef de mănunchiu, acesta își caută un ajutor. Și tot ce va face el de acum încolo, va învăța și pe ajutorul său.

Ajutorul trebuie să cunoască tot mecanismul mănunchiului, urmând ca, de câte ori lipsește șeful de mănunchiu, el, ajutorul, să i se substituie, îndeplinind toate ordinele pe cari, eventual, șeful mănunchiului ar fi trebuit să le aducă la îndeplinire, în acel timp (înaintări de rapoarte, ținerea consfătuirilor, etc.).

Ajutorul șefului de mănunchiu îndeplinește și funcțiunea de secretar al mănunchiului.

Numai atât, șeful de mănunchiu trebuie să-și fixeze din ce în ce, cât mai multe ajutoare, fiecăruia dându-i-se, în afară de atribuțiile generale ca membru în mănunchiu, atribuțiuni pe care trebuie să le îndeplinească chiar și șeful mănunchiului, alte atribuțiuni *în plus, bine precizate*. Așa: Al doilea ajutor va îndeplini funcțiunea de casier al mănunchiului, al treilea ajutor pe aceea de bibliotecar.

În ordinea aceasta: secretar, casier, bibliotecar, le va veni rândul la comanda mănunchiului, în cazul că cei dinainte lipsesc. Astfel, lipsind șeful, înlocuiește secretarul; lipsind și șeful, și secretarul, îi

înlocuiește pe amândoi casierul; lipsind șeful, secretarul și casierul îi înlocuiește pe câteștrei bibliotecarul, iar dacă lipsesc toți aceștia, vor urma alții la rând, în ordinea vechimii ramurilor de recrutare până la unul – ultimul – și în așa fel, încât *niciodată* mănunchiul să nu rămână fără comandă. Nu are dreptul niciunul din membri să spună că a lipsit șeful și de aceea nu au activat. Când lipsește casierul, secretarul sau bibliotecarul, funcțiunile speciale de casier, secretar, bibliotecar, le îndeplinește tot șeful de mănunchiu, până la desemnarea altora, dacă aceștia au de gând să lipsească prea mult.

De notat, că oricine va trebui să substituie pe șeful de mănunchiu în funcțiunile sale, trebuie să specifice calitatea sa de ajutor (secretar, casier, bibliotecar, etc.).

Să fixăm, în general, atribuțiunile fiecărei funcțiuni speciale ale ajutorilor șefilor de mănunchiu, urmând ca în cadrul acestor norme generale, să funcționeze sub controlul șefilor ierarhiei.

Atribuțiunile secretarului.

Ajută pe șeful mănunchiului, în ceea ce privește partea scriptică a unității, și în special, la ținerea „Cărții Mănunchiului”.

DESPRE „CARTEA MĂNUNCHIULUI”

Într'un caet, mărime obișnuită, se cuprinde toată situația scriptică a mănunchiului, afară de casă.

Acest caet, ținut în cea mai mare regulă, poartă denumirea de „Cartea Mănunchiului”.

Conținutul „Cărții Mănunchiului” este, format din 10 părți corespunzătoare – în mod obișnuit – la 10 foi (pentru fiecare câte 2 pagini); dar sunt anumite părți, pentru care se mai poate rezerva încă o foaie sau chiar două.

Iată cuprinsul fiecărei părți:

Partea I-a. Pe prima pagină se scriu cuvintele ce trebuiesc citite atât la consfătuirea de înființarea mănunchiului, încât și la celelalte consfătuiri cu intrări de noi membri. Aceste cuvinte conțin, în esență, explicațiuni asupra rostului mănunchiului de prieteni.

Cuvintele sunt următoarele:

Cu gândul la Dumnezeu și la întărirea țării noastre,

Înființatu-s'a astăzi....(data)mănunchiul de prieteni dela școala..... (cutare).

Cei dintru început în acest mănunchiu, încât și cei de pe urmă învredniciți a intra. după ce cu dragostea legionară s'au apropiat și

înălțimea vrierilor legionare au cunoscut; luminatu-s-au îndestul, că, pe marea scară ce către culmi legionare duce, numai acei curați și tari la suflele – eroii – pot ca să urce.

Întru aceasta ne înmănunchem unii cu alții, ca împreună, cu iubire și cu adevărat mare prietenie, spunându-ne unii altora păcatele, să ne vindecăm.

Ascultătorii desăvârșiți în înțelegere, tari în voința unei aspre supravegheri, ne luăm ca deviză:

„Aspru cu tine însuși”!

Celor ce vor eși curați ca picăturile de rouă la capătul acestui purgatoriu, li se vor broda suflelele cu virtuți legionare, intrând mai sus, în tărâmul frățiiilor de cruce.

Cu gândul la Căpitan și la faptele legionare, *credem* în descătușarea eroului din noi.

Atâta cuprinde scris partea întâia din „Cartea Mănunchiului”. La urmă iscălește șeful de grup, și, pe măsură ce vor termina școala, toți membrii mănunchiului respectiv.

Se mai lasă prin urmare, o pagină, două, pentru aceste semnături.

Partea II-a. Cuprinde istoricul mănunchiului, avându-se grija ca în detalii, să nu se scrie numele membrilor care mai sunt încă elevi. Se lasă de asemeni câteva pagini libere, pentru a se continua cu istoricul mănunchiului, pe măsură ce faptele se desfășoară.

Partea III-a. Pe o pagină este liniată „Foaia de evidența oscilațiilor lunare ale mănunchiului”. Liniatura este exactă cu a fișelor lunare, fiind, în plus, doar, prelungite în jos, pe 12 luni, sau câte mai sunt până la sfârșitul anului F. D. C.

Presupunând că modelul fișei-raport pe anul respectiv este cu 27 de rubrici, liniatura „Foi de evidența oscilațiilor lunare a mănunchiului” este așa după modelul din planșa I-a.

Așa este liniată „Foaia de evidența oscilațiilor lunare”, avându-se grije ca să fie pentru fiecare lună o copie reală a fișei-raport din acea lună. Rubricile cari sunt mai mari în fișa-raport se fac și aici mai mari; cele cu subîmpărțiri, la fel.

Partea IV-a. Conține tot așa liniată „Foaia de evidența oscilațiilor săptămânale ale mănunchiului”. Se liniază, tot așa, însă pe două pagini, după formularul fișei-raport săptămânale.

Astfel, presupunând că fișa-raport săptămânală, – model pe anul respectiv – conține 16 rubrici, și că mănunchiul respectiv își începe activitatea în prima lună a anului F. D. C. (Octombrie), liniatura va

cuprinde în jos 52 linii, câte săptămâni sunt într-un an, urmând – negreșit – ca săptămânile din vacanță să nu se completeze decât cu ceea ce se poate, după cum se va cere atunci ca activitate.

Modelul este planșa a II-a.

Vorbind despre fișa-raport săptămânală, am văzut că mai înainte de a se înmâna șefului de grup, se copiază în „Foaia de evidență oscilațiilor săptămânale”, al cărui model este făcut, după cum s'a arătat, în planșa II.

Partea V-a. În sfârșit, tot sub formă de evidență, partea V-a cuprinde „Foaia de control individual”.

Ce este aceasta?

Din momentul când un nou membru a intrat în mănunchiu i se deschide un cont, sub al celorlalți membri mai vechi. Contul acesta are menirea să evidențieze, în special prezențele membrului respectiv la consfătuiri cât și la contribuțiile sale imateriale – dela început și până la sfârșit – (până în momentul când va intra în frăția de cruce urmând, după cum vom vedea, ca să se continue mai departe sistemul de evidență, acolo, în „Cartea Frăției”, ca și aici). Foaia de control individual se ține *pe trimestre*, având pentru continuitate, la început *reportul* (pentru trecerea totalurilor din trimestru precedent) și la sfârșit *totaluri* (pentru a servi ca report, trimestrului viitor).

Cu report începe încă din primul moment, și apoi, de câte ori intră un membru nou (pentru că membrul vine din „Faza de încercare” unde a contribuit, de asemenea, cu 1/40 R).

Pentru fiecare săptămână din trimestru se deschid trei rubrici, al căror conținut trebuie să fie:

– pentru rubrica I-a: $\frac{P \times A}{C + c}$

de unde: P = prezent;
A = absent;

C = cotizație lunară către Centru (dacă este ultima săptămână a lunii);

c = cotizația săptămânală, către mănunchiu.

Cum se va scrie?

Dacă X. este prezent la consfătuire și plătește numai cotizația săptămânală (căci încă nu este săptămână când trebuie să se plătească și cotizație lunară), se va scrie în rubrica I-a: $\frac{P}{2}$

(presupunând că X. plătește săptămâna respectivă a cotizație de doi lei).

Dacă plătește și cotizația către Centru, atunci se scrie $\frac{P}{2 + 2}$

dacă este absent, cu drept de contribuție cum am văzut, atunci se scrie: $\frac{A}{2 + 2}$

(căci se presupune că a trimis cotizația prin altcineva). Dacă este absent, fără drept de contribuție, se scrie simplu A.

Pentru rubrica II-a se scrie: *d.* (adică diversele contribuțiuni în afară de C, c sau 1/40 R).

Pentru rubrica III-a se scrie: 1/40 R. Liniatura nu se face dintr-o dată, în jos și pentru membrii cari încă nu sunt, ci se va prelungi, în jos, numai *pe măsură ce intră câte unul*. Și prelungirea nu se face decât începând dela săptămâna în care a intrat respectivul; pentru celelalte săptămâni, din urmă, rămânând în dreptul său, alb, și nescris și neliniat, așa după cum vom vedea în planșa III.

Pentru fiecare membru, la începutul contului său, nu se scrie numele. Trebuie să înțelegem că numele lui adevărat *nu va apare de acum încolo nicăeri scris*, în controalele mănunchiului și, mai departe, ale frăției, până ce nu va termina școala, când vom vedea, că apare pretutindeni, unde a fost înlocuit până atunci cu numărul de ordine. Se scrie numai numărul de ordine *complet*.

La sfârșitul trimestrului, înainte de rubrica pentru totaluri, mai este una în plus, în care este scris: F. D. C. însemnând că dacă respectivul a intrat în F. D. C. se scrie aceasta acolo, în dreptul său. Negreșit, se scrie din *momentul când intră*, dacă a intrat înainte de terminarea trimestrului, adunându-se la totaluri atâta cât are el din trimestrul respectiv.

Să facem modelul (planșa III), presupunând că: în săptămâna I-a din trimestrul respectiv au intrat *trei* membri, și mai sunt trei din trimestrul trecut; din săptămâna a doua, niciunul, în săptămâna a treia niciunul, în săptămâna a patra niciunul, în săptămâna a cincea au mai intrat patru membri, în săptămâna a șasea niciunul, în săptămâna a șaptea niciunul, în săptămâna a opta niciunul, în săptămâna a noua încă cinci membri, în săptămâna a zecea nimic, a 11-a, a 12-a nimic; a 13-a, încă trei membri.

În liniatură se fac 13 compartimente cuprinzătoare a câte trei rubrici pentru 13 consfătuiri, câte săptămâni sunt într-un trimestru; apoi un compartiment la fiecare început de serie intrată în mănunchiu pentru report, cu 5 rubrici, iar un compartiment la sfârșitul

trimestrului, pentru totaluri, tot cu 5 rubrici, de unde se vor face raporturile pe foaia trimestrului următor, plus o rubrică pentru F. D. C.

Partea V-a. din „Cartea Mănunchiului” va cuprinde iarăși, mai multe pagini, căci, pe de-o parte numărul de membri va crește, iar pe de altă parte vor trebui să se facă patru foi, câte una pe fiecare trimestru.

Când vine un membru dintr'o altă unitate transferat aici, se începe cu el, în „Foaia de control” ca și cu ceilalți, însă, ca număr de ordine, i se scrie acela pe care l-a avut în vechea unitate, complectat, așa după cum s'a văzut atunci când am vorbit despre număr, și așa, după cum s'a procedat în foaia de aici, cu № 25. IX. 935 Ș care,

(b. 53) a. 42

precum se observă, a venit din mănunchiul b. 53, iar aici l-a luat sub garanție Ș (șeful grupului). De asemeni, în compartimentul: *Report*, se scrie în dreptul său situația totală pe care a avut-o în vechea unitate: P, A, C + c, d, 1/40 R. (După „Foaia de transferare” despre care vom vorbi mai departe).

„Foaia de control individual”, se poate completa cu datele necesare corespunzătoare fiecărui membru, chiar în cursul consfățuirii, în „Minuta Legiunii” când casierul scrie în registru „Cassa Mănunchiu” contribuțiile aduse de fiecare; sau, mai bine, *după consfățuire* „ca măsură de precauție pentru a nu se pierde „Cartea Mănunchiului”, care, de aceea nici nu este nevoie să fie luată la toate consfățuirile).

Partea VI-a. Cuprinde două pagini: prima pentru citări, a doua pentru pedepsele acordate membrilor din mănunchiu. Se scrie așa, și pentru citări, și pentru pedepse:

No. de ordine a memb. citat	Data citării	De către cine	Motivul citării

Partea VII-a. iarăși pe două pagini, una pentru înscrierea tuturor inamicilor care au lovit în membrii din mănunchiu pentru credința lor, a doua pagină în care se înscrie numele tuturor aceluia care au ajutat cândva pe membrii din mănunchiu, ca membri, nu ca particulari. Ex. profesori cari într'o conferință, personală unde se hotăra soarta membrilor de mănunchiu (să fie, sau să nu fie eliminați), le-au luat apărarea. Numele acestor profesori vor trebui scrise,

întru cinstirea tuturor seriilor de membri care vor mai veni, cât și pentru a rămâne ca o mărturisire pentru ziua cea mare a victoriei.

Cu tot așa de mare grijă vor trebui scrise numele celor, din tabăra inamică, pentru a rămâne într'o stigmatizare continuă. În dreptul fiecăruia: faptul precis și data.

Partea VIII-a. „Pagina absolvenților”, cari din anumite motive au terminat școala fără să mai fi avut vreme să mai intre în frăție. Pentru fiecare se rezervă o pagină.

În ziua când a terminat școala, se scrie – sus – numele său de ordine corespunzător, sub care a lucrat. Urmează după aceea scrise de mâna lui, propunerile pe care vrea să le facă, în legătură cu bunul mers al unităților F. D. C. Aceste propuneri, strânse dela toți, vor fi raportate Comandamentului, pentru a se vedea dacă sunt bune de aplicat, ori nu.

Partea IX-a. Pagina observațiilor făcute cu ocazia controlului de către șeful de grup sau Comandamentul Central.

Partea X-a. Pagină în care se scrie procesul verbal de predarea-primirea comenzii, fie că se schimbă comanda regulamentară, la sfârșitul anului, fie că se schimbă în cursul anului.

Nu se semnează decât în momentul când respectivii au terminat școala; acum, scriindu-se numai numărul de ordine.

Cu această ultimă parte se încheie „Cartea Mănunchiului” pe un an.

La începutul anului următor, se poate continua în același caet, *repetându-se* iarăși, după aceleași norme, toate părțile „Cărții mănunchiului”, *afară* de partea întâia, care nu se mai repetă decât în cazul când se procedează și la începerea unui al caet.

DOSARELE MĂNUNCHIULUI

În afară de ținerea „Cărții Mănunchiului”, secretarul ajută șefului de mănunchiu și la ținerea celor două dosare: unul *cu toate circulările și ordinele primite dela șeful de grup și dela Comandament*, circulări care trebuiesc păstrate în cea mai mare ordine, servind ca material de pregătire pentru toți noii membri.

Al doilea dosar cuprinde *toate piesele justificative*, toate hotărârile de valoare după cari s'au făcut înregistrările de bani în „Cassa Mănunchiului” așa după cum se va vedea mai la vale.

Aceste piese justificative, numerotate în ordinea intrării vor servi controlului casei.

Între sumele din aceste piese și sumele înregistrate, va trebui să fie întotdeauna concordantă.

La începutul dosarului se găsește un repertor care cuprinde numărul de ordine al fiecărei piese justificative, și o mică explicație asupra felului acelei piese (factură, chitanță, tabel de adrese, etc.).

DESPRE CASIERUL MĂNUNCHIULUI

Am văzut că al doilea ajutor al șefului de mănunchiu îndeplinește și funcțiunea de casier al unității. Această funcțiune și-o îndeplinește casierul, ținând un registru denumit: „Registru Cassa Mănunchiu”.

Pentru ținerea acestui registru s'au fixat o serie de norme, care vor trebui să fie scrise de către șeful de grup la începutul registrului „Cassa Mănunchiu”, și după care norme se va conduce casierul, în tot timpul îndeplinirii funcțiunii sale.

Iată care sunt acestea:

Norme speciale de funcționare a reg. „Cassa Mănunchiu”.

1. Registrul „Cassa Mănunchiu” este format din două părți: registrul „Cassa parțială” și registrul „Cassa totalizator”.

2. *Registrul Cassa parțială”.*

Pe câte o pagină din cele ce urmează se deschide un fond, o socoteală, pentru fiecare membru, pe măsură ce intră.

Acest cont, liniat special, este intitulat „Contul No.....(se scrie numărul de ordine complet al membrului respectiv). Așa:

CONTUL № 2 30-XI-936 Ș

a. 42

Săptămâna	PXA C+c	d	Total C+c+d	1/40 R	Total C+c+d+1/ 40 R	Total continuu
Săpt. I. dela.... până la.....	$\frac{P}{2+1}$	-	3	8	8	8
Săpt. II. dela.... până la.....	$\frac{Am}{1}$	-	1	4,50	5,50	13,50
Săpt. III. dela.... până la.....	$\frac{P}{1}$	20	21	67	27,75	41,25

Și se continuă pe atâtea săptămâni, câte sunt până la sfârșitul anului F. D. C, când de altfel, se poate continua în același registru, sau într-altul nou. Cum funcționează aceste conturi? De observat că nu funcționează decât pentru *încasări*, (pentru evidența încasărilor ce se fac dela membrul respectiv). În timpul consfătuirii, când șeful

mănunchiului a anunțat (Minuta Legiunii), casierul deschide registrul „Cassa Mănunchiu parțial”, și pe măsură ce fiecare membru își depune contribuția sa, o înregistrează la contul respectiv. Astfel: C+c (la numitor sub P) însemnează contribuția către Centru (C) dacă este cazul atunci, plus contribuția către unitate (c). Să zicem C+c=2+1 lei. Dacă are de dat ceva la d (diverse donații din partea membrului pentru mănunchiu, în bani) înscrie; dacă nu, trece la 1/40 R, care, să zicem că este 5 lei. Face după aceea totalurile respective. Apoi totalul continuu. Ce însemnează total continuu? Adică adună cât s'a încasat dela fiecare, săptămână cu săptămână, și trece acolo, așa fel încât -de fiecare dată- se vede cu cât; a contribuit acel membru. (A se urmări înregistrările făcute în contul de mai sus). Când vine un nou membru transferat dintr-altă unitate, se trece la contul său, ca report -în rubrica „Totaluri continuu”- mai întâi suma ce reprezintă contribuțiile sale în unitatea de unde vine. De asemeni, când se deschid noi conturi pentru aceeași membri la schimbarea anului F. D. C., se trece în rubrica „Totaluri continuu”, încă din primul moment ca report, ultimul total din contul său pentru anul terminat.

3. „Cassa totalizator” este a doua parte a registrului „Cassa Mănunchiu”. Acest registru, spre deosebire de „Cassa parțială”, are două părți: pentru încasări și pentru plăți. Se liniază pe o singură pagină a registrului în felul următor: (vezi contrapagina).

Cum funcționează „Cassa totalizator”?

a. *La încasări.*

După consfătuire, casierul mănunchiului ia și adună fiecare rubrică în parte (C+c, d, 1/40 R), cont cu cont, și, totalurile ieșite, adunând sumele, pe rubrici, dela toate conturile, le trece în registrul „Cassa totalizator”, în rubricile respective (C+c, d, 1/40 R). Astfel, presupunând că la conturile celorlalți membri s'au înregistrat, dela consfătuirea săptămânii întâia așa:

Pentru contul 3, C+c = 3 lei; d = 0; 1/40 R = 5 lei.

„ „ 4, C+c = 4 lei; d = 0; 1/40 R = 8 lei.

„ „ 5, C+c = 3 lei; d = 30; 1/40 R = 6 lei, cum am

văzut „ „ 2, C+c = 3 lei; d = 0; 1/40 R = 5 lei.

Adunăm și ne dă: C+c = 13 lei; d = 30; 1/40 R = 24 lei.

Aceste sume se vor trece în rubricile registrului „Cassa totalizator”, la încasări.

În afară de aceste încasări, făcute din contribuțiile membrilor săi, mănunchiul s-ar putea să mai încaseze și alte sume de bani, ca donații din partea unor persoane, în afară de membrii mănunchiului. Să zicem că a avut noroc mănunchiul respectiv să găsească un binevoitor care să dea pentru nevoile mănunchiului 200 lei. Deși unitățile F. D. C. trebuie să trăească din propriile lor puteri, totuși, dacă a vrut să le dea, mănunchiul nu poate să refuze.

Acești bani se înregistrează la „încasări” în rubrica D (mare) astfel: 5/200; unde 5 = numărul de ordine al piesei justificative, a hârtiei care arată originea banilor (o scrisoare etc.) și care hârtie se păstrează la „Dosarul pieselor justificative”.

Această rubrică D va trebui, deci, să fie puțin mai mare decât celelalte, căci s-ar putea să mai vină alte sume în cursul săptămânii. Apoi, mănunchiul mai descoperă, el, alte posibilități de a-și mări fondul, în afară de contribuțiile membrilor săi.

Urmând așa, și săptămâna a doua și a treia etc. casierul face de asemeni totalurile continue, în felul în care sunt făcute pentru exemplificare.

b. La plăți.

Sunt de înregistrat trei categorii de plăți: C, 1/40 R și D.

C, reprezintă contribuții lunare, a doi lei de fiecare membru, pentru nevoile comandamentului F. D. C., iar 1/40 R, pentru Legiune. Și C, și 1/40 R, se plătesc în același timp.

În ziua consfătuirii corespunzătoare întocmirii fișei-raport lunare, șeful mănunchiului însemnează în fișe sumele pe care trebuie să le plătească unitatea către Centru (C și 1/40 R), în rubricile respective.

Fișa-raport completată se dă casierului, care dă banii trebuitori (totalul sumei C și 1/40 R din fișe) în acel moment, înregistrează suma în registrul „Cassa totalizator”, rubricile C și 1/40 R astfel:

Să zicem că: C = 10 lei

1/40 R = 354 lei.

Ziua consfătuirii în care se întocmește fișa-raport este de 28 Octombrie.

În rubrica C, la plăți, se va înregistra așa: 28.0.0; iar în rubrica

18

1/40 R la fel: 28.0.0

354

Cele două zeruri de la numărător însemnează și ele ceva: pentru ca să se poată face mai cu ușurință controlul sumelor plătite de unitate, se înregistrează, cât și anumite date necesare:

– Ziua când s'a plătit suma (prima cifră dela numărător, 28).

– Numărul de ordine al adresei (în cazul când banii reprezintă altceva decât C și 1/40 R. Căci despre aceștia se știe precis unde se trimit și se poate controla oricând). A doua cifră dela numărător, în cazul nostru (C și 1/40 R) este o, căci se știe adresa de destinație a banilor. Se putea să nu se mai scrie nimic, dar pentru ușurarea memoriei celor cari scriu, cât și pentru păstrarea ordinii cifrelor, s'a scris totuși un 0 (zero).

– Numărul de ordine al piesei justificative, a treia cifră dela numărător, care în cazul nostru, este tot 0, căci se știe prea bine care este suma, și, din toate scriptele mănunchiului, se poate controla ușor. Toate aceste cifre, în ordinea în care au fost arătate, vor apărea, de asemeni, la numărător, în rubrica de plăți D, în care rubrică se înregistrează orice plăți făcute de unitate, în afară de 1/40 R, și C. Și aici, a doua cifră (cu No adresei) ar putea să fie zero, însă, a treia cifră trebuie să reprezinte neapărat numărul de ordine al unei piese din dosarul pieselor justificative. Iată de exemplu, să spunem că mănunchiul plătește prin casierul său 300 lei, sumă care s'a cerut pentru cine știe ce ne voi urgente ale Mișcării. Ca piesă justificativă a plății acestor bani, poate să fie orice chitanță de la cel care a primit banii (dacă se dau direct) sau recipisa dela poștă. Ori una, ori alta constituie piese justificative, și se numerotează, în ordinea intrării în dosar, de exemplu cu No 7. Presupunând că ziua în care s'a făcut plata este 28 Octombrie, în registrul „Casa totalizator” rubrica D, pe luna Oct. se va înregistra:

$$\begin{array}{r} 28.0.7 \\ 300 \end{array}$$

În cazul când șeful de grup nu a putut fi găsit până în ziua de 30, ora 12, pentru a i se preda fișa-raport lunară împreună cu banii pentru C și 1/40 R, am văzut că șeful mănunchiului trebuie să trimită raportul și băniile direct la Centru.

În cazul acesta dacă se trimit banii prin poștă, suma cheltuită cu scrisoarea și mandatul se înregistrează lângă C, ca p.us. Așa, de ex. spunând că s'a cheltuit cu mandatul 5 lei, iar cu scrisoarea recomandată 17 lei, se va înregistra, în rubrica C: $28.0.5$

$$17+5+18$$

unde 5, este No piesei justificative (recipisa de expedierea banilor).

Și la plăți se fac de asemenea totaluri continui, dar nu săptămânale, ca la încasări, ci lunare.

4. *Diferența* dintre ultima suma dela totalul continuu *încasări*, și ultima sumă dela totalul continuu *plăți*, este *soldul*, sumă pe care casierul trebuie să o aibă în cassă.

Un casier corect nu trebuie sa aibă în cassă, nici minus nici plus, față de soldul din registrul „Cassa totalizator”.

Soldul, ca rezultat din totalurile continui, se face numai la sfârșitul lunii, căci numai din lună în lună se fac totalurile continui la plăți; ori, operații de cassă se mai pot ivi și în cursul lunii, nu numai la sfârșit.

5. Toate sumele se înregistrează cu *cerneală*.

Corectarea tuturor greșelilor se face, nu ștergând o sumă cu guma, ci tăind acea sumă, greșit înregistrată, cu o singură linie, și scriind deasupra cifrei tăiate, cifra bună.

6. Înregistrările trebuie să fie făcute la zi. Casierul să se aștepte întotdeauna la un eventual control,

Obligator, controlul cassei se face de către șeful de grup, *lunar*, iar de către șeful mănunchiului, *săptămânal*.

Toate observațiile controlorului se scriu pe o pagina rezervată la sfârșitul registrului.

La controlul cassei de șeful de grup răspunde și casierul și șeful de mănunchiu. Evident șeful mănunchiului răspunde în cazul lipsurilor neraportate la timp șefului de grup. El, șeful mănunchiului, face controlul săptămânal; ori imediat ce se semnalează lipsuri în cassă, trebuie să raporteze.

La controlul cassei de către organele Comandamentului Central F. D. C. răspunde și șeful grupului de lipsurile găsite și neraportate la vreme.

7. Pedepsele casierilor găsiți necorecți (nu numai cu lipsuri în cassă, ci și cu înregistrări în urmă) se vor fixa, ierarhic, după cazuri, atunci.

8. Toți membrii mănunchiului vor trebui să se îngrijească de păstrarea banilor, căci *ai lor* sunt. Cazuri de acestea de pierderi sau de furt a banilor, dau o notă slabă pentru toată unitatea.

Aceste norme se scriu de către șeful de grup la începutul registrului. „Cassa Mănunchiu” și se semnează.

Cum va lucra casierul mănunchiului *după* constituirea frăției de cruce, se va vedea în capitolul respectiv „Funcționarea Mănunchiului după constituirea frăției”.

DESPRE BIBLIOTECARUL MĂNUNCHIULUI

Al treilea ajutor al șefului de mănunchiu (după secretar și casier) îndeplinește și funcțiunea specială de bibliotecar al mănunchiului. În cadrul funcțiunii sale de bibliotecar va îngriji de buna păstrare a tuturor cărților și lucrărilor necesare pregătirii lor.

Cele dintâi lucrări pe care le ia în primire bibliotecarul sunt „Comunicările” scrise, care se susțin în consfătuiri. Prima comunicare, dela prima consfătuire se și depune la bibliotecă. Urmează să-și procure pe măsură ce trece timpul, cărțile *absolut necesare*: „Noul Testament”, Cartea Căpitanului („Pentru Legionari”), „Cărticica Șefului de Cuib”, „Îndreptarul F.D.C.”, manualele de istorie indicate mai înainte, etc., cât și toate cărțile și broșurile cu conținut legionar ce vor apărea între timp.

Pentru toate lucrările, cărțile, broșurile păstrate în bibliotecă, se întocmește un inventar, care să cuprindă:

No. de ordine al cărții, titlul cărții, autorul (pentru comunicări, se va scrie numărul de ordine al membrului); data intrării cărții în bibliotecă; No. de ordine al membrului care a donat cartea, dacă n'a fost cumpărată din fondul mănunchiului.

Cărțile se vor păstra într-un loc sigur, spre a nu se pierde; nu se împrumută acasă decât membrilor din mănunchiu și numai pentru maximum o săptămână.

Cine vrea să ia o carte se anunță șefului de mănunchiu la consfătuire. Șeful de mănunchiu vede dacă poate să i se dea atunci sau nu. Dacă da, atunci ordonă bibliotecarului să i se dea. Bibliotecarul însemnează într-un caet, făcut special: No. de ordine al celui ce dorește să împrumute cartea, titlul cărții și ziua până când împrumută. După aceea fixează ora și locul unde să se întâlnească, pentru a-i preda cartea. Locul unde se păstrează biblioteca ar fi bine să nu se cunoască decât de bibliotecar și șeful mănunchiului, precum și de către șeful grupului care trebuie să facă controlul asupra felului cum sunt păstrate cărțile. Cine nu restituie cartea la timpul hotărât, cine nu a păstrat-o îngrijit, trage consecințele. După caz, se vor fixa și pedepsele. Cel care pierde cartea, plătește.

Care fel de pedeapsă poate să fie însă, mai dureroasă pentru un prieten din mănunchiu, decât aceia a pierderii încrederii camarazilor săi. El care a venit în mănunchiu, tocmai pentru a-și mărturisi dragostea cea mare care-l apropie de prietenii întru ideal, cu care vrea să lege frăție de cruce! Cu care vrea să se facă una...

L-ar răbda, oare, pământul, să nu respecte cu sfințenie, nu numai o carte, dar orice fel de bun care ar aparține lor tuturoara și care formează patrimoniul unității lor?

Pentru educația simțului răspunderii față de bunul ce ți se încredințează, se va face școală chiar, în acest sens, dându-se fiecăruia în păstrare nu numai cărți, ci și alte lucruri. În felul acesta pregătindu-se, mâine – ca frați de cruce – cuvântul lor va fi cuvânt. Vor fi oameni de nădejde.

Biblioteca nu este nevoie să fie numai decât mare, Să aibă cărțile ce le sunt de *trebuință* pentru pregătirea lor legionară. Ca principiu, este bine să și-l însușească pe acela de a citi mai puțin, dar de a asimila cât mai bine, cele ce s'au citit. Nu numai în cadrul vieții de mănunchiu, dar și dincolo de această viață. *Iar, citind orice carte să se intereseze de autorul ei, de viața lui, de gândurile care l-au mânat până a scris acea carte, de tendințele urmărite.*

Pot citi orice fel de cărți, cu orice fel de tendințe; căci tocmai aici stă marea piatră de încercare. Putea-vor ei dovedi atâta tărie sufletească încât citind orice, precum, auzind orice, să știe a deosebi răul de bine și să rămână până la capăt în afară de orice influență nesănătoasă?

Nu îngrădire la ceea ce trebuie să citească sau să audă, ci tărie, încăpăținare în credința celui mai sublim ideal către care au simțit chemarea, și vor rămâne așa neîntinați.

*

Acestea sunt atribuțiile speciale ale celor dintâi trei ajutoare, cu cari șeful mănunchiului de prieteni, lucrează. Rămâne ca pe măsură ce mănunchiul crește să fixeze încontinuu ierarhia membrilor, fie în ordinea vechimei, fie în ordinea mărimii ramurilor crescute *prin fiecare din ei*, mai departe. În acest fel, dacă prin cine știe ce mare cataclism s-ar ajunge să piară unul câte unul – șeful și ajutoarele sale pe rând – să se știe în *orice moment* căruia din membri îi revine comanda unității. Dacă acela nu a luat imediat comanda, altul mai destoinic să treacă îndată, și să pună unitatea în legătură cu Comandamentul, când se va hotărî. Pentru înțelegere și exercitare, se va face din vreme școala pentru ca evenimentele să nu surprindă.

În felul acesta, dimpreună cu celelalte două puncte: funcționarea regulată și păstrarea de legătură continuă, asigurând și continuitatea conducerii, se asigură buna funcționare a mănunchiului.

Și nu numai a mănunchiului, ci a tuturor unităților, precum vom vedea.

Acestea spuse, am terminat de făcut precizările necesare înțelegerii celei dintâi griji a unui șef de mănunchiu și anume a unei bune funcționări. Trecem la cea de a doua mare grije.

II. îndrumarea către viața legionară.

Cu acest gând au pornit la drum, acesta este țelul final.

Râvna legionară. Să se vadă aceasta pe fiecare zi ce merg. La toți împreună și la fiecare în parte.

Transformarea lor lăuntrică trebuie să se simtă nu numai de către ei, ci și de către lumea cealaltă din care au venit. Să se minuneze părinții și toți ceilalți de viața nouă legionară, pe care copiii lor se străduiesc s-o trăiască.

Prin ei, prin copiii lor, părinții să înceapă a cunoaște adevăratul duh de viață legionară.

Și, la aceasta nu vor reuși copiii cari bat cu pumnul în masă și strigă părinților „ca să le ia de frică” și să le arate că ei sunt „legionari”. Acei cari vor încerca să procedeze așa, dovedesc dintr-o dată că n-au înțeles nimic din felul vieții legionare. Mai întâi, părinții nu trebuiesc supărați de copiii lor nici într-un fel. Iar, dacă-i vorba de a atrage admirația lor pentru cele legionare, nimic nu-i poate impresiona mai frumos, decât purtarea copiilor lor, acasă și pretutindeni, în spiritul celei mai largi înțelegeri.

Început de trăire a spiritualității legionare. Numai înțelegând felul adevăratei vieții legionare, și îndrumându-și unitatea spre cărămizile acestei vieți, șeful mănunchiului de prieteni va fi mulțumit. Să fie conștient că prin aceasta, a reușit să înțeleagă totul. Și, dacă mai sunt, totuși în unitatea sa elemente neînțelegătoare, nu-i nimic; până la urmă vor înțelege și aceștia. Vor fi conștienți cu toții că oriunde se va găsi unul dintre ei, în orice împrejurare din viață, în orice vreme, va trebui să reprezinte o fărâma din Mișcarea Legionară. Iar lumea îl va recunoaște sau nu, ca atare, numai după felul său de viață, după purtarea sa în toate împrejurările. Grija de căpetenie pentru șeful de mănunchiu. Să prindă, să culeagă ce este și ce nu este permis în viața legionară, pentru ca să știe ce trebuie să facă sau să nu facă, să spună sau să nu spună, să gândească sau să nu gândească orice membru din mănunchiul său. Mare grijă! Șeful de mănunchiu va trebui să-și fixeze un sistem de controlare al fiecărui membru. Controlul, nu numai în cadrul activității din mănunchiu, ci și dincolo, în viața de toate zilele, în familie, în școală, în societate. Mai târziu, când vor deveni legionari, nu vor mai avea nevoie să fie controlați de

cineva. Atunci, conștiința legionară va fi cel mai mare controlor al fiecăruia.

Și cât de frumos ar fi, cât de ideal, ca această conștiință legionară să se întrezărească dela primele începuturi!

III. Unitatea.

În sfârșit a treia mare grije de căpetenie a unui șef de mănunchiu este armonia, păstrarea unității. Mănunchiul este format în virtutea unei mari împrieteniri. Viața unității este în funcțiune de înțelegerea acestei condițiuni.

Acolo unde s'a vârat zăzania, discordia, șeful va trebui să intervină imediat și, dacă singur nu poate lua măsuri, să raporteze.

Printr-o continuă emanațiune de căldură sufletească, șeful trebuie să întreție buna armonie, „Unitatea”, care este într'adevăr *unitate*, în care n'a putut pătrunde nici urmă de discordie, este o „*Unitate perfectă*” dar șeful însemnează că are, pe deplin, acea mare calitate a *puterii lăuntrice de atracție*. Împrejurul său se păstrează *unitatea* perfectă. Și fiecare element este conștient de puterea acestei unități. Unitatea este porunca a VII-a legionară. Apoi, poate, oare, să existe „unitate” fără armonie, fără *unitate*?

„Unde începe conflictul, acolo încetează Legiunea, încetează viața legionară, acolo este moarte și trăește Diavolul. De aceea legionarul în conflict cu un altul și-a pierdut ființa sa legionară”, spunea Căpitanul. Iar pentru apărarea Mișcării Legionare de această racilă a desbinării a făcut „Legea Carmen-Sylva” care sună:

„Dacă doi legionari sunt în conflict, unul din ei trebuie să plece, cerând concediu până la aplanarea și restabilirea armoniei.

Cine pleacă:

1. Dacă unul e mai vechiu și altul e mai nou, pleacă cel mai nou.
2. Dacă unul e gradat și altul nu, pleacă cel care nu e gradat.
3. Dacă unul e nou și are funcțiune, pleacă cel vechiu, deoarece funcțiunea reprezintă totalitatea organizației locale.”

Așa cum trebuie să fie unitatea am văzut de altfel și către sfârșitul subtitlului „Despre membri”. Rămâne ca șeful de mănunchiu, dimpreună cu toate elementele, s-o desăvârșească.

În orice caz, acolo va trebui să țintească: spre desăvârșita solidaritate dintre toți membrii. Solidaritate până la sânge. Numai așa vor putea să se lege „*frați de cruce*”.

CONSTITUIREA FRĂȚIEI DE CRUCE (F. D. C.)

PREGĂTIRI PENTRU LEGĂMÂNTUL DE FRĂȚIE DE CRUCE.

Din cele ce s'au văzut până aici, mănunchiul de prieteni constituie o fază *tranzitorie de pregătire*. O stare *temporară* pentru fiecare membru.

În vederea pregătirii, a purgării, intră nu numai decât elementele care au fost dintru început perfecte (cât de rari sunt asemenea elemente...); ci, pot intra chiar și unii mai slăbuți, cari să fi avut, chiar, anumite păcate; cu o singură condiție: să-și fi manifestat dorința de mântuire și de botezare în credința legionară. Căci, doar, aici *se purghează, se cern, se selecționează*.

Selecționarea, iată rostul mănunchiului de prieteni.

Din marea massă, nelimitată ca număr, se selecționează elementele de elită.

Numai această elită selecționată, curată ca lacrima, va gusta din *harul legionar*. Numai elementele din această elită se vor învrednici să lege „frăție de cruce”.

„Frăția de cruce” este țelul final al mănunchiului. Pentru aceasta se fac toate pregătirile, se depun toate strădaniile. Câte hărțuieli de suflet se fac, luni continui, *numai și numai* în vederea pregătirii pentru frăția de cruce.

Frăția de cruce, aici este hopul cel mare. Trecându-l pe acesta, ușor va putea mai apoi să devină legionar. Și, „legionar” este visul fiecărui tânăr.

Frăția de cruce, piatră de temelie.

Întreaga poveste a neamului nostru românesc ne îmbie și înalță sufletele cu scânteierea haiduceștilor legăminte de *frate de cruce*. Ceva ne mai pomenit în istoria vreunui alt neam. Legăminte de legendă, și totuși trăite. Așa a trăit neamul nostru în veacuri, cu scăpărături de legendă. A avea legende vor fi peste veacurile viitoare, legămintele legionare, pe care noi astăzi le trăim. Și se vor hrăni veacurile viitoare cu prisosință din „Legenda Căpitanului”, „Legenda Nicadorilor”, „Legenda lui Moța-Marin” și câte altele, precum ne hrănim și noi astăzi cu legendele haiducilor.

Așa se făurește istoria și noi istorie facem. Să fim adânc înțelegători, conștienți despre acest lucru.

Pregătiri pentru legământul de frate de cruce se fac dintru începutul mănunchiului. În vederea legământului este, doar, toată pregătirea din viața de mănunchiu. Rămâne să se fixeze limitele acestei pregătiri.

Principiul acesta este: fiecare stă în mănunchiu până ce reușește să-și curețe *pe deplin* sufletul de păcatele pe care le-a avut dintru început fie din cauze hereditare, fie din contagiuni. Numai după desăvârșirea acestei curățiri, să i se permită intrarea în frăția de cruce. Altfel nu.

Dacă nu s'a vindecat mai dinainte de păcatele ucigătoare de suflet, nu va reuși să-și însușească spiritul legionar. Ori, tocmai acela este de acum rostul *frăției de cruce*: că reverse peste sufletele curățați harul virtuților legionare. *Desăvârșirea* curățeniei sufletești, aceasta este cea dintâi condițiune.

Legământul de frate de cruce se va lua de către șeful de grup. El răspunde pentru cei care intră în frăția de cruce și prin urmare, *numai el* se poate pronunța cel dintâi dacă membrul X sau Y din mănunchiu îndeplinește condiția de legământ.

Față de această mare răspundere a șefului de grup, evident, că nu se intră prea ușor în frăția de cruce. Șeful de grup trebuie să fie sgârbit în alegerea pentru legământ. Dreptul de *frate de cruce* să devină un „c” cât mai așteptat, cât mai dorit. Numai așa se păstrează acest drept în adevărata lui valoare.

Apoi, nimeni nu trebuie să se supere, că i s'a amânat ziua luării legământului. Să nu se supere, din două motive: întâi pentru că va fi mai bine pregătit atunci, și mai ușor va putea prin urmare, să-și însușească spiritul legionar; și în al doilea rând, supărându-se, dovedește din capul locului că nu este pregătit.

S-ar putea ca șeful de grup *anume* să le prelungescă termenul pentru ca să-i încerce. Dar mai bine să pară că se supără ei acuma, decât să se supere mai târziu, când vor avea, poate, oarecare răspundere în Mișcare.

Prin urmare, multă grijă la acest hop.

Dealtfel vom vedea că șeful de grup nu are chiar deplină libertate în alegere. Pe de-o parte, i s'au fixat anumite condițiuni precise de cari să țină seamă, și pe de altă parte, *nu el* are ultimul cuvânt, ci șeful frățiilor de cruce după cum vom vedea acuz.

CONDIȚIUNILE PENTRU DEPUNEREA LEGĂMÂNTULUI

1. *Stagiul* în mănunchiu, minimum 3 luni. Trei luni însemnează trei luni *pline* adică treisprezece consfătuiri săptămânale. Prin urmare, dacă se țin mai multe consfătuiri pe săptămână, stagiul de trei luni nu scade. Trebuie să fie 13 săptămâni cu 13 consfătuiri săptămânale, (dacă-s două consfătuiri pe săptămână, se consideră la stagiul, una singură). Orice fel de absențe dela consfătuiri atrage prelungirea termenului de trei luni, până ce s'au făcut cele 13 consfătuiri (A se vedea observațiunile făcute referitor la absentarea dela consfătuiri).

Nici stagiul nu se poate prelungi la infinit. *Trebuie* să fie o limită *maximă*, care să aleagă într-un fel. Această limită maximă este de 1 an. Cel care nu a reușit într-un an de zile să fie ales pentru legământ, se *consideră șters*.

Aceasta, tocmai pentru că mănunchiul de prieteni nu este un scop în sine, ci o fază *tranzitorie*, un purgatoriu. Și, dacă va mai voi, totuși să lucreze, i se acordă întâi un concediu de 6 luni, după terminarea căruia, dacă va mai vrea, bine înțeles trebuie să înceapă stagiul consfătuirilor dela capăt, ca și cei noi.

În acest al doilea stadiu, nu va trebui să aibă *nici o absență nemotivată*. De la prima absență nemotivată este șters automat și fără drept de revenire, decât iarăși după 6 luni de concediu, pentru al treilea stagiul.

În repetările de stagiul, i se dă *alt* număr de ordine, ca și celor noi veniți. După al treilea stagiul, însă, nu se mai poate reveni. Trebuie înlăturată metoda *provizoratelor infinite*. Tendința fiecăruia să fie mai sus. Adică, mai perfect, mai bine pregătit.

Cei mari și-au făcut stagiul de mai sus reglementar, însă nu au reușit, totuși, să îndeplinească acea mare condiție a pregătirii lor sufletești, reale, nu depun legământul. Mai stau. Șeful de grup are toată latitudinea să hotărască. Este suveran, căci el îi garantează.

Interesul șefului de grup este să aibă unități cât mai bune, *din toate punctele de vedere*. Dar tot șeful de grup răspunde când, nechibzuit, va prelungi starea de provizorat „mănunchiului”.

2. O a doua condițiune precisă pentru fiecare membru din mănunchiu, este că, în tot timpul acesta de trei luni, să fi pregătit ei direct, cu respectarea tuturor regulilor recrutării, încă *două elemente*. Adică, să fi pregătit mai întâi pe unul, și să-l fi condus pe acesta

până la a treia spiță, și apoi să fi pregătit pe un al doilea, tot până la a treia spiță. Să fi cerscut, prin el, deci două ramuri din mănunchiu.

3. *Vârsta*: să fi trecut de 15 ani, vârsta minimă. Dela 14-15 ani, stau în mănunchiu de prieteni, iar cei cari sunt mai mici, sub 14 ani, se pregătesc în mănunchiuri de frațiori.

Vârsta maximă ar fi până la 21 ani; însă pentru elevi este până la terminarea școlii, până atunci rămân în frățiile de cruce, după care, devin legionari sau membri.

4. Ca elevi, să fie printre cei mai destoinici la școală. Se *accentuează asupra acestei condiții* deși ar fi putut rămâne inclusă în pregătirea generală, tocmai pentru speciala atragere aminte. Nu se cere neapărat ca să fie cu toții premianți, dar să fie printre cei dintâi. Nu mai vorbim de repetenți, care nu vor putea intra în frăția de cruce, decât după terminarea anului de repetenție.

5. *Efectiv* prim: cel puțin 7 membrii. Numai când sunt minimum 7 elemente pregătite pentru legământ, se poate forma frăția de cruce. Efectivul maxim nu poate trece de 30. Dacă sunt frați de cruce, transferați aici dela o altă școală, prin urmare care au depus legământul, se adaugă și aceștia la număr, fără a mai fi obligați să depună iarăși legământul.

ULTIMELE PREGĂTIRI

Când aceste condițiuni sunt îndeplinite se procedează la pregătirile propriu zise pentru legământ.

1. *Examenu*. Fiecare membru își procură „Îndreptarul F. D. C.” pe care-l studiază. Numai cunoscând bine obligațiunile sale ca frate de cruce, va depune legământul. Șeful de grup îl va examina. Din studierea tuturor chestiunilor va trebui să se prindă substratul educativ. Totul, absolut totul, nu este prevăzut decât în vederea educației lor. Aceasta, deci, să se înțeleagă bine: *nuanța educativă*.

2. *Pelinul*. Tot în acest timp, și poate chiar mai din vreme, se pornește în căutare de pelin.

Pelinul simbolizează, bărbăția. A fost purtat la brâu de către membrii „Frăției de sacrificiu”. Se recomandă ca să fie cules pe cât posibil, din chiar locurile unde s'au dat diferitele lupte din trecutul nostru sau din preajma mormintelor eroilor. Crescut acolo, din țărâna stropita cu sânge. Se culege o cantitate mai mare de pelin, ca să fie și pentru cei care vor depune legământul ulterior, și se păstrează, bine.

3. *Micul drapel.* Spre deosebire de mănunchiu - frăția de cruce își are un steag.

Împrejurul acestui steag se leagă „frăție de cruce”. Este simbolul unității și al întregului lor ideal.

Are dimensiunile următoare:

- Pânză tricoloră de mătase; mărimea 40/40 cm.

- Prăjina, cu diametrul grosimei 2 cm.; lungimea 1,10 m., deasupra o cruce. Culoarea prăjinei, neagră. Pe pânză se scrie:

F. D. C.....(cutare)

.....(data recunoașterii).

Grupul No.

Acesta este „Micul drapel”.

4. *Semnele distinctive* de frate de cruce cari se acordă odată cu depunerea legământului se lucrează uniform, după dimensiunile pe care le vom vedea mai departe.

5. *Echipamentul.* În ziua depunerii legământului fratele de cruce va îmbrăca pentru prima dată cămașa verde.

Până atunci, nu, decât în cazuri cu totul excepționale, și numai cu ordin special dela șeful frățiilor de cruce.

Chiar după luarea legământului, cămașa verde nu se poartă oricând și oriunde. "Cămășile verzi sunt odăjdiiile noastre" spunea, cândva, Căpitanul. Trebuesc cinstitute și respectate, prin urmare, ca niște sfinte odăjdii. Îmbrăcând cămașa verde, nu trebuie să se mai manifeste decât legionarul din tine. Și nu se poartă, chiar în anumite ocazii și la anumite ședințe, decât din ordin. În cămașa verde au luptat și au murit martirii legionari și compromiterea acestei cămăși de către noi, ar constitui cel mai mare sacrilegiu față de ei,

Încă dela început dar, cu mare, cu foarte mare grijă față de cămașa verde; nu va trebui decât o infimă abatere, cu un milimetru, dela linia legionară, pentru ca să o compromitem. Mergând pe stradă cu cine știe cine, intrând într-un local, în tren, ș. a. m. d. Să ne gândim întotdeauna la cinstirea cămășii noastre verzi, așa cum se gândește preotul la odăjdiiile sale și ofițerul la uniforma sa.

Formatul cămășii verzi este cel obișnuit, legionar. Toate modificările se vor comunica la vreme.

Afară de cămașa verde, echipamentul strict necesar pe care trebuie să și-l procure fiecare frate de cruce, încă mai înainte de legământ, se compune din: bocanci sau ghete, pantaloni cakii-bufanți, ciorapi la culoare, sau moletiere, centură și diagonală, căciulă neagră mare (vara basc negru mic). Atât este stric necesar.

Cu timpul își va completa: pătură, unealtă de lucru, raniță, bidon, strachină, lingură, furculiță, cuțit, lanternă. Acesta este echipamentul complet pe care, este bine ca să și-l procure fratele de cruce din vreme, pentru a putea face față oricărei eventualități. Nu se cere ca echipamentul să fie numai decât din cea mai bună calitate. Va face fiecare cum va putea, dar va face.

6. „*Cartea Frăției*” se procură și se completează cu cele necesare pentru ziua depunerii legământului.

RAPORTUL ȘEFULUI DE GRUP PENTRU APROBAREA LEGĂMÂNTULUI

După ce s'au îndeplinit toate aceste condițiuni, șeful de grup raportează la Centru Șefului Frățiilor de cruce și cere aprobarea pentru depunerea legământului.

Acest raport se face după modelul următor:

Grupul No.....

Anul 193.... luna ... ziua.....

R A P O R T

către

COMANDAMENTUL F. D. C.

pentru aprobarea de legământ la școala..... (cutare) litera X.

Îndeplinind condițiunile cerute pentru depunerea legământului și socotindu-i vrednici de frăția de cruce, binevoiți a da aprobare următorilor:

a	b	c	d	e	f	g	h	i	j	k	l	m	n	o	p	r	s	t

Au gata „micul drapel”.

Pelinul este cules dela..... în zilele de.....

Cu aceasta aprobare, toate formele pentru depunerea legământului sunt gata pentru ziua de... zi, care, vă rugăm a o considera ca dată de înființare a noii „frății de cruce”, cu denumirea..... (în anexă se găsește istoricul acestui nume).

În anexa primului raport, după legământ, se va raporta iarăși, de îndeplinire.

Trăiască Lecțiunea și Căpitanul
(s s) Șeful grupului No.....

Acesta este raportul șefului de grup, prin care cere aprobarea de legământ.

Iată ce scrie în rubrica a – t, din acest raport:

a = No de ordine complet a celui ce va depune legământul.

Ex. 2 3. II. 937 1.

a. 42

Dacă a făcut mai multe stagii până să ajungă să se învrednicească pentru legământ, se scriu și celelalte numere pe care le-a purtat el (primul, al doilea, al treilea) în rubrica „observațiuni”.

Pentru cei care au venit dela altă școală cu legământul depus, acolo, și cari vor completa prin urmare numărul de membri necesari formării unei frății de cruce, se scrie de asemeni No. de ordine pe care-l posedă, precum și datele posibile din celelalte rubrici, iar la rubrica „observațiuni” se precizează cum că a avut legământul depus. În acest mod se va proceda în viitor, ori de câte ori vreun frate de cruce din altă parte va fi venit în această frăție.

b = No. consfătuirilor la care respectivul a luat parte;

c = „Comunicarea” făcută (aceste rubrici se vor face mai mari sau mai mici, după cum va fi de scris);

d = absențe – cu întrerupere – nemotivate;

e = absențe – cu întrerupere – motivate;

f = absențe – consecutive – nemotivate;

g = absențe – consecutive – motivate;

h = total C + c plătit de respectivul;

i = totalul 1/40 R;

j = clasa în care este;

k = vârsta;

l = are părinți;

m = sărac, bogat (extrem);

n = situația școlară din anul trecut (promovat corigent, premiant), iar alături situația școlară din anul curent (bună, slabă, etc.)

o = nota primită la examenul cu șeful de grup asupra cunoașterii „Îndreptarului F. D. C.” (dela 5-10);

p = starea fizică;

r = inițiative luate de respectivul;

s = starea echipamentului (să scrie ce are din echipament);

t = observațiuni, aici se trec observațiunile șefului de grup, părerea sa personală despre fiecare, din cele ce știe precis. Tot aici se trec și numerele de ordine pentru cari, eventual, respectivul le-a mai avut, repetând stagiul (așa cum s'a văzut la „curgerea stagiului”).

La primirea acestui raport, șeful frățiilor de cruce scrie formula de aprobare, sau nu, după cum va crede de cuviință.

Apoi, secretariatul general, dacă s'a aprobat înființarea noii frății deschide în „Registrul de frății” o pagină și pentru această frăție copiind în tabelul liniat identic același din raportul de aprobare, toate datele corespunzătoare, rubrică cu rubrică.

Formula de aprobare se scrie de către șeful frățiilor de cruce cu mâna proprie chiar pe raport. În formulă se va cuprinde și data înființării noii frății, cari va figura de acum, întotdeauna alături de numele frăției, precum și în numerele de ordine, ale frăților de cruce respectivi. Data va fi aceea pe care o va hotărî șeful frățiilor de cruce, și care va fi, deci, prevăzută expres în formulă, așa: „Data de recunoaștere a frăției de cruce..... (cutare)..... este.....” (Poate să fie, ori ziua fixată pentru legământ, ori însăși ziua când se scrie aprobarea).

Cu această formulă se înapoiază raportul șefului de grup respectiv, care va hotărî de acum asupra depunerii legământului.

PREGĂTIRI PENTRU ZIUA LEGĂMÂNTULUI

1. Dimpună cu șeful mănunchiului, șeful de grup fixează ora și locul unde se va ține ședința festivă pentru legământ.

Aceasta nu se va anunța decât membrilor cari vor depune legământul, cari au fost aprobați.

2. Se atrage atenția tuturor membrilor cari vor depune legământul, asupra felului cum va trebui ținut *postul negru* în acea zi.

Cine ține post negru, până la ora 16 din zi, nici nu mănâncă absolut nimic, nu bea nici apă, nici nu fumează. Petrece tot timpul acesta într'o totală *abținere și rugăciune*. Se roagă mereu lui Dumnezeu, se roagă la spiritul legionarilor căzuți, ca să-l întărească.

3. Dacă șeful de grup nu are legământul de frate de cruce, va merge la un comandant legionar, pentru ca acesta să-i ia primul legământ din „Cărticica Șefului de Cuib”, punctul 81 bis. Altfel, nu poate lua legământul fraților de cruce.

4. Se anunță șeful județului și toți comandanții legionari cari sunt în localitate, precum și absolvenții de frații.

5. Membrii cari vor depune legământul, învață răspunsurile din formulă.

ÎN ZIUA DEPUNERII LEGĂMÂNTULUI

Este prima, cea mai mare zi de sărbătoare din viața unui frate de cruce.

Dis de dimineață, se curăță și-și ajustează echipamentul. În cea mai mare tăcere. Neobservat. Peste cămașa verde îmbracă o haină ca să nu se observe. Trăește bucuria în inima lui, și împreună cu camarazii lui, când se va întâlni în prima ședință. Iarăși neobservat se duce singur la biserica cea mai din apropiere și se roagă. Este bine ca ziua legământului să se fixeze într'o sărbătoare.

Ședința festivă de legământ.

Se recomandă ca să se țină undeva la câmp sau chiar într'o pădure.

Începe la ora 16. Este specială numai pentru luarea legământului.

Are caracter solemn.

Într-o parte stă asistența formată din: șeful județului, comandanții legionari și foștii frați de cruce. În fața asistenței, în linie, stau membrii cari vor depune legământul, în ordine alfabetică, afară de acel care va fi numit șef al frăției de cruce și care stă în flancul drept. Sunt îmbrăcați în uniformă.

Începe ședința.

Îngenunche toți și unul spune „Tatăl nostru”; îngenunche și asistența, și se roagă pentru întărirea credinței legionare a noilor mlădițe.

După rugăciune, șeful de grup face apelul celor cari vor depune, legământul, după care spune: „Toți aceștia v-ați învrednicit a vă lega frați de cruce”.

Pe o mășuță improvizată în mijloc, și pe care arde tămâie se găsește: pachetul cu semnele distinctive de frate de cruce, precum și pachetul cu pelin.

Înfipt în pământ între măsuță și front este „micul drapel”.

Șeful de grup, pășind înainte, apucă pânza drapelului cu mâna stângă și face semn primului din front, strigându-l pe nume. Acesta salută și venind în fața șefului de grup apucă, tot cu mâna stângă, de pânza drapelului. Poziția „drepti”. În această poziție, răspunde la cele șapte întrebări pe care i le pune șeful de grup:

Întrebarea I. Care este datoria ta cea mai de seamă?

Răspuns: Datoria mea cea mai adânc simțită de mine este să iubesc cu toată ființa neamul meu românesc.

Întrebarea II. Care este dreptul tău cel mai sfânt către neamul românesc?

Răspuns: Dreptul meu cel mai sfânt către neamul românesc este să muncesc și să mă jertfesc pentru el.

Întrebarea III. Crezi în Căpitanul nostru?

Răspuns: Cred în Căpitanul nostru, îl iubesc și-l voi urma până la moarte.

Întrebarea IV. Crezi în victoria legionară?

Răspuns: Cred în victoria legionară cum cred în steaua neamului meu și în lumina soarelui.

Întrebarea V. Te legi frate de cruce, împărtășindu-te cu duhul răsboinic al eroilor neamului nostru românesc și al legionarilor căzuți în lupte?

Răspuns: Mă leg frate de cruce, împărtășindu-mă cu duhul răsboinic al eroilor neamului nostru românesc și al legionarilor căzuți în luptă.

Întrebarea VI. Îți iubești comandanții și pe toți frații tăi de cruce?

Răspuns: Îmi iubesc comandanții și pe toți frații mei de cruce.

Întrebarea VII. Care este ultima ta dorință?

Răspuns: Ultima mea dorință, să devin legionar.

*

După ce se termină cu întrebările și răspunsurile, șeful de grup îi întinde o ramură de pelin, spunându-i:

„Primește această ramură de pelin și poart-o la brâu, ca simbol al bărbăției din tine”.

Primind pelinul îl pune la brâu.

De acum încolo, ca frate de cruce, se va îngriji întotdeauna ca să poarte pelin la brâu. Pe acesta, primit aici, și-l păstrează undeva, bine, pentru amintirea lui. De acum este bărbat; poate să și lupte, la nevoie.

După aceea, șeful de grup, îi prinde la mâna dreaptă semnul distinctiv de frate de cruce, după care strângându-i mâna, îi spune: „Ești frate de cruce”. Strângerea mâinii simbolizează cimentarea legăturii de *frate de cruce*.

Fratele de cruce salută, zicând: „Trăiască Legiunea și Căpitanul”. Apoi se retrage un pas și rămâne în poziție corectă (nu „drepti”).

Urmează al doilea, apoi al treilea ș. a. m. d.

Când se ajunge cu fiecare la partea finală și i se spune: „Ești frate de cruce”, toți cei care au depus legământul mai dinainte, se apropie, înconjoară pe cel care-l depune, și apucând pânza drapelului îi spun în cor: „Ești frate de cruce”. Apoi, iarăși fac front. Tăcere. Seriozitate.

Când au terminat cu toții, și au făcut ultimul front în fața „micului drapel”, șeful de grup deschide „Cartea Frăției” și citește, de pe prima pagină, cele ce urmează:

„Cu gândul la Dumnezeu, la Căpitan
și la întărirea Țării noastre prin biruința legionară,

S-a aprobat înființarea frăției de cruce..... (cutare),
cu data..... (aceea scrisă de șeful fraților de cruce).

Pentru cei care astăzi s’au învrednicit a se lega frați de cruce, închinându-ne lui Dumnezeu și Sfântului Mihail, Arhanghelul, ca întărindu-i, peste sufletele lor tinere și curate, să se reverse harul și virtuțile legionare.

Înainte, cu aceiași deviză: „Aspru cu tine însuți”!

Cu credința nestrămutată în victoria legionară,

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

Tot frontul strigă, salutând: „Trăiască Legiunea și Căpitanul”.

Șeful de grup spune iar: „Se constituie frăția de cruce..... (cutare). Fratele de cruce X, primește comanda frăției.”

Fratele de cruce desemnat ca șef al noii frății de cruce, salută și spune: „Primesc comanda frăției de cruce”..... după care, ieșind în fața frăției de cruce, comandă: „Gărdă! *drepti!* Gardă! pentru onor: *Înainte!*” Și dă raportul șefului de grup, spunând: „Trăiască Legiunea și Căpitanul. Domnule comandant, frăția de cruce... este gata și așteaptă ordinul”.

Șeful de grup, mergând în fața frăției, strigă: „Frăția de cruce.... (cutare), la care toată frăția răspunde: „*Prezent!*”

În acelaș moment, șeful de grup, luând micul drapel, îl înmânează șefului frăției cu cuvintele:

„Primește, păstrează, și poartă cu demnitate micul drapel al frăției de cruce.....”

Primind micul drapel, șeful frăției repetă: „Primesc, voi păstra și purta cu demnitate micul drapel al frăției de cruce.”

După aceasta, șeful frăției comandă „Drepti!” Și strângându-se cu toții grămadă, intonează „Imnul Fraților de Cruce”. Cântă nu numai ei, ci cântă toată lumea care-l știe.

Cu aceasta se închide ședința festivă de luarea legământului.

Urmează, dacă se poate tot acolo, masa în comun a fraților de cruce, dimpreună cu asistența. Se admite 1/6 l. vin pentru fiecare frate de cruce. Înainte de masă se face rugăciunea, apelul morților legionari și se cântă „Imnul Legionarilor Căzuți”. Nici un discurs.

Apoi frații de cruce se retrag pentru un minut, și, împreună hotărăsc data și locul primei ședințe, când se vor întocmi toate scriptele necesare frăției de cruce și se vor preciza funcțiunile speciale pentru fiecare.

De notat, că ei nu s’au știut unul pe altul, cari depun legământul până în momentul ședinței festive. Șeful de grup a comunicat aprobarea, fiecăruia *în parte* cu mențiunea de a tăcea față de ceilalți. Iată prin urmare, de ce abia acum pot să fixeze împreună prima ședință a frăției lor de cruce. După aceasta, se vor despărți în tăcere. Peste cămașa verde vor îmbrăca haina. De acum, vor mai lua parte, împreună, la o singură consfătuire a mănunchiului lor. La aceea de schimbare a șefului de mănunchiu, după cum vom vedea.

*

Cu anexa primului raport lunar către Centru, șeful de grup va raporta și despre îndeplinirea ultimelor forme de constituire a frăției de cruce. Se va descrie felul cum a decurs ședința festivă. Aceasta se va anexa la „Registrul Fraților” dela Comandamentul F. D. C.

În „Cartea Frăției” descrierea, în câteva cuvinte, a ședinței festive de constituire, deschide pagina istoricului frăției. Această ședință de constituire se va sărbători dacă va fi posibil în acelaș loc și în acelaș mod solemn, în fiecare an, când se vor citi numele celor cari au trecut prin această frăție dela constituire și până în acel moment.

FRĂȚIA DE CRUCE LA LUCRU FUNCȚIONAREA FRĂȚIEI DE CRUCE

lată frăția de cruce constituită.

Cu trudă și frământări, cu multe încercări și hărțuiri de suflet, s'a ales, în sfârșit, substanța, esența,

Și s'au legat frați de cruce împrejurul *aceluiiaș steag*, îmbrăcând *aceiași cămașă*. De acum, au devenit una. „*Frăția de cruce*” la bine și la greu, la bucurie și la dureri. Toți pentru unul și unul pentru toți, întru botezul credinței legionare. Un singur corp, de acum tot înainte, către ideal. Așa vor merge în „frăția de cruce”.

Dar, frăția de cruce, unitatea aceasta de elită, țâșnită din purgatoriu curată ca lacrima, este de acum element de acțiune, și-a conturat forma finită? Nu, încă nu.

Imaginând, am putea-o asemui cu o masă de metal topit în foc, pură și fără formă.

Acum, vrem s-o turnăm. Sub puterea încă maximă a focului și sub presiune, masa aceea pură de metal topit va lua forma în care se toarnă. Și va căpăta viață.

Întruchiparea până la desăvârșire a formei virtuților legionare, acesta este rostul frăției de cruce. Și desăvârșirea nu se face dintr-odată. Pe încetul și cu oarecare greutate. Însăși pentru ca metalul să lungească prin toate culele formei și să se perfecțeze, intervin greutatea unei prese și chiar a ciocanelor.

Dar forma se capătă așa cum a fost voită. Iar la urmă, pentru ca să rămână așa, se călește. Abia acum, după călire, maestrul este sigur pe ce-a făcut.

În frăția de cruce nu se capătă, propriuzis, decât forma. Dincolo de frăția de cruce, în luptă, se face oțelirea. Sunt, însă, anumite momente – uneori destul de frecvente – cari intervin pentru ca oțelirea să se facă în însăși frăția de cruce; sunt momentele marilor primejdii. Noroc pentru acele frății de cruce. Și idealul acesta ar fi.

MEMBRII FRĂȚIEI DE CRUCE

Elementele cari compun frăția de cruce, se numesc „frați de cruce”.

Ei s'au desprins de mănunchiul de prieteni, în care au intrat, doar provizoriu, pentru selecționare și pentru cunoaștere. Au trecut de acum în viața de frăție unde vor rămâne până la majorat, ori până la terminarea școlii. Ca „frați de cruce”, îndatoririle lor sunt mult mai mari. Și cu cât se vor mai învechi, aceste îndatoriri vor crește.

Obligațiunile care li s'au impus de când au intrat în prima „fază de încercare”, apoi în mănunchiu, acum, ca frați de cruce, sunt lucruri elementare pentru ei. Elementare nu prin puținătatea importanței lor, ci prin faptul conștiinței cu care au ajuns să și le îndeplinească. Așa de pildă:

1. Grija de a avea o purtare model, atât la școală cu profesorii și cu colegii lor, cât și acasă, cu părinții și frații lor, și oriunde se vor găsi. Corecți din toate punctele de vedere, față de toți și față de ei înșiși,

2. Grija de a fi printre cei dintâi la învățătură. Este o datorie elementară pentru fratele de cruce. I-a intrat în sânge. Ba mai mult, muncește și învață *cu tendință*; cu tendința de a fi în viitor, cât mai folositor Tării și Legiunii. Este atât de conștient, încât, de câte ori învață se gândește la acest lucru. Apoi, pe lângă consecințele directe pe cari le-ar suporta în cazul unei repetenții ca om, știe că mai are consecințe, ca frate de cruce, tot directe, cum ar fi concedierea *automată* din frăție.

Fratele de cruce este conștient de repercusiunile indirecte pe care le-ar avea asupra unității sale, asupra Legiunii, faptul nesesizării acestor griji *personale*. El își dă seama că, tot ce a clădit cu trudă până atunci, dărmă într-o singură clipă de incorectitudine față de cei cu cari trăește și față de sine. Și semnul de frate de cruce cămașa verde, când o va purta, îi vor reaminti continuu.

După aceea:

3. Ca frate de cruce, continuă cu ținerea la punct a „Carnetului Meu”, după regulile stabilite la mănunchiu.

4. Au și pe mai departe același număr de ordine cu deosebirea că, în locul garantului de care nu mai este nevoie, întrucât șeful de grup îi garantează acum pe toți (menținând totuși, vechea legătură), în locul garantului se scrie data depunerii legământului. Astfel, numărul care ca membru în mănunchiu se scrie așa: § 29. III. 937 2

acum, ca frate de cruce se scrie așa:

29.III.937 5

5 ----- VII

C.78 937

unde 5. VII. 1937 este ziua când respectivul a depus legământul.

5. Ca obligații materiale, se continuă cu 1/40 R, C și c.

6. În cadrul ședințelor pe cari le fac cu frăția de cruce, vor continua iarăși cu „Comunicările” în limita: 3 comunicări de fiecare frate de cruce pe un an F. D. C.

Afară de aceste îndatoriri generale, fiecărui frate de cruce i se dă o misiune specială și bine precizată, de care răspunde.

Se face o diviziune a muncii în cadrul funcțiilor frăției de cruce. La început, funcțiunile vor fi mai mult cu caracter de autoconducere (limitată la normele stabilite prin conducerea centrală și la libertatea inițiativelor în cadrul acestor norme), rămânând ca, pe măsură ce timpul curge și numărul fraților de cruce crește, să se lărgască și funcțiunile frăției de cruce.

Astfel, presupunând că frăția de cruce a pornit cu numărul de membri strict necesar, șapte, misiunile fiecărui membru așa se vor fixa: un șef de frăție, un șef cu recrutarea, un îndrumător cu frățiorii, un secretar, un casier, un bibliotecar și unul cu gazetele.

Cum vine un membru nou, se creiază o funcțiune în plus, după cum va crede de cuviință șeful de grup, putând, chiar, să împartă unele funcțiuni ca aceea a caseriei (unul numai cu cassa propriu zis, altul cu magazinul F. D. C.), a bibliotecii (unul numai cu biblioteca, altul cu colportajul) ș. a. m. d.

Principiul acesta să fie: *fiecărui frate de cruce i se dă o misiune precisă, o funcțiune, prin care este pus la încercare.* Felul cum s'a pregătit și a corespuns acestei funcțiuni, îi va servi de certificat și dincolo de frăție, în viața legionară. De aceea, oricare ar fi funcțiunea sa în frăția de cruce, să o *trăiască*, și concentrându-și toată puterea de muncă, toată dragostea sa, să tindă continuu spre maximum de randament. Tot timpul, căci în ședințele frăției, vom vedea că trebuie să raporteze.

ȘEFUL FRĂȚIEI DE CRUCE

Este numit de către șeful de grup, pe un an F. D. C. Dacă frăția de cruce s'a înființat către sfârșitul anului școlar, la începutul anului viitor, dacă șeful de grup crede, poate să-i reinnoiască funcțiunea, pe încă un an de zile.

Poartă un semn distinctiv special.

Face școală de comandant cu șeful de grup.

Este sufletul frăției de cruce.

Are toată conducerea școlii (Frăția cu anexele sale: mănunchiul și frățiorii).

Lucrează cu ajutoare, dar răspunde direct.

Întrebare care-l urmărește la tot pasul aceasta este: „Ce să mai fac pentru ca frăția mea să fie printre cele dintâi?”

Am văzut cele trei griji de căpetenie ale șefului de mănunchiu. Și, mănunchiul este de acum, abia o anexă a frăției de cruce. Prin urmare, dela început, grijile șefului de mănunchiu se includ și ca griji ale șefului de frăție. (A se revedea).

Șeful de frăție stă la mijloc; este centrul de gravitate. Imediat lângă el, stau frații de cruce, coloana vertebrală a organismului F. D. C. Urmează apoi ca anexa: mănunchiul și frățiorii, cari asigură continuitatea frăției de cruce, reîmprospătarea.

De acolo din centru, manevrează șeful frăției de cruce.

Lucrează cu creurul și cu creionul.

Duce la îndeplinire ordinele și ia inițiative.

Are de dat băătăii; judecă bine situațiile. Linia de conduită aceasta să fie: *toată școala să le fie prietenă.* Cât despre adversarii încarnați (chit că sunt profesori sau colegi), să-i desarmeze printr-o ținută de *mare corectitudine* a tuturor fraților de cruce.

Șeful de frăție va avea grijă să nu fie descoperit dela școală, dar dacă vreodată se va ajunge totuși să-i descopere cineva, să fie acesta singurul certificat de recunoaștere: *ținuta lor de mare corectitudine.* În felul acesta să domine în întreaga școală.

În îndeplinirea misiunii sale, șeful de frăție are ajutoare pe toți frații de cruce. Fiecare cu funcțiunea lui specială, frântură din marea funcțiune generală a frăției de cruce, deasupra căreia stă șeful frăției cu misiunea de conducere.

Șeful de frăție își întrunește, dar, ajutoarele (pe toți membrii frăției) de câte ori va avea nevoie, în ședință. Afară fără, însă de ședințele întâmplătoare, extraordinare, șeful de frăție ține ședințe reglementare, săptămânal.

ȘEDINȚELE FRĂȚIEI DE CRUCE

După depunerea legământului, frații de cruce mai iau parte la o singură consfătuire a mănunchiului de prieteni, pentru ca să li se pună la punct toată situația lor scriptică și să li se facă reporturile din

„Foaia de control individual” a mănunchiului, în „Foaia de control individual” a frăției.

După aceea, nu mai sunt obligați să participe la consfăturile „mănunchiului, ci numai la ședințele frăției de cruce.

Ședința frăției de cruce este mult superioară unei consfătuiri și prin calitatea elementelor cari iau parte la ședință, și prin lucrările avansate. Mai mult, în scopul pregătirii pot fi ședințe practice, după formele pe care frăția de cruce – ca unitate – le poate îmbrăca: ședințe cu frăția ca *unitate de muncă*. (Antrenament pentru tabără și pentru viață) O zi de muncă fizică pe lună. Ședințe cu frăția ca *unitate de luptă*. În acest sens, se va stabili un program special.

Se pot face prin urmare ședințe speciale fiecărei ramuri din pregătirea necesară fraților de cruce, sau, prin varietatea programului, acest lucru se poate face în ședințele obișnuite. E bine să se aplice și una și alta.

Ca linie generală în ședințele frăției de cruce se va căuta să se imprime spiritul legionar, continuându-se, după metodele stabilite, cu educația spiritului de jertfă, corectitudine, ordine, punctualitate: apoi cu educația spiritului de vitejie, de credință, de muncă.

Se va începe și educația spiritului de întreprindere.

Și se va căuta să se prindă și să se însușească tot ce este virtute legionară. Cum?

Citind sau ascultând pe Căpitanul și tot ce este proclamat ca dogmă legionară (exemplu scrierile lui Moța).

Tot ce se prinde să se asimileze bine și să se găsească o metodă *practică de aplicare*. Dacă nu s'a stabilit o metodă generală, așa cum s'a stabilit de exemplu acea cu 1/40 R, lagărele de noapte, „Carnetul Meu”, ziua de muncă, magazinul F. D. C. etc., fiecare șef de frăție va căuta să găsească și să gândească, el, metode practice pe cari să le aplice în cadrul unității sale. Aici intervine puterea lui de inițiativă. Prin comunicările cari se vor face la ședințe la aceasta trebuie să se tindă. Practică, nu teorie seacă. Aceasta este școala legionară.

Ședința frăției de cruce se mai deosebește de consfătuire și prin formă. Ea se deschide prin următoarea formulă:

– „Să ne rugăm lui Dumnezeu.

– Să ne ridicăm cu gândul la sufletul martirilor Moța-Marin, Sterie Ciumeti și ale tuturor camarazilor noștri căzuți pentru Legiunea sau morți în credință legionară.

– Să credem în învierea României Legionare și în sfărâmarea zidului de ură și de mișelie care o împresoară.

– Jur că nu voi trăda niciodată Legiunea, Căpitanul și pe frații mei de cruce.

Această formulă, o rostește șeful de frăție, după care toată lumea repetă, frază cu frază.

Tot ca formă, ședința este mult mai solemnă decât consfătuirea.

Iată și punctele de program ale unei ședințe:

I. Deschiderea ședinței. La comanda șefului frăției, toți salută și repetă formula de mai sus. Apoi se face apelul morților legionari.

II. Rugăciunea legionară (ca și la consfătuire).

III. Minuta Legiunii (ca și la consfătuire).

IV. Instrucție.

V. Exerciții de coruri legionare (pe voci).

VI. Comunicarea unui frate de cruce. Completări. Informații legionare, ca și la consfătuire.

Subiectele sunt alese în legătură cu pregătirea lor. Asupra unei virtuți legionare.

VII. O pagină din Cartea Căpitanului. Meditație.

VIII. Raportul. Fiecare frate de cruce raportează asupra felului cum decurge funcțiunea lui specială (șef de mănunchiu, îndrumător de frățiori, secretar, casier, etc.), cât și asupra pregătirii prietenului său din faza de încercare.

IX. Raportul fratelui de cruce care a fost la ședința unei alte frății de cruce; designarea unui frate de cruce care va merge săptămâna viitoare la ședința altei frății de cruce, și cuvântul fratelui de cruce din altă frăție, venit la această, ședință. Aceasta, pentru legătura orizontală între frățiile din grup, ținută după ciclul stabilit de șeful de grup.

X. *Momentul frăției de cruce*. Întru comunicarea sufletească (ca și la consfătuire, în momentul prieteniei).

XI. Rezumatul hotărârilor ședinței trecute, contrariul executării acelor hotărâri; verificarea situațiilor școlare.

XII. Minuta hotărârilor.

XIII. Închiderea ședinței se face, cu cântecul: „Cu frunte sus” și cu repetarea ultimei părți din formulă:

„Jur că nu voi trăda niciodată Legiunea, Căpitanul și pe frații mei de cruce”.

În legătură cu punctele de program ale unei ședințe, ca norme generale de conduită în timpul ședinței, ca atmosferă cât și referitor

la timpul și locul unde se ține, absentări, etc., a se studia capitolul „Despre consfătuiri”. Remarcă: mult mai pretențioși față de frații de cruce. În ce privește locul unde să se țină ședințele e bine ca normă generală aceasta să fie: toate ședințele frăției de cruce, *pe câmp, în afară de oraș*. Este și mai sănătos, sunt și mai la largul lor, putând învăța toată instrucția, și cântecele; se pot face marșuri etc., și se realizează menținerea contactului cu natura, atât de necesară educației legionare, și pe ploaie și pe ninsoare, numai în cazul de imposibilitate (ex. consemnați în internat) vor ține ședințele înăuntru. Dar și aceștia, cu primul ceas de libertate, să iasă, de asemeni, în câmp afară. Șeful de frăție va fi el, atât de inteligent, încât să găsească metode de camuflaj, pentru a face față oricărei situații.

Ba, pentru educarea *spiritului de agerime* legionară se recomandă *trăire permanentă sub impresia primejdiei*.

Primejdie continuă, iată o sfântă realitate și pe care trebuie să o înțeleagă bine frații de cruce! Înțelegând această realitate a primejdiei își vor desvolta spiritul de agerime. Și vor răsbate valul primejdiilor de orice natură. Tot pentru desvoltarea spiritului de agerime li s'a recomandat să poarte întotdeauna „Carnetul Meu” asupra lor. Să nu se creadă ei niciodată în deplină siguranță. De asemeni li s'a recomandat să nu suspende ședințele.

Apoi acolo, în mijlocul naturii, se va observa la orice viețuitoare, acest spirit de agerime. Sunt veșnic sub impresia primejdiei. Niciodată și nicăieri viețuitoarele pământului nu trăiesc în moleșala isvorită dintr'o falsă impresie de siguranță, așa cum se complacă să trăiască omul vieții comode. Printr-un instinct firesc, toate gângăniile trăesc în realitate. În realitatea lăsată de Dumnezeu. Întru cunoașterea acestei realități merg frații de cruce în mijlocul naturii, afară.

Se repetă cele spuse la „consfătuiri”: *sub niciun motiv nu se suspendă ședințele*, orice cataclism ar interveni. Tocmai atunci să se țină mai mult. Și ordinare, și extraordinare.

Este natural, când se începe lupta, când inamicul se năpustește cu toată furia asupra noastră, să ne strângem cât mai grămadă împrejurul Comandantului. Numai așa vom revista și vom învinge. El, șeful de unitate, să fie în orice moment, și mai ales într-un moment de acesta, linia de forță magnetică pentru toate elementele din frăție.

Orice s-ar întâmpla raportează și așteaptă ordin.

Dacă ordinul nu vine, chit că nu a ajuns raportul până la comandant, sau din orice alte motive, își asumă răspunderea inițiativelor proprii, și care inițiative, nu pot fi decât în sensul *continuității de*

activitate și a întăririi unităților. În orice caz gândul de totdeauna al șefului de frăție va fi: regăsirea posibilităților de legătură cu Comandamentul.

În timpuri mai de pace, pentru urgență se poate folosi și telefonul. Până la ordin, ședințele nu se suspendă.

Ca înțelegere deplină asupra felului ședințelor, iată ce spune Căpitanul în Carte: „Accentuez încă odată, iubiți legionari, și vă atrag luarea aminte asupra unui lucru esențial: ședința unui cuib este incompletă dacă veți proceda rece. „Ce ați executat?”, „Ce mai avem de executat?”, „Să facem cutare lucru”, „La revedere”. Lăsați loc liber sufletului. Lăsați un loc în cadrul ședinței. Procedați cu căldură. Dați posibilitatea să-și descarce fiecare sufletul, greutățile, supărările, necazurile, pe care viața i le-a pus în spate. Să-și împărtășească bucuriile. Să fie cuibul vostru un loc de mângâiere și de împărtășire de bucurii. O ședință atunci a fost bună, când omul se întoarce descărcat de poverile sufletului și încărcat de credință în neamul său”.

SCRIPTELE FRĂȚIEI

Șeful frăției de cruce, ajutat de secretar, ține aceleași scripte ca și șeful mănunchiului de prieteni. Astfel:

În loc de „Cartea mănunchiului” ține „Cartea frăției”,

„Cartea frăției” cuprinde aceleași părți ca și „Cartea mănunchiului”, referindu-se, bineînțeles, la situația frăției de cruce.

Partea I. Cuprinde cele ce se citesc de către șeful de grup la depunerea legământului; așa după cum s'a văzut.

Partea II. Istoricul frăției de cruce începe cu tabelul liniat identic aceluia înaintat pentru aprobarea legământului la Centru. Și se scriu toți acei care au depus legământul, exact așa cum sunt scriși, cu toate datele, în tabelul trimis Centrului. Se lasă mai multe pagini, pentru a se putea înscrie și cei cari vor depune legământul de acum încolo. Când s'a terminat „Cartea frăției” și trebuie să se înceapă o alta, se repetă iarăși dela început tot tabelul. Urmează după aceea și descrierea faptelor mai importante din viața frăției, începând cu prima ședință festivă.

Partea III. Cuprinde „Foaia de evidență oscilațiilor lunare ale frăției”, după modelul rapoartelor lunare ale șefului frăției ca și la mănunchiu. Se face pe un an F. D. C.

Partea IV. „Foaia de evidență oscilațiilor săptămânale” ale frăției de cruce, după modelul rapoartelor săptămânale.

Partea V. „Foaie de control individual”, ca și la mănunchiu, având la începutul liniaturei, raportul situației cu care fiecare a venit din mănunchiu, cât și a situației acelor care s’au transferat dela o altă frăție de cruce. Modelul, același ca la mănunchiu (vezi planșa III).

Partea VI. Citări-pedepse (ca la mănunchiu).

Partea VII. Prieteni-dușmani (ca la mănunchiu).

Partea VIII. Absolvenții F. D. C. Și absolvenții din F. D. C. Pentru fiecare o pagină. Se scrie cele ce s’au văzut în „Cartea mănunchiului”, referitor la această parte.

Partea IX. A observațiilor controlului.

Partea X. Cu procesele verbale de „predarea-primire a comenzilor frăției.

Dosarele frăției de cruce sunt ca și la mănunchiu, pe care, după înființarea frăției, mănunchiul nu le mai ține, ci trec asupra frăției de cruce. Șeful frăției de cruce, păstrează, de acum, toate ordinele și piesele justificative.

Atât are grijă să ție ca parte scriptică șeful frăției, ajutat de secretar.

Celelalte scripte în legătură cu cassa le ține, după cum vom vedea, casierul frăției de cruce, bineînțeles cu grija controlului din partea șefului frăției; iar păstrarea comunicărilor scrise, privește pe bibliotecar.

GRIJILE ȘEFULUI DE FRĂȚIE. LEGĂTURĂ. RAPOARTE.

Cele trei mari griji, care am văzut dintru început că trebuie să stăpânească pe șeful unui mănunchiu, se includ, acuma, în grijile unei singure frății. Cu atât mai mult, cu cât, din momentul formării frăției de cruce, el, șeful frăției, are *toată* conducerea, și a frăției de cruce propriu zisă și a anexelor ei: mănunchiurilor de prieteni și de frățiori.

Pentru fiecare din aceste anexe are fixate ajutoare, cari conduc, acolo, după aceleași norme fixate la început pentru șeful de mănunchiu; dar, peste capul acestora, el, șeful de frăție, răspunde.

Și cari au fost acele trei griji de căpetenie?

1. Buna funcționare a unității.
2. Îndrumarea către viața legionară.
3. Unitatea, armonia.

În îndeplinirea acestor trei griji, șeful de frăție se conduce *exact* după normele stabilite. Punctele doi și trei se vor îndeplini, după cum

au fost explicate atunci. Se vor revedea, de asemeni și explicațiunile punctului 1.

Pentru punerea de acord a frăției cu anexele sale revenim:

Buna funcționare a unității este:

a. *Când funcționează regulat.* Am văzut cum decurg ședințele unei frății de cruce. În plus, buna funcționare a unei frății este și atunci când, în mod permanent, orice frăție de cruce propriu zisă poate lua formă de:

- grua de luptă;
- echipă de muncă;
- un cor pe voci.

b. *Când păstrează legătura cu Comandamentul.*

Legătura verticală.

Obligațiunile de menținerea legăturii ierarhice cu Comandamentul, pe cari le avea șeful de mănunchiu, din momentul înființării frăției de cruce, trec asupra șefului frăției.

Atât rapoartele săptămânale către șeful de grup, cât rapoartele lunare către Comandamentul F. D. C., se vor face și de acum încolo de către șeful frăției, *exact după normele indicate șefului de mănunchiu.*

Până a nu se face frăție de cruce, șeful de mănunchiu întocmește fișa-raport lunară. După modelul trimis de la Comandament, lăsând albe rubricile speciale pentru frăția de cruce. De acum, șeful de frăție completează *toate* rubricile, dela până 27, sau câte vor fi în modelul trimis de Comandament. Șeful de mănunchiu tot face o fișă-raport, cu aceeași liniatură (ca și îndrumătorul frățiorilor de altfel), însă nu completează decât rubricile cari privesc special mănunchiul, în situația de acum, de *după înființarea* frăției de cruce. Această fișă-raport lunară o dă acum șeful mănunchiului, șefului de frăție, care extrage, după ea, datele ce privesc mănunchiul, și completează, astfel, fișa-raport lunară, pe care, el, șeful frăției, are grijă s’o înainteze, prin șeful de grup sau direct, (după cum s’a văzut la capitolul respectiv), Comandamentului F. D. C.

Se atrage atențiunea șefilor de frății, să respecte întocmai normele fixate, din acest punct de vedere, în capitolul șefului de mănunchiu.

De asemeni li se atrage atențiunea că, ori de câte ori vor face rapoarte scrise, referitoare la frăția de cruce, să nu scrie numai numele frăției simplu, ci să se scrie numele frăției de cruce complet cu: numele propriu zis, data de recunoaștere, litera din grup și numărul de ordine al grupului, astfel:

F. D. C. „Valter Mărăcineanu”

24. V. 935

a. 42

Referitor la scrierea *datei de recunoaștere*, dacă frăția de cruce face parte din seria frățiilor vechi, cu continuitate, în paranteză, după noua dată, de recunoaștere, căpătată la modificarea sistemului de organizare, se va scrie și data când a fost înființată. Astfel, presupunând că „Valter Mărăcineanu” este o frăție de cruce cu vechime de 20. X. 924, se va scrie în toate rapoartele așa:

F. D. C. „Valter Mărăcineanu”

24.V. 935 (20. X. 924)

a. 42

În aceeași ordine de idei, se atrage atențiunea tuturor membrilor din frății sau mănunchiuri, că, ori de câte ori vor trebui să scrie numărul de ordine stabilit ca și, de câte ori li se va cere de către organele de control F. D. C., să scrie numărul de ordine *complet*, cu toate datele (intrarea în mănunchiu, depunerea legământului, etc.)

Completând fișa-raport lunară, șeful de frăție, în calitatea sa de *șef peste întreaga organizație dela școală*, concentrează într'una singură și fișa-raport pe care i-o trimite șeful mănunchiului, și fișa-raport pe care i-o trimite îndrumătorul frățiilor, și fișa-raport a frăției de cruce propriu zisă.

În „Cartea frăției”, după această fișă completă se întocmește „Foaia de evidența oscilațiilor lunare”.

Șeful mănunchiului ca și îndrumătorul frăților lor, întocmește „Foaia de evidența oscilațiilor lunare”, *numai* cu datele pe care, ei, trebuie să le treacă în fișele lunare ale unităților respective.

Nu tot astfel procedează șeful frăției de cruce cu fișele-raport săptămânale, cari se înmânează șefului de grup, după indicațiunile arătate atunci când s'a vorbit despre aceasta în capitolul șefului de mănunchiu,

„Foaia de evidența oscilațiilor săptămânale a frăției”, se completează în „Cartea frăției” numai după „Fișa-raport” săptămânală a frăției, Este numai pentru controlul ședințelor frăției.

Din fișele-raport săptămânale asupra activității mănunchiului și frățiilor *nu se atinge* șeful de frăție, decât într-atâta, că le controlează și le înmânează, odată cu a sa, *așa cum au fost primite*, șefului de grup.

Acolo în „Cartea grupului”, se vor ține foi de evidență după aceste fișe săptămânale pentru *fiecare* categorie de unitate dela o școală: frăție, mănunchiu, frățiori.

În felul acesta șeful de grup va putea să controleze mersul și activitatea precisă a *fiecărei* unități.

Prim ajutor al șefului de frăție este șeful de mănunchiu: apoi urmează îndrumătorul frățiilor, secretarul, casierul, bibliotecarul, ș. a. m. d. Prin urmare, când lipsește șeful de frăție, să se știe cine urmează să-l înlocuiască, în îndeplinirea tuturor obligațiilor sale. *În ordinea aceasta răspund* cu toții.

Aceasta, în ce privește legătura verticală de jos în sus.

Cât despre legătura verticală de sus în jos, șeful de frăție trebuie să știe:

– Când primește un ordin, cui și cum să-l difuzeze cu cea mai mare rapiditate, și, apoi, să raporteze de îndeplinire (după cum s'a văzut la șeful mănunchiului).

– Când dă el un ordin, cum să-l dea, pentru ca să fie *posibil de executat*, și să poată, el, controla aceasta.

Problema „ordinului” s'a discutat, în parte, la „șeful de mănunchiu”, și s'a precizat, încă, într'un capitol mai la vale.

Șeful de frăție o va studia.

Legătura orizontală.

Cât despre legătura orizontală, aici, la frăția de cruce, își are locul. Se face *numai* între frățiile de cruce.

Mai întâi între frățiile de cruce din acelaș grup, prin asistări reciproce la ședințe, după un ciclu stabilit de către șeful de grup. Apoi, și între frățiile de cruce din grupuri diferite, prin corespondență.

Prin Comandamentul F. D. C. se va organiza corespondență între frățiile de cruce din întreaga țară, în așa fel, încât prin această corespondență să se realizeze un fel de țesătură invizibilă. Firele subțiri ale acestei țesături „urzeala” să fie legătura verticală – dela unități către Comandament – iar firele groase (băteala) legătura orizontală dintre diferitele frății, prin intermediul șefilor de grupuri. Această țesătură va acoperi, încetul cu încetul întreaga țară.

Evidența legăturii orizontale directe, adică prin asistări reciproce la ședințe, se face în fișa-raport săptămânală, în ultima rubrică, astfel: b. 42/c. 42. Numărătorul indică frăția de cruce *dela care* a venit un trimis la ședința frăției; iar numitorul indică frăția de cruce pentru care, acum, în ședință se desemnează un trimis.

În cazul nostru, la ședința actuală a luat parte un trimis dela unitatea b. 42, și s'a designat un frate de cruce care să meargă săptămâna viitoare, la ședința unității c.42.

c. Când își asigură continuitatea.

Recrutări. Ierarhia funcțiunilor. Efectivul frăției.

Aceasta era o a treia condiție de care să țină seamă șeful pentru ca unitatea lui să se spună că merge bine.

Ca șef de mănunchiu, asigurarea continuității se făcea:

– Prin aplicarea sistemului de recrutare, așa după cum s'a văzut.

– Prin fixarea ierarhiei comenzilor încă din vreme, pentru ca să se știe cine conduce și răspunde.

Ca șef de frăție, continuitatea unității se asigură în acelaș mod pe de o parte prin continui recrutări, pe de altă parte, prin fixarea unei scări ierarhice de comandă, așa după cum s'a văzut: șeful frăției, șeful mănunchiului, îndrumătorul cu frățiorii, etc.

În ceea ce privește recrutările în frăția de cruce, aici nu este ca la mănunchiu, să se poată merge la infinit. Frăția de cruce are un număr maxim de membri: 30, peste care nu se poate trece. Dar frăția de cruce are un rezervor de unde se aprovizionează și care-i asigură viața: mănunchiul de prieteni. Și poate chiar al doilea rezervor: mănunchiul de frățiori. Asigurându-și existența acestor rezervoare, frăția de cruce și-a asigurat viața continuă.

Contrar, nu este păcat mai mare, pentru un șef de frăție, ca acela când își lasă unitatea să moară prin inaniție. Poate să fie la înălțime, aparent din toate punctele de vedere. Dar, dacă această condiție esențială a neglijat-o, a pierdut totul.

Pentru un singur loc de frate de cruce trebuie să se găsească cel puțin trei membri pregătiți în mănunchiu. Dintre aceștia trei, se va putea alege unul care să ia locul fratelui de cruce plecat.

Șapte este numărul de membri minim într'o frăție de cruce la care să nu se ajungă decât rar, rar de tot.

Pentru siguranță, numărul membrilor din frăție să nu scadă niciodată sub 10, după cum în sus să nu se treacă de 25. Prin urmare între cele două limite 7-30, este bine să se asigure: de oscilație: 10-25. Pe de o parte pentru ca să nu se ajungă, pe neobservat la punctul mort, sub șapte, (când vom vedea consecințele), iar pe de altă parte, pentru ca să nu se îngrădească, dela început intrarea în frăția de cruce a elementelor foarte bune, dar cari vor veni, poate mai târziu. Limitele 10-25 trebuie să joace rolul nivelei de apă dela rezervorul locomotivei: *atenție*.

ANEXELE FRĂȚIEI DE CRUCE

I. MĂNUNCHIUL DE PRIETENI

Viața frăției de cruce se asigură prin existența continuă a mănunchiului. Am văzut că mănunchiul de prieteni este prima formă de organizare. Până în momentul fondării frăției de cruce, mănunchiul funcționează ca o unitate cu conducere proprie și ținând – direct – de grup. Din momentul fondării frăției de cruce, din momentul primului legământ, situația se schimbă.

Mănunchiul de prieteni rămâne pe mai departe cu aceleași funcțiuni: de recrutare, pregătire și selecționare a elementelor pentru frăția de cruce, însă, nu mai ține direct de grup, ci devine o *anexă* a frăției de cruce. Aceasta însemnează că toată *conducerea o are frăția de cruce*.

Într'adevăr, până în momentul înființării frăției de cruce, șeful mănunchiului era unul dintre ei, mai răsărit, inițiatorul, sau acel desemnat special de către șeful de grup. Din momentul înființării frăției de cruce, este desemnat de către șeful frăției, la conducerea mănunchiului pentru un an de zile, cel mai bun frate de cruce; primul ajutor al șefului de frăție.

În cadrul frăției de cruce, unde fiecărui membru i se dă o misiune specială și bine precizată, există această, primă funcțiune, ca cea mai importantă după a șefului de frăție, *funcțiunea recrutării noilor elemente*.

Acest frate de cruce, ca șef al mănunchiului de prieteni va lucra *exact după indicațiunile arătate în capitolul „Despre Șeful Mănunchiului”*, cu o singură deosebire de formă: în loc să țină legătura direct cu șeful de grup, o va ține cu șeful de frăție.

El, șeful mănunchiului, face parte din frăția de cruce și participă la ședințele acesteia. Acolo, va raporta – la punctul fixat – asupra mersului mănunchiului. Atunci, în ședință, va prezenta șefului frăției „fișa – raport săptămânală”, pe care șeful frăției o va înmâna șefului de grup dimpreună cu a frăției. Odată cu fișa-raport săptămânală depune și sumele încasate (1/40 R și c) la consfătuirea respectivă.

Lunar, întocmește „fișa-raport lunară” completând rubricile corespunzătoare mănunchiului și pe care, de asemeni, o predă șefului frăției, dimpreună cu C.

Tine pe mai departe „Cartea mănunchiului” după normele stabilite, și cu aceleași 10 părți. Nu mai are, însă, nici secretar, nici casier, nici bibliotecar, întrucât aceste funcțiuni nu și-ar mai avea rost. Mănunchiul de prieteni nu mai are, — după înființarea frăției — nici casierie, nici bibliotecă. Toate aceste funcțiuni sunt îndeplinite de frăția de cruce.

Frăția de cruce este, de acum, obiectivul tuturor. Pe aceasta se străduiesc cu toții să o întărească. De aceea, mănunchiul se și numește „anexă a frăției de cruce”. Șeful mănunchiului comunică numai prin frăția de cruce; chiar când șeful frăției lipsește, căci în cazul acesta, am văzut cum șeful mănunchiului se substituie la conducerea frăției de cruce, fiind primul ajutor al șefului de frăție.

În cadrul activității mănunchiului, șeful de mănunchi își fixează la rândul său ajutoare dintre elementele actuale ale mănunchiului. Însă, aceste ajutoare fixate de către el nu i se pot substitui întocmai. Așa, de exemplu, nu se poate prezenta la ședința frăției de cruce un membru din mănunchi, care să spună că înlocuiește pe șeful mănunchiului după cum nu se poate substitui un membru din mănunchiu la conducerea frăției de cruce, în cazul când și șeful mănunchiului, care ar fi trebuit să înlocuiască pe șeful frăției absent, lipsește.

Pentru aceasta, este stabilită, o ierarhie a substituirilor în cadrul frăției de cruce. S'a văzut.

Frăția de cruce, prin conducerea ei, se va sesiza de absențele șefului de mănunchiu la ședință și va cerceta. Dacă este motiv de absentare, de scurtă durată (o săptămână, două cel mult), atunci îl poate înlocui la conducerea mănunchiului, unul din ajutoarele stabilite de către el (de către șeful mănunchiului). Acesta va conduce o *consfătuire*, două cel mult și va lua legătura cu șeful de frăție în alt mod decât la ședința frăției de cruce, pentru a-i înainta fișa — raport și banii, dela consfăturile respective.

Dacă, însă, absentarea șefului de mănunchiu trece de două săptămâni (și șeful frăției va fi dator să controleze aceasta direct), atunci va fi înlocuit pentru timpul absențelor de către însuși șeful frăției. Iar, dacă absentarea trece de o lună, motivat sau nemotivat, conducerea mănunchiului de prieteni se dă unui *alt* frate de cruce.

Șeful mănunchiului este înlocuit la conducere și când activitatea mănunchiului se dovedește că stagnează din cauza lui.

Numărul membrilor din mănunchiu trebuie să fie egal cu *cel puțin* *indoitul numărului membrilor din frăția* respectivă.

Șeful mănunchiului trebuie să fie cu foarte multă grijă în aplicarea *sistemului de recrutare stabilit*.

Principiul, acesta să-i fie: decât să introducă, în mănunchiu dintr'o dată prea mulți și apoi să-i dea afară unul câte unul, mai bine să-i țină la carantină și să-i introducă unul câte unul, însă continuu și după *sistema stabilită*.

Recomand: *În spatele fiecărui membru din unitățile F. D. C.: frățiori, mănunchiu, frăție, să se găsească întotdeauna un element nou, un prieten pe care să-l pregătească în „Faza de încercare”, și pe care să-l garanteze, apoi, la introducerea în mănunchiu. (A se vedea și capitolul „Tineretul muncitoresc”).*

Aceasta, se îndeplinește și când fiecare membru din mănunchiu a reușit, până'n ziua depunerii legământului, să găsească, chiar *numai doi prieteni* pe cari să-i fi introdus în mănunchiu, cu respectarea procedurii de a-i conduce până la a treia spiță.

Pe lângă folosința asigurării vieții unităților F. D. C. printr'o continuă înlănțuire de recrutări, respectarea acestei recomandațiuni mai ajută la ceva: la pregătirea temeinică a fiecărui membru. Trebuind să ceară prietenului său ca să fie așa și așapentru ca să devină *frate de cruce*, spunând mereu care sunt acele condițiuni, se va simți obligat fiecare, îl va obliga conștiința sa, ca, mai întâi, să-și însușească el, să facă el cele ce pretinde prietenului său. Altfel, nu va reuși să-l convingă pe acesta și să-l pregătească.

Frății de cruce, odată ce au intrat în frăție, au alte misiuni speciale. Ei nu mai recrutează, elemente noi, adică nu se mai pot ocupa *special* cu recrutarea. Elementele pe care le găsesc ei, le predau șefului de mănunchiu pentru pregătire. Șeful de mănunchiu va fixa în cadrul mănunchiului, căror membri din mănunchiu vor fi repartizați și aceștia.

Numai în cazuri de mare nevoie de recrutare, când se bănuiește că frăția de cruce nu va mai avea cu cine să fie completată, șeful de frăție, luând și conducerea mănunchiului, poate hotărî un termen de o lună, cel mult o lună și jumătate, *pentru recrutări*. În acest timp, fiecare frate de cruce va trebui să recruteze câte *un nou membru* pentru mănunchiu. *Numai câte unul de fiecare*. În acest timp, frăția de cruce își ține ședințele reglementare, însă fiecare frate de cruce ia

parte și la 2-3 consfătuiri ale mănunchiului, dimpreună cu membrii pe cari ei îi aduc. Asistă fără a fi trecut în controalele mănunchiului și fără a-și depune jertfă la consfătuiri, căci ei tot acolo, în frăție, se consideră că activează propriu zis.

După trecerea acestui *timp special de recrutare* (despre care s'a raportat șefului de grup, iar acesta, prin anexa la raport, a anunțat și Comandamentul central F. D. C.) se reîncepe viața normală a frăției de cruce și a mănunchiului, după ce, bineînțeles, a fost desemnat la conducerea mănunchiului un alt element mai destoinic.

Și acum, ca și la început, cu foarte multă grijă la recrutarea elementelor. Selecționare severă. Prin sistemul de recrutare s'a și fixat o *ierarhie* a punctelor cu cari se merge la selecționare: Punctele a, b, c, d, e, și f, *din faza de încercare* . Această ierarhie trebuie să se respecte și să nu se înceapă niciodată, bunăoară, cu punctul f, apoi să urmeze altele, ci, în *ordinea stabilită* .

O altă grijă va fi, de asemenea, recrutarea *din toate clasele* , dela I-VIII. Vom vedea mai la vale ce se face cu cei mici de tot.

Cât despre cei din ultima clasă și dacă sunt cumva către sfârșitul anului, înșiși e bine să fie introduși în mănunchiu, căci educația de aici le va prinde foarte bine mai târziu. Chiar dacă nu vor mai avea când să depună legământul, stagiul făcut în mănunchiu li se va socoti când vor trece dincolo, în viața legionară. Vor putea să devină legionari mai curând.

Noul legământ.

Pentru depunerea legământului de către membrii cari și-au făcut stagiul necesar și întrunesc condițiunile cerute, procedeul rămâne acela fixat la înființarea frăției de cruce.

Raportul se face tot de către șeful de grup, ca și la primul legământ, cu modificările următoare:

a. Sus, se va scrie:

R A P O R T

către

Comandamentul F. D. C

pentru aprobarea de legământ la

școala..... litera.....

Frăția de cruce..... (cutare)

.....(data de recunoaștere).....

b. Nu se mai scrie: „au gata micul drapel”.

c. Nu se mai trimite istoricul numelui frăției.

d. De asemeni, fraza penultimă se termină așa:..... „cu această aprobare, toate formele pentru depunerea legământului sunt gata pentru ziua de.... (atât)”.

La primirea raportului de către Comandament, se va proceda ca și în primul caz.

Legământul se va lua de către șeful de grup în acelaș mod, și într'o ședință cu aceeași solemnitate. Participă *toți* frații de cruce.

E bine ca, pentru noul legământ, să-și fixeze fiecare frăție de cruce o tradiție a sa: *la anumite zile de sărbătoare se primesc noi frați de cruce* (dacă e cazul).

În „Cartea frăției” se completează, tabelul cu *noi frați de cruce* .

Fiecărui nou frate de cruce i se fixează o misiune precisă în cadrele frăției.

Biblioteca.

Din momentul înființării frăției de cruce, mănunchiul de prieteni nu mai are nici bibliotecă, nici casierie, aceste funcțiuni trec asupra frăției.

Biblioteca se păstrează de către frăție, după aceleași norme ca și, până atunci, la mănunchiu.

Constituie o funcțiune specială în frăția de cruce. Membrii din mănunchiu au și ei dreptul să ia cărți din bibliotecă, prin șeful mănunchiului. Contribue la păstrarea și mărirea bibliotecii, care este a lor, a tuturor.

Toate inventarele vechi trec dela mănunchiu, la frăție.

Caseria F. D. C.

Cât despre caseria F. D. C., aceasta, de asemeni funcționează după normele stabilite la mănunchiu. Mănunchiul, din momentul înființării frăției de cruce, nu mai mânuiește niciun ban. Toți banii: C, c, 1/40 R, D, proveniți dela mănunchiu, se varsă de către șeful mănunchiului, la ședință, caseriei F.D.C.

Registrul „Cassa mănunchiu” se mai ține, doar, așa, *pentru evidență și pentru controlul șefului mănunchiului* .

a. *Registrul „Cassa Parțial”.* Se ține pe conturi ca și la mănunchiu, însă conturile se deschid *numai* pentru membrii frăției, căci pentru membrii mănunchiului se ține întru evidență „Registrul Cassa parțial al mănunchiului” cu conturile tuturor membrilor respectivi.

b. *Registrul „Cassa Totalizator”*. Se ține tot după modelul „Cassa Totalizator” dela mănunchiu. În plus, la încasări, se linează rubrici speciale cu C + c, d, 1/40 R, și D, pentru mănunchiu și pentru frățiori. Așa: (Vezi planșa IV).

Acest registru funcționează, atât la încasări, cât și la plăți, după normele stabilite la mănunchiu.

Încasările făcute dela mănunchiu, prin șeful mănunchiului, se trec în rubricile respective mănunchiului.

„Cassa Parțial” și „Cassa Totalizator”, la un loc, poartă denumirea de „Cassa F.D.C.”

Se va avea grijă ca toate înregistrările să fie controlabile cu piese justificative – sau, după cum s'a fixat. Controlul se face după aceleași norme (săptămânal și lunar).

Serviciul de colportaj F. D. C.

Unui frate de cruce i se dă misiunea de a se ocupa cu colportarea materialului de educație legionară: cărți, reviste, ziare, fotografii, etc., material care se procură, prin intermediul șefului de grup, direct, dela Centru Legionar (Serviciul Presei) sau dela Organizația Județeană legionară (Serviciul Colportajului).

De corecta funcționare a acestui serviciu răspunde moralmente, solidar și fratele de cruce cu colportajul, și șeful frăției și șeful de grup. Materialmente, răspunde frăția de cruce, care va trebui să plătească toate lipsurile în timp de o săptămână dela semnalarea lor.

Cât despre bani, sunt mânuiți tot de către Casieria frăției, prin înregistrări la rubrica D, Registrul „Cassa Totalizator”.

Ca regulă generală, nu se va comanda niciodată prea multă marfă. Dacă, totuși, rămâne, se va trimite înapoi la timp.

Cu acest serviciu se va fixa un frate de cruce mai puțin constrâns de școală, dacă se poate, unul care învață particular.

Ori cum, va trebui să fie un frate de cruce cu spirit întreprinzător și ager. El va trebui să știe :

- Ce a mai apărut nou și este necesar educației fraților de cruce.
- Prețurile exacte și rabatul ce se acordă.
- Mijloacele de procurare cât mai rapidă și cât mai puțin costisitoare.
- Inventarierea continuă a mărfii intrate și ieșite, cu prețurile respective (de cumpărare și de vânzare).
- Cu ce prețuri să vândă el marfa, pentru ca să nu fie nici prea scumpă și să procure, în același timp, un câștig frăției de cruce.

f. Procurarea și păstrarea cu grijă a tuturor hârtiilor, chitanțelor, etc., ce adevăresc predarea mărfii sau a banilor, pentru descărcarea sa.

g. Găsirea unui loc pentru păstrarea mărfii cât mai în siguranță.

h. Să știe precis când trebuiesc făcute conturile de predarea banilor, serviciului dela care s'a procurat marfa.

i. Să *ceară* control.

j. La fiecare ședință săptămânală, varsă banii încasați, casieriei frăției de cruce.

Pentru plata materialului procurat, va ridica banii trebuincioși tot dela casierie, pe baza unei chitanțe detaliate, care se va păstra la „dosarul pieselor justificative” a frăției.

Magazinul F. D. C.

Pentru educația spiritului de întreprindere, pe măsură ce va fi posibil, se va înființa pe lângă fiecare frăție de cruce, un serviciu de procurare a materialului didactic mai ușor (caete, creioane, cerneală, etc.) necesar elementelor din organizația F. D. C. Aceasta se va face prin așa zisul „Magazin F. D. C.”

Se înființează *când* se poate și numai la frățiile de cruce *unde* se poate.

Funcționează ca serviciu special, sau în legătură cu serviciul de colportaj.

O pătrime din fondul frăției de cruce va fi destinat în permanență acestui serviciu (mai mult de $\frac{1}{4}$, nu). Acest fond numit „*de rulment*”, se evidențiază în fișa-raport lunară, prin rubrica numită „fond-investit”.

Marfa se procură dela magazinele de en-gros și se vinde pe prețul cel mai scăzut al pieții. Avantagiul pentru cumpărători va fi, pe de o parte, că li se aduce marfa la dispoziție, și pe un preț convenabil; iar pe de altă parte, ca membrii ai unităților F. D. C. (mănunchiu sau frății), vor avea posibilitatea să contribuie la mărirea fondului frăției de cruce (prin diferența dintre prețul de cumpărare, en-gros, și cel de vânzare, en-detail). Toți membrii unităților F. D. C. vor trebui să-și procure cele ce au nevoie prin acest magazin. Să cumpere de aici, *cele ce se găsesc*.

Fratele de cruce cu acest serviciu răspunde de toate pierderile. Cu el răspunde și șeful frăției de cruce, dacă nu a făcut controlul la timp și dacă nu a raportat șefului de grup despre lipsurile găsite.

Mai târziu, posibil, ca aceste „magazine F. D. C.” să fie puse în legătură cu comerțul legionar. Deocamdată să se facă școala.

Magazinul F. D. C. nu se deschide până când nu se înființează *frăția de cruce*. Până atunci, se procură fondul necesar.

Se începe cu cât de puțin. Chiar dacă numai 100 lei este fondul investit, se începe. Frumos ar fi ca „magazinul F. D. C.” să se deschidă în chiar ziua fondării *frăției de cruce*.

Cu timpul, acest magazin se va instala într'o gheretă specială, lucrată de *frății de cruce*. Până atunci poate fi într'o casă legionară, sau a unui prieten. Cât mai puțin șgomot.

Prin elementele din *frății* se vor putea aproviziona, de aici, și colegii lor cari vor voi. Sub diferite forme, vor fi încunoștințați despre aceasta.

Pentru control și evidență, *fratele de cruce* desemnat cu conducerea magazinului F. D. C. va ține două caete.

a. *Caetul Nr. 1*, în care se va deschide pe două, pagini câte un cont pentru fiecare marfă aflată în magazin și care se va linia astfel:

CONTUL №.....

Caete a 1 leu

Intrări

Ieșiri

Data intrării	Cantitatea intrată	Preț de cumpărare bucata	TOTAL continuu	Data ieșirii	Cantitatea ieșită	Preț de vânzare bucata	TOTAL continuu

Socotelile în acest caet se fac, în fiecare zi, seara. Pentru vânzare se poate fixa o anumită oră din zi.

Șeful *frăției de cruce* este dator să verifice în fiecare seară exactitatea acestui registru. Dacă șeful *frăției* nu este, atunci verificarea o face ajutorul său, șeful, mănunchiului.

Banii rezultați din vânzările zilnice se varsă, în ședință, casieriei *frăției de cruce* care îi înregistrează la rubrica D, „Cassa Totalizator”.

Ca piesă justificativă la această înregistrare de bani, se întocmește un „Bon” de către *fratele de cruce* cu magazinul F. D. C. așa:

BON DE CONTROL No.....

(1, 2, 3, etc, a câta săptămână din anul F. D. C. este aceasta).

Vândut marfă în cursul săptămânii. (No. săptămânii ca mai sus și data) conform conturilor Nr.1, 2, 3, etc. (No. de ordine al conturilor din caietul No.1, cu cari s'au făcut operațiile).

Total general încasat lei.....

Acest bon, numerotat cu creionul roșu în ordinea intrării, se păstrează la dosarul pieselor justificative.

Pentru sumele necesare procurării de marfă, *fratele de cruce* dă casierului, tot așa: „*Chitanță de control No.*” întocmită, exact după forma „Bonului de control No.....”.

b. *Caetul № 2*. Acesta este un caet simplu, în care se înscriu toate vânzările efectuate în ziua respectivă.

Astfel:

Caet No.2

Ziua	Marfă vândută	Prețul încasat
25.I.937.	5 caete a 2 leilei	10
„	penițe..... lei	3
	etc.	

După acest caet, se extrag, în fiecare seară, toate socotelile ce se trec în caietul No. 1.

Odată cu controlul casei, șeful de grup este obligat, *la sfârșitul lunii*, să controleze și pe *fratele de cruce* cu colportajul și cu „magazinul F. D. C.”.

Serviciul de ajutor frătesc.

În frăția de cruce nu se face deosebire de stare materială. Mânați de acelaș sfânt ideal, aici se înfrățesc cu toții. Se ajută. Își împart bucuriile și durerile, unii altora. Așa se trăiește pe front, în luptă; ori ei pentru luptă se pregătesc. Frăția de cruce va desăvârși această comuniune sufletească, și prin ajutorarea materială a celor lipsiți dintre ei.

Mult, nu se va putea face dintru început. Dar gestul, în sine, este mai mare decât ajutorul material propriu zis.

Să se vadă la toți frații de cruce mai înstăriți (și chiar dacă nu-s, realmente, mai înstăriți, să se creadă ei mai înstăriți decât alți camarazi din frăție), să se vadă acest îndemn de ajutorare frățească. Dar, pe cât se va putea, fără să se simtă niciunul jicnit.

Să-și reamintească fiecare de gestul evanghelic al celor doi prieteni, cari - fiecare din ei crezând că țarina sa a rodit mai mult decât a prietenului său, - plecau noaptea cu snopii la spinare pentru ca să-i depună în țarina prietenului și să-i compenseze lipsurile acestuia. Dar, amândoi făcând la fel, într-una din nopți s'au întâlnit pe cale.

În afară de acest ajutor frătesc, de ordine generală, fiecare frăție de cruce își va lua în grijă ajutorarea, în limita posibilităților, a unuia dintre cei mai săraci colegi (membru sau nu, al unităților F. D. C, sau, pe orice sărac din localitatea respectivă).

Cu aceasta se va îngriji, special, un frate de cruce.

Serviciul de magazie și infirmerie

Cu acest serviciu va fi iarăși desemnat un frate de cruce. Va avea în păstrare tot inventarul frăției, afară de acel al altor servicii speciale: bibliotecă, etc. Se va îngriji de păstrarea *contului* frăției de cruce, a uneltelor, a micului drapel (în front, acesta va fi „port drapel”). Va îngriji să se procure *mica trusă farmaceutică* strict necesară frăției de cruce pentru marșuri și tabără (tinctură de iod, vată, bandaj, apă oxigenată, etc.).

Tot el se va ocupa cu strângerea materialului necesar studierii „*gazelor de luptă*”, luând legătură cu „ofițerul de gaze” din localitate.

Se vor face cu frăția de cruce și exerciții de apărare contra atacurilor de gaze.

Fratele de cruce cu serviciul infirmeriei și al magaziei va studia bine această problemă și, la ședințele frăției, va raporta.

De asemeni acest serviciu se va îngriji de apărarea sănătății fraților de cruce, făcând „școala micului sanitar”, și ținând permanentă legătura cu un medic legionar sau prieten din localitate.

Acest serviciu se va putea organiza chiar pe întregul grup.

În ce privește apărarea în contra bolilor venerice, pentru vârsta fraților de cruce se recomandă, ca cea mai de efect, *școala abstenenții*. Nu se cere decât puțină voință; ori, fratele de cruce are destulă.

Fiecare frate de cruce răspunde de sănătatea lui, înaintea legilor legionare. După cum în tabăra de muncă nu-ți este îngăduit să lași ca soarele să-ți ardă pielea și să te scoată din muncă, tot așa, nu-ți este îngăduit ca, de bună voie, să te îmbolnăvești de cine știe ce boală care să te scoată, mâine și din luptă. În timpul războiului, asemenea neatenții care scoteau pe ofițeri din front, erau considerate ca un act de trădare.

Acest serviciu, pe măsură ce va fi aglomerat se va putea împărți în două, sau chiar în trei (după cum va fi de mare și numărul fraților de cruce): „magazia” propriu zisă, „infirmeria” și, în sfârșit, „serviciul de gaze”.

*

S'a studiat problema funcționării mănunchiului de prieteni, ca o primă și absolut necesară, anexă a frăției de cruce, după fondarea acesteia. Și s'a văzut cum o serie de servicii care, deși la început țineau de mănunchiu (biblioteca, casieria), acum s'au desprins de el pentru a funcționa în cadrul frăției de cruce, paralel cu celelalte servicii speciale pe cari le-am arătat de asemeni (colportaj, magazin, infirmerie, etc.) și paralel cu însuși serviciu recrutării și selecționării: „mănunchiul de prieteni”.

Să vedem pe cea de a doua anexă a frăției de cruce, „mănunchiul de frațiori”.

II. FRĂȚIORII DE CRUCE.

Începutul educației legionare nu cere limită de vârstă, nici în sus, nici în jos.

Hrana legionară se dă fiecăruia la vârsta când sufletul său cere. Mai curând, sau mai târziu. Mai de tânăr, sau mai în vârstă. Pentru aceasta, nu ți se cer nici situații materiale asigurate.

Sunt greșiți acei cari își fac diferite calcule, acei cari spun să-și aranjeze mai întâi cutare sau cutare situație, și după aceea, „să se înscrie în mișcarea legionară”.

Experiența de toate zilele ne spune că pentru toți acei care-și leagă devenirea legionară de „aranjarea cutărei sau cutărei situații”,

mult așteptatul „după aceea” cu greu mai poate veni. Niciodată nu-și vor mai vedea situația definitiv asigurată.

Iată, spre exemplu, un elev de școală secundară care vrea să devină legionar. Părinților acestuia le place de legionari și, mai ales când legionarii sunt glorificați pentru minunăția faptelor lor, ce n'ar da ei ca și copilul lor să fie printre legionari. ...Dar, imediat, luând cazul cel mai bun, dintr'un instinct părintesc de conservare, auzind că legionarii îndură suferințe pentru credința lor, și că chiar acei de vârstă copiilor lor suferă (ba sunt eliminați dela școală, ba sunt persecutați în fiecare zi de unii profesori cu suflete streine), spun: „Ci să mai stea copilul nostru să termine școala, să devină student și după aceea, tot legionar să se facă...”

Anii trec. Copilul lor ajunge student. Pentru legionari, aceeași suferință. Nu sunt primiți în cămine. Sunt întemnițați. Pierd examene. În fața acestei situații, părinții spun: „Să termine băiatul nostru facultatea, iar după aceea, tot legionar să se facă”.

Și anii iarăși trec. Băiatul lor termină facultatea. Pentru legionari, aceeași viață. Ei nu pot ocupa nici un post. Atunci, iar urmează povestea: „Să-și ia postul”, după aceea, „Să-și asigure postul.....” și povestea nu se mai termină.

Dar Mișcarea Legionară merge tot înainte. Aici cari au fost dintru început, acum sunt pregătiți. Și Dumnezeu le-a ajutat să termine chiar școala. Au avut mare voință și putere de muncă și s'au răsboit, bărbătește, cu toți dușmanii din drum. Și au învins. Ceilalți, cu prea multe calcule, până la urmă au rămas de cârd. Dar bine nu le pare. Cu calculele lor, și-au distrus tot idealul din suflet.

Legionarismul este o religie, o credință cu care te împărtășești, cu care trebuie... să te botezi de îndată ce sufletul tău cere. Mai de tânăr, sau mai în vârstă, dar *atunci când sufletul cere*.

La ce bun toate calculele de ordin material, când însăși acei cari aveau situații, bune după concepția materialistă, s'au lepădat totuși de ele și, asemeni primilor creștini, au îmbrăcat cămașa suferinței!

Totul este să *știi* a trăi în ideal, căci atunci prin însăși faptul înțelegerii voinței pure, vei căuta să ai și un căpătâi de ordin material, un suport de viață, așa cum îl concepe legionarul: *prin* care vei trăi, nu *pentru* care vei trăi. Toate strădaniile din viață le faci cu tendința de a sluji mai bine idealul tău. Aceasta este legea firii, (cine o înțelege): materia, subordonată, spiritului.

Prin urmare, trăind pe deplin idealul legionar, și concepând viața așa, vei reuși să mergi către liniștea sufletească. Invers, subordonând idealul tuturor calculelor de ordin material, așa după cum s'a văzut în exemplul de mai sus, niciodată nu se va ajunge la împăcarea sufletească.

Pentru aceasta, dar, educația legionară se începe dela cea mai fragedă vârstă. Pur, așa cum Dumnezeu l-a lăsat, *sufletul tânăr cere un ideal*.

Idealul pe care sufletul celor tineri îl cere este *idealul propriei firii*, idealul pe care ei, cei tineri, *il simt* în sufletul lor curat, li s'a revelat lor dela naștere. Acest ideal *trăit* după legile Dumnezeirii, nu mai este o himeră, un fluture după care omul fuge toată viața lui, și moare fără ca să-l prindă. Acest ideal este prins în suflet, și omul merge cu el....

Sufletul copiilor este cel mai bun indicator dacă un ideal s'a născut, sau nu, prin ordinea legilor firești.

Dacă idealul manifestat găsește atașament în sufletul curat al copiilor, acest ideal se confundă cu însăși legile firii, așa cum au fost revelate în sufletul lor născut. Așa s'a atașat idealul creștin, așa s'au atașat marile idealuri, așa s'a atașat și idealul legionar. Ei, copiii, au fost cei dintâi cari să creadă și să spună idealul. Să lupte pentru el și să moară.

Când în 1924 Căpitanul a mărturisit țării idealul legionar, acolo la Iași și la Ungheni, pe malul Prutului, alături de cei cu cari s'a legat sub icoană, *copiii au fost cei dintâi* cari l-au urmat. De atunci și până astăzi, sufletul copiilor din întreaga țară caută idealul legionar și-l cântă...

Așa, cântând, se va realiza victoria.

Așa se pregătesc pentru viața legionară.

Prin frățiile de cruce se păstrează idealul așa cum a fost turnat, până ce omul, cu întreaga sa ființă fizică și sufletească, devine capabil de luptă, legionar.

Prin frățiile de cruce se mențin sufletele așa, curate, precum Dumnezeu le-a lăsat, cu idealul turnat în ele. Organizați și educați continuu în spirit legionar, ei sunt feriți de întunericul satanei care vrea să le scoată sufletul din ideal.

Pentru mai mult efect, organizarea și educarea lor va trebui să înceapă de cât mai tineri, de mici. *Din momentul când sufletul lor tresare la cântecul legionar. Am studiat organizarea și educarea celor mai mari, dela 14 ani în sus. Aceștia intrau în mănunchiul de prieteni, și apoi, la 15 ani, în frăția de cruce.*

Cei mai mărunți își au și ei unitățile în care se organizează.

Aceste unități poartă denumirea de „mănunchiuri de frățiori de cruce”. Ei sunt frățiorii fraților de cruce.

Organizarea frățiorilor de cruce începe *de la 10 ani în sus, până la 14*. Această vârstă corespunde cu anii cursului inferior dela școlile secundare, însă nu se ține seamă de aceasta, ci de vârstă.

Se pot prezenta două cazuri:

a. Organizarea „frățiorilor de cruce” dela școlile care au numai curs inferior, gimnazii.

b. Organizarea „frățiorilor de cruce” dela școlile secundare, complete.

Și într'un caz și în celălalt, cu organizarea frățiorilor de cruce dela o școală se ocupă un frate de cruce.

Am văzut că a treia funcțiune, cea mai importantă după a șefului de mănunchiu, este, în cadrul frăției de cruce, a *Îndrumătorului frățiorilor de cruce*.

Îndrumătorul frățiorilor de cruce este desemneze de către șeful frăției pentru cursul inferior dela școala respectivă. La școlile care au numai curs inferior, va avea grijă șeful de grup să desemneze ca organizator al frățiorilor, câte un frate de cruce dela frățiile din grupul respectiv.

La desemnarea îndrumătorului frățiorilor de cruce, se va proceda cu foarte, foarte multă grijă. El trebuie să fie plin de atâta căldură sufletească, încât să apară ca *un adevărat îndrumător al frățiorilor de cruce*, ca un adevărat frate mai mare. Are de mânuit sufletele cele mai fragede și *cele mai curate*.

Procedeul de urmat în ce privește recrutarea, faza de încercare și constituirea mănunchiului de frățiori este același ca și la mănunchiul de prieteni.

Cu fiecare frățior se procedează, în „faza de încercare”, la trecerea prin cele șase puncte (a, b, c, d, e, și f). Negreșit, cu mai multă îngăduință. Apoi muștrările necesare pentru greșeli trebuiesc făcute în așa fel, *încât să se simtă, dar să nu supere*. Se va răscoli *sentimentul hărbătesc* din fiecare și, cu aceasta, ambiția de a nu se lăsa mai prejos decât ceilalți. Se va stărni în ei dorul de a face pe fiecare zi un bine. Orice bine făcut, se va evidenția de către îndrumător, citându-se în fața celorlalți.

La constituirea mănunchiului de frățiori, participă șeful de grup, cât și șeful frăției și Îndrumătorul.

Îndrumătorul a avut grija să se facă toate formele de constituire, ca și la mănunchiul de prieteni.

Unul din frățiori, care apoi va rămâne șeful mănunchiului de frățiori, citește la consfătuire prima pagină din „Cartea frățiorilor”. Spre deosebire de mănunchiu, cuprinsul este:

– „Cu dragoste față de Dumnezeu care, cu buna orânduire, a făcut toate;

– cu multă recunoștință față de Dumnezeu care pe neamul nostru drept credincios l-a binecuvântat și i-a dat în stăpânire cea mai frumoasă și bogată țară.

– cu dragoste față de țara noastră;

– cu iubire și recunoștință față de vitejiile strămoșilor noștri cari s'au luptat să ne apere țara de toți vrășmașii, și să ne-o lase curată precum dela Dumnezeu este;

– cu conștiința jertfei celei mari, de acum, a legionarilor, care numai pentru noi, pentru apărarea țării noastre și pentru viitorul neamului nostru, se face;

- ca drept mărturie a învrednicirii noastre de toate jertfele făcute;

- înmănunchietu-ne-am astăzi.....

- „frățiori de cruce”.

– „Vrem să creștea viteji ca strămoșii noștri.

– Vrem să ne iubim țara și să luptăm pentru ea, ca legionarii Căpitanului.

- Așa să ne ajute Dumnezeu”.

În ce privește toată activitatea mănunchiului de frățiori – după constituire – se vor urma, întocmai, directivele mănunchiului de prieteni.

Consfăturile se țin sub conducerea șefului mănunchiului de frățiori care este unul dintre ei, dintre frățiorii de cruce, desemnat de îndrumător.

Un șef de frățiori este numit *pe trei luni*. Criteriul de alegere este acela al primului ieșit la clasificările făcute trimestrial de către îndrumător. În aceste clasificări se va ține seama, în special de:

- Felul cum învață la școală.

- Cum se poartă față de părinți, față de Dumnezeu, etc.

- Corectitudinea cu care lucrează în mănunchiu.

- Agerime.

- Poate să cânte.

- Poate să povestească frumos.

- Este antrenant, știe să născocască ceva care să-i antreneze pe toți în activitate.

Se va urmări de către îndrumător stimularea tuturor frățiilor prin citiri și premii acordate în ordinea clasificării. Cei ramași în urmă se vor încuraja cu vorbă bună.

Îndrumătorul asistă la toate consfăturile frățiilor, însă lasă pe șeful lor să conducă. El își face observațiile sale la sfârșitul consfăturii. Mai înainte, însă, de consfătuire, șeful frățiilor, din acel timp, se prezintă îndrumătorului cu programul consfăturii. Îndrumătorul poate adăuga, sau șterge ceva din program, însă, în așa fel, încât frățiile să afle și să înțeleagă necesitatea acelei modificări.

Întotdeauna, Îndrumătorul va veni cu ceva nou în consfătuire; cu povestirea unei întâmplări legionare, sau a unei fapte care să mărească dorul fiecăruia de viața legionară.

Punctele de program la consfătuire sunt aceleași, ca și la mănunchiul de prieteni, cu deosebirea că în locul comunicărilor scrise, un frățior de cruce va povesti ceva, ce știe el ce a aflat din istoria faptelor românești, ce l-a impresionat mai mult. Se pot citi chiar povești cu haiducii, însă fără să se treacă peste limita minutelor stabilite acestui punct din program.

Obiectivul, acesta să fie: *Întărirea conștiinței de neam*. Toți frățiile de cruce trebuie să știe că nu există pe lume *neam mai viteaz ca neamul românesc; neam mai credincios lui Dumnezeu, ca neamul românesc; țară mai bogată, ca țara românească; limbă mai frumoasă, ca limba românească; port mai frumos, obiceiuri mai frumoase*.

Și mai trebuie să știe tot frățiorul de cruce, că *n'a fost neam mai încercat de Dumnezeu, ca neamul românesc, și ca, drept mulțumire pentru tăria credinței sale, Dumnezeu a trimis neamului acesta la nevoie, oameni cari să-l mântuiască de cel rău și să-l înalțe, așa după cum tot Dumnezeu a trimis și acum, pe Căpitan cu armata legionară*.

Cunoscând toate acestea, frățiorul de cruce să știe de ce trebuie să fie mândru că este Român. Și mai mândru să fie știind că el se pregătește ca să intre tocmai în armata asta, legionară, trimisă de Dumnezeu.

Îndrumătorul frățiilor de cruce va avea grijă ca toate acestea să fie cunoscute, prin exemple povestite la consfătuire.

Povestirile trebuie să aibă caracter de *comunicare*, adică să întrunească acea condițiune de a fi pornite ca o împărțășire dela suflet, către suflete. Nu se păstrează însă scrise la bibliotecă, așa

cum se păstrează comunicările, ci numai în rezumat, pe o pagină dintr-un sfert de coală. Cu toate aceste rezumate a povestirilor frățiilor de cruce se poate face un caet special, care se păstrează de îndrumător. Îndrumătorul păstrează și „Cartea frățiilor”, și toate celelalte scripte necesare unui mănunchiu. Aceste scripte sunt:

o – „Cartea frățiilor” ținută, ca și la mănunchiul de prieteni cu toate cele 10 părți identice, afară de partea I, care am văzut ce cuprinde.

o – Registrul „Cassa frățiori” se ține exact după regulile „Cassa mănunchiu”, însă nu de casier special, ci tot de către îndrumător.

o Contribuțiunile materiale ale fiecărui frățior de cruce sunt aceleași: C+c și 1/40 R.

o Șeful frăției face controlul, inopinat, asupra registrului „Cassa frățiori”. Trebuie să concorde cu datele din „Cartea frățiilor” și din „Carnetul meu” ținut de fiecare frățior (referitor la bani).

o – Dosarele, ca și la mănunchiu.

Îndrumătorul este ajutat la ținerea acestora de un frățior care face, în permanentă, legătura dintre ei și ceilalți frățiori de cruce, cât și de frățiorul care are conducerea mănunchiului pe trimestrul respectiv. În ce privește legătura, atât rapoartele săptămânale cât și rapoartele lunare se fac de către îndrumător.

o Dacă la școala respectivă este frăție de cruce (dacă are și curs superior), mănunchiul de frățiori fiind anexa frăției de cruce, legătura se face prin șeful frăției, după cum s'a văzut la mănunchiu. Îndrumătorul, ia parte la ședințele frăției, unde aduce toate rapoartele necesare, dimpreună cu banii.

o Dacă, însă, mănunchiul de frățiori este constituit la o școală inferioară, unde nu poate să fie frăție de cruce, legătura se ține direct, cu șeful de grup.

o Înlocuitorul Îndrumătorului, când acesta lipsește, este primul frățior de cruce. Adică frățiorul de cruce ieșit la conducerea mănunchiului pe trimestru. Când și acesta lipsește, atunci frățiorul de cruce fixat de Îndrumător cu legătura în permanentă.

o Ca anexă a frăției de cruce, acolo unde este „Mănunchiul de frățiori”, poate avea, totuși, fondul său, mănuit, cum s'a văzut, de către Îndrumător; poate avea biblioteca sa cu cărțile necesare educației frățiilor de cruce.

Ca frățior de cruce, fiecare rămâne până la vârsta de 14 ani. După această vârstă:

– Dacă la școala respectivă este frăție de cruce, frățiorii trec, mai întâi, în mănunchiul de prieteni și, când împlinesc 15 ani, depun legământul de frate de cruce. În acest caz, numărul de ordine rămâne *aceleaș* pe care l-au avut în mănunchiul de frățiori. La o școală completă, numerile de ordine se fixează și pentru mănunchiu și pentru frățiori, de către șeful frăției. *Nu au aceleași numere*. Care cum intră în mănunchiul de prieteni sau mănunchiul de frățiori i se dă un număr, la rând, în ordinea intrării.

– Dacă, însă, la școala respectivă nu este frăție de cruce (este o școală cu cel mult 4 clase secundare, unde nu se poate face frăție de cruce), pentru membrii mănunchiului de frățiori cari au trecut de 14 ani se formează o *secțiune aparte, a înaintaților*, cu formă de mănunchiu de prieteni. Această secție se conduce tot ca mănunchiul ele frățiori, prin rotații trimestriale, fixate de Îndrumător. Țin consfătuiri aparte, care, de acum, sunt *identice* cu ale mănunchiului de prieteni, însă ca parte scriptică, și ei o au tot pe aceea a mănunchiului de frățiori, ținută de către Îndrumător.

Echipamentul frățiorilor, este ca și al fraților de cruce, cu deosebirea bascului sau căciulei care va fi de *culoare albă*. Echipamentul, însă, nu voie să-l îmbrace frățiorii de cruce decât după ce și-au făcut în mănunchiul de frățiori un stagiu de *cel puțin 3 luni*. Și nici atunci nu-l îmbracă decât în cazul când vor primi *ordin special* (ca și toți ceilalți membri ai frățiiilor, de altfel).

De toată pregătirea, și contribuția frățiorilor de cruce cât și a membrilor din „Secția înaintaților” se va ține seamă, atât la frăția de cruce, pentru cei cari vor urma școala mai departe (acolo unde se vor duce, li se va cere situația după normele pe care le vom vedea: „Transferări”), cât și în viața legionară, pentru acei cari se vor opri cu școala aici.

CÂTEVA PRECIZĂRI

Iată frăția de cruce la lucru. Am arătat cari sunt funcțiunile frăției, cine o conduce, cum, rostul fiecărui frate de cruce, serviciile speciale îndeplinite de fiecare în cadrele frăției, anexele frăției de cruce. Afară de mănunchiu și frățiori vor mai fi și alte anexe cari vor naște cu timpul pe lângă frăția de cruce, după cum se va vedea mai departe. Urmează câteva precizări.

ANUL F. D. C.

Începe la 1 Octombrie și ține până la 30 Septembrie. Până la 1 Octombrie se deschid toate școlile și se pun la punct unitățile F.D.C. De atunci, dela 1 Octombrie, se redeschid noile situații de evidență și control din cărțile unităților F.D.C. (frății, mănunchiuri, frățiori). Unitățile cari s'au constituit în cursul anului trecut, de acum, dela 1 Octombrie, se pun în ordine. Anul de constituire este un an tranzitoriu pentru unitățile respective.

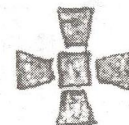
Atunci, la începutul anului F. D. C., se schimbă și semnele distinctive ale fraților de cruce. În ședință festivă.

DESPRE SEMNELE DISTINCTIVE.

Din chiar momentul devenirii frate de cruce, fiecăruia i se dă un semn distinctiv.

Semnele distinctive de frăție de cruce sunt făcute în așa fel încât să distingă atât pe frații de cruce de ceilalți membri din mănunchiu, cât și pe frații de cruce între ei, după vechime. Anume:

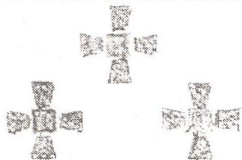
– Primul semn acordat, este o cruce de mărimea și forma aceasta:

Această cruce se coase cu fir, pe o bucată de pânză verde, care apoi se prinde la mâneca dreaptă a cămășii verzi.

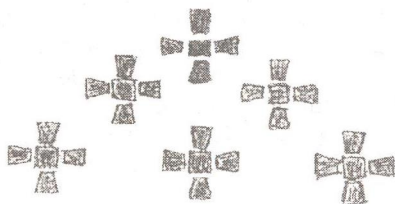
– La 1 Octombrie, dacă frăția de cruce se constituise cel mai târziu *până la sfârșitul lunii Maiu*, tuturor fraților de cruce li se schimbă semnele (dacă Frăția de cruce s'a constituit *după 30 Maiu*, semnele nu se schimbă decât la 1 Octombrie viitor).

Cum? Sub prima cruce se mai adaugă o linie de 2 *cruci* așa:

Acesta este semnul fraților de cruce din anul al doilea.

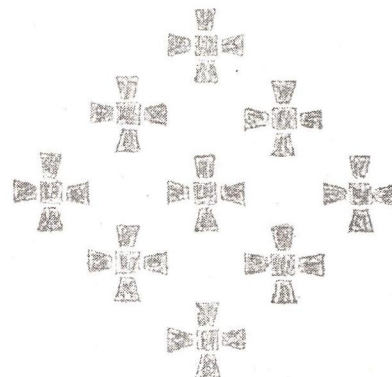
– La 1 Octombrie viitor, se schimbă iar semnele. Celor cari au vechime de doi ani (cari au avut două linii de cruci, prima cruce, de sus și cele două de jos) li se mai adaugă încă o linie de 3 *cruci*, astfel:

Pentru cei din anul al patrulea F.D.C., se adaugă a patra linie de două *cruci*, așa:

În sfârșit pentru cei din anul al cincilea, a cincea linie, de o singură cruce, așa:

Mărimea crucilor cât și forma este aceeași pentru toți anii. Distanța dintre cruci, orizontal și vertical, cât și distanța dintre liniile de cruci este aceeași de mai sus. Crucile se coase pe pânză verde – cartonată – de aceeași mărime pentru toate semnele: 8/8 cm. și de forma romboidală. La cămașe se prinde numai în colțuri.

Acesta este semnul distinctiv al fraților de cruce.

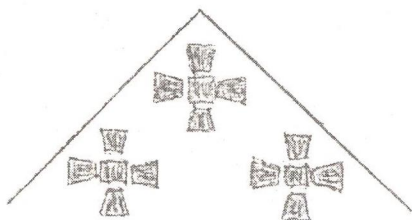
Felul cum crește și descrește numărul crucilor din liniile ce se adaugă pe fiecare an, simbolizează gradul de asimilare a cunoștințelor legionare. În anii 1, 2, 3, de frăție, asimilează din ce în ce mai mult. După al treilea an are mai puțin de asimilat. După al cincilea an, devine legionar, în adevăratul înțeles al cuvântului. Semnul de 9 cruci este simbolul legionarului provenit din frățiile de cruce (il poartă numai absolvenții frățiilor de cruce, nu absolvenții din frățiile de cruce, căci vom vedea deosebirea).

– Șeful de frăție poartă ca semn distinctiv semnul său de frate de cruce deasupra căruia este cusut un unghiu drept cu lungimea laturilor până la brațul crucilor din linia ultimă. De la a treia linie laturile se frâng pentru anii 4 și 5, și formează noi unghiuri cu laturile de jos până la brațul crucilor. Iată primele forme:

a. Pentru un șef din anul I F. D. C.

b. Anul II. ș.a.m.d.

Unghiul simbolizează pentru șeful frăției, ceea ce simbolizează această formă de colțuri și linii drepte pentru mișcarea legionară în general: sufletul legionar, turnat în forme de *colțuri și linii drepte, nu sinuoase*.

Așa, dintr'o bucată, să fie sufletul întregii frății de cruce.

1 Octombrie se dă ca dată simbolică de începutul anului F. D. C. Ședința festivă, însă, de început de an, poate să fie într-una din zilele săptămânii în care a căzut 1 Octombrie, nu numai de cât la 1 Octombrie precis.

În anexa primului raport ce urmează se va arăta felul cum a decurs această ședință. numărul fraților de cruce, pe categorii, după vechime (cu precizarea numărului de ordine a fiecăruia pentru a fi inserați în controalele Comandamentului), dimpreună cu toate detaliile cerute asupra absolvenților din unitatea respectivă.

PREDAREA COMENZILOR

Principiul legionar este ca toți șefii de unități să fie numiți pe câte un an. Aceasta pentru ca mișcarea legionară să-și formeze cât mai multe cadre.

Legea trebuie să se respecte cu atât mai mult la unitățile F.D.C. întrucât școala fraților de cruce este însăși o școală de cadre.

Pentru aceasta, în afară ca toți șefii de unități F. D. C. sunt numiți pe un an, fiecare frate de cruce, care nu are comandă propriu zisă, adică nu este șef de frăție, șef de mănunchiu, sau îndrumător da frațiori, va face cu rândul, după ordinea stabilită de șeful de grup, la comanda frăției de cruce câte o săptămână. Comanda efectivă o are tot șeful de frăție permanent; sub a cărui control fratele de cruce respectiv se va interesa de frăție ca și un șef. Astfel:

- Va forma programul ședinței, dimpreună cu șeful propriu zis.
- Va deschide ședința.
- Va executa punctul de instrucție cu frăția.
- Va face comunicarea (atunci îi vine rândul).
- Va întocmi fișa - raport săptămânală, pe care o va prezenta șefului frăției.

Atât. Șeful de frăție are dreptul să facă observațiuni asupra greșelilor de comandă ale fratelui de cruce respectiv. El, șeful permanent, răspunde.

Toate ședințele festive, cât și ședințele la cari comunicările sunt făcute de șeful frăției, șeful mănunchiului și îndrumătorul frațiorilor, sunt conduse numai de către șeful frăției.

Comenzile pe un an nu se fixează la începutul anului F. D. C. adică, la 1 Octombrie. Tinându-se seama de realitățile provenite din însuși felul curgerii vieții școlare, realități cari conturbă mersul unităților F. D. C. (vacanțe, examene, absolviri, etc), numirea șefilor de unități F. D. C. se face la date când să se poată înlătura și aceste conturbări.

Aceste date sunt diferite, după ierarhia comenzilor. Șefii de frății, mănunchiuri și frațiori au o dată. Șefii de grupuri o altă dată, iar șeful frațiilor de cruce pe întreaga țară, o altă dată. Le vom vedea pe fiecare.

Principiul, în fixarea acestor date diferite, este acela că *fiecăru șef de unitate să i se predea o situație precisă și, în al doilea rând, fiecare să fie obligat a conduce numai atât cât poate; și poate, atâta cât nu este obligat să părăsească, pentru mai mult „de un timp de” (după cum va fi cazul pentru fiecare unitate în parte), câmpul de activitate al unității respective.*

Șefii de frății, cât și toate funcțiunile frăției (șefi de mănunchiuri, îndrumătorii frațiorilor, casieri, secretari, etc.), se schimbă între 25-30 Mai.

S-a fixat această dată întrucât până la sfârșitul anului școlar mai este încă timp când noii șefi să aibă posibilitatea să deprindă mecanismul conducerii. Atunci, situația e clară.

Va fi șeful frăției, acela pe care-l va numi șeful de grup. E bine totuși să se țină seama de recomandările fostului șef care, după regulile legionare, și-a pregătit înlocuitorul. Dacă șeful de grup va crede, după probele făcute, că respectivul merită, este într'adevăr vrednic, îl poate lăsa. Șeful de frăție s-ar putea chiar să nu

greșească în recomandări, de oarece, prin sistemul rotațiilor săptămânale la conducerea frăției, a putut să-i verifice pe toți.

În orice caz, acel care va fi desemnat să preia comanda unei unități F. D. C. va trebui să studieze în amănunțime tot sistemul de lucru și obligațiunile pe cari le va avea. Dacă va crede că nu poate corespunde, mai bine să raporteze dela început, căci după aceea va fi mai greu.

E bine totuși să se creadă *capabil*, să aibă *încredere în el*, în puterea lui de muncă și, dacă va fi cu multă *dragoste*, va reuși să se întreacă chiar pe sine.

Cum se procedează la predarea comenzilor?

Se adună unitatea (de preferat la câmp) în ședință festivă.

la parte șeful de grup. Se pot schimba comenzile chiar în aceeași zi la toate unitățile din grup, dacă se poate face „Prezentarea la raport” pe grup.

Procedeu de predare a comenzii este acel obișnuit.

Șeful de grup spune: „Fratele de cruce X, ia în comandă frăția Y”. Fratele de cruce X iese un pas din front, salută și repetă: „Iau comanda Frăției de cruce Y, Trăiască Legiunea și Căpitanul!”. Apoi șeful de grup spune: „Predarea comenzii”.

În acest moment, șeful frăției (sau mănunchiului) comandă:

„Gardă, DREPTI; Gardă *pentru onor*, ÎNAINTE”. Și mergând în fața noului șef, salută spunând:

„Trăiască Legiunea și Căpitanul, Camarade, îți predau comanda frăției de cruce Y, pe timp de un an”, și întinzându-i drapelul: „primește, păstrează și poartă cu *aceeași demnitate* drapelul frăției de cruce Y, efectivul ... (atâta), restul, prevăzut în Procesul-Verbal din „Cartea frăției”. Să-ți ajute Dumnezeu”.

Noul șef repetă: „Trăiască Legiunea și Căpitanul; Camarade, primesc comanda frăției de cruce Y pe timp de un an. Primesc, voi păstra și purta cu *demnitate* drapelul frăției de cruce Y. Efectiv.... restul, prevăzut în Procesul-Verbal din „Cartea frăției”. „Dumnezeu să – mi ajute!” Apoi, amândoi repetă: „Trăiască Legiunea și Căpitanul”. Și dau mâna.

După aceasta, vechiul șef comandă: „Gardă DREPTI; Gardă *pe loc* REPAUS”. Și trece în flancul drept al frontului.

Noul șef, comandă, după aceea, el: „Gardă, DREPTI, frăția de cruce Y ascultă comanda la mine, șef de frăție X”. Apoi, „Gardă *pentru onor*, ÎNAINTE”. Și dă raportul șefului de grup: „Trăiască Legiunea și Căpitanul, Domnule Șef de grup (sau dacă șeful de grup este gradat:

„Domnule Comandant”) Frăția de cruce Y, este gata și așteaptă ordine. Trăiască Legiunea și Căpitanul”.

Șeful de grup strânge mâna noului șef de frăție și dă bună ziua unității. Apoi se comandă drepti, repaus, și cu aceasta s'a terminat formalitatea propriu zisă de predarea-primirea comenzii. Urmează semnarea procesului-verbal, din „Cartea frăției” care cuprinde, amănunțit, toată situația frăției de cruce, și ca efectiv și ca patrimoniu.

Iată pe noul șef instalat la conducerea frăției. De acum începe răspunderea sa. Grijile lui sunt acelea precizate în capitolele respective.

Imediat după instalarea noului șef urmează raportul către Comandament. *Raport special*, cuprinzând o copie de pe Procesul-Verbal, cât și numele cu adresele noulor șefi.

Raportul către Comandament este semnat de către șeful de grup cât și de către cei doi șefi de frăție, cu mențiunea, pentru fiecare: „am predat comanda”; „Am primit comanda”; așa cum se semnează în „Procesul-Verbal”. Semnează cu numărul de ordine, nu cu numele.

Se va avea grijă la semnarea procesului-verbal, ca tot ce este prevăzut acolo, să corespundă cu realitatea. Să se controleze situația reală și a efectivului, cât și, mai ales, a patrimoniului frăției (bani, cărți, obiecte, etc.), căci tot ce se va găsi lipsă *după aceea*, se va pune în sarcina noului șef. De aceea este bine ca și predarea celorlalte servicii să se facă, pe cât posibil, tot atunci.

Toate predările și primirile de patrimoniu se fac *numai pe bază de realitate*. Nu semnezi decât pentru ceea ce primești în mână. Nimeni, niciun comandant *nu-ți poate ordona* să semnezi, în materie de primire de patrimoniu, dacă nu vezi efectiv acest patrimoniu și dacă tu nu crezi că există.

Toate lipsurile găsite, se vor înscrie în Procesul-Verbal. Consecințele le vor trage, atunci, vechile funcțiuni.

Ce face, de acum încolo, vechiul șef de frăție? Dacă a stat la conducerea frăției, un an întreg are dreptul să poarte pe mai departe semnul distinctiv de șef de frăție.

El rămâne sfătuitorul noului șef. În front stă la flancul drept.

În lagărul din vară *tot el* are comanda frăției. Îndată după predarea comenzii, grija lui cea mare este pregătirea unității pentru lagărul de vară. În această direcție, însă are *toată răspunderea*.

Dacă nu a terminat școala, poate primi o altă funcțiune în frăție. Este obligat să primească, întrucât nu există frate de cruce fără funcțiune specială bine precizată.

TRANSFERĂRI DE MEMBRI

Se întâmplă ca unii membri să fie nevoiți a se muta dela o școală la alta și, prin urmare, dela o unitate la alta.

Transferările sunt bune întrucât, procedându-se cu grijă la reîncadrări, se nivelează organizarea. Elementele mai bine pregătite, mai formate, merg la unități mai puțin organizate, sau invers.

Aceasta se întâmplă, mai ales toamna.

Sunt asemănătoare sdruncinăturilor de car. Când țăranii umple carele de păpușoi, le sdruncină, le scutură, „ca să se așeze”, să se umple, de o potrivă, prin toate colturile.

Când un membru din orice unitate F. D. C.: mănunchiu, frăție, frățiori, se transferă dela o unitate la alta, se va proceda astfel:

a. Se prezintă mai întâi șefului de grup. Acesta îi dă recomandatie cu care, apoi, se va prezenta celui alt șef de grup, unde se transferă. În această recomandatie se arată situația respectivului în unitatea de unde a plecat, trecându-se și ultimul total din „Foaia de control individual”.

Această recomandatie poartă denumirea de „Foaie de transferare”.

b. Dacă șeful de grup nu poate fi găsit de îndată, și plecarea este urgentă, se prezintă ajutorului șefului de grup. Dincolo, la fel.

c. Nici într'un caz nu se vor încadra membrii transferați mai înainte de a fi prezentat această „Foaie de transferare”.

d. Dacă spun că sunt „frați de cruce”, nici așa, pe baza, „Foi de transferare”, nu vor fi încadrați în frăție, până ce nu se primește referința directă și expresă a șefului de grup de unde a plecat. Directă, adică chiar dacă zisul frate de cruce prezintă „Foaia de transferare” dela șeful de grup, nu este destul. Trebuie ca o nouă scrisoare să vină dela șeful de grup de unde a plecat, la șeful de grup unde s'a transferat, pe altă cale decât prin fratele de cruce respectiv. Aceasta, va întări, pe cea dintâi.

e. Dacă referința nu vine, să se ceară.

f. Referința trebuie să fie scrisă; chiar dacă șefii de grup se întâlnesc și discută verbal. Evident, cu respectarea condițiilor corespondenței F. D. C. (scris precis, și numai ce se poate scrie). Se va păstra la dosarul unității unde se prezintă, dimpreună cu „Foaia de transferare”.

g. Pentru orice dubiu, se va raporta Comandantului.

De altfel, în anexa primului raport lunar se vor specifica, și de un șef de grup și de celălalt toate mișcările de membri din unitățile lor (eliminări, retrageri, transferări, etc.).

h. Numai după informarea precisă, urmează reîncadrarea.

i. Reîncadrarea în noua unitate se face cu respectarea întregii situații din trecut a membrului respectiv. Se reîncadrează cu toate drepturile câștigate în vechile unități și precizate în „Foaia de transferare”.

j. Când am vorbit despre numărul de ordine, am văzut modificările pe care le suferă în caz de transferări.

k. Negreșit, dacă a fost șef de unitate, numai poate pretinde să ocupe și aici aceeași funcțiune. Intră ca membru, păstrându-și, bineînțeles, semnul distinctiv de șef de frăție – dacă l-a avut – cu îndeplinirea condițiunei să fi fost un an șef de frăție. Cu timpul va putea să fie numit și aici șef, dacă a lucrat în așa fel, încât să contribuie la mărirea și întărirea unității unde s'a transferat.

l. Cu vechea unitate mai păstrează încă legătura, în special până ce toți membrii pe cari i-a garantat el au devenit frați de cruce. Ori unde s-ar duce garantul, tot garant rămâne.

Toți șefii de unități se vor îngriji de păstrarea legăturii cu garanții membrilor din unitățile lor; contrar, toată răspunderea cade asupra lor.

m. Dacă membrul transferat este frate de cruce atunci se scrie în tabelul fraților de cruce din „Cartea frăției”, cu toată situația pe care a avut-o în tabelul din cartea vechii frății. Cu toate rubricile (așa cum sunt în modelul „raport de aprobare”). În raportul către Comandamentul F. D. C. de asemeni, se trimite această situație întreagă, pentru a fi înregistrată la noua frăție de cruce.

În rubrica „t” se va scrie unitatea de unde s'a transferat.

La vechea frăție de cruce, în „Cartea frăției”, cât și la Comandament, în „Registrul frățiilor”, se taie rubricile membrului transferat printr'o linie cu cerneală roșie. Situația celorlalți membri plecați din frăție: retrași sau eliminați definitiv se taie printr'o linie cu cerneală neagră; iar situația absolvenților din frăție, cât și a absolvenților F. D. C., cu cerneală verde.

În rubrica „f” se va specifica: data, motivul și unitatea unde s'a transferat (și la frăția, respectivă și la Comandament).

n. Când un frate de cruce se transferă la o școală unde nu este decât mănunchiu, el contează tot ca frate de cruce. Este un drept câștigat. În fișa – raport lunară figurează în rubrica specială „Frăției de cruce”. Citind fișa-raport se va vedea că este frate de

cruce fără frăție, prin faptul că nu este scris numele frăției de cruce și nici data de recunoaștere.

În cazul acesta el ia parte la consfătuirile mănunchiului de prieteni, fără ca, numai decât, să aibă și comandă mănunchiului. Șeful de grup respectiv are toată latitudinea să hotărască într'un fel sau altul.

Contează la numărul reglementar înființării frăției de cruce.

El trebuie să se silească și să *urgenteze* pregătirea elementelor din mănunchiu, *pentru care să se înființeze frăția de cruce*. Așa, ca frate de cruce izolat, nu poate să rămână mai mult de *6 luni*. În acest timp, *trebuie* să se facă și acolo frație cruce. În caz contrar, ca și la descompletarea unei frății, după cum vom vedea mai la vale, *pierde toate drepturile câștigate de frate de cruce; pierde și titlul de frate de cruce*, și nu mai poate redeveni decât după încă *6 luni*, frate de cruce, când va trebui s'o înceapă de la capăt.

o. El trebuie să ducă unității în care s'a transferat *viață*. Cât mai multă viață. Să generalizeze bunele tradiții ale frăției de unde vine. Poartă cu el onoarea acestei frății.

Să-și păstreze însă măsura bunului simț. Să nu-și dea aere de „știe tot”, „nu-mi pasă de ceilalți” etc. Să fie *frate de cruce*.

p. În cazul fraților de cruce răslețiți în mănunchiuri, nu se va ține tabel de evidență, la Comandament. Tabelul se va deschide abia după formarea frăției de cruce până când evidențele se vor extrage după fișele-raport lunare.

r. Când transferările se fac la școli unde nu este încă organizație, se începe *destelenirea terenului*.

Atent și cu grijă, respectând normele fixate pentru începuturi. Mulțumirea va fi și mai mare că s'a intrat într'un pământ virgin.

s. Cu orice transferare de frate de cruce, ca și la încheierea situațiilor finale de orice natură (absolviri, eliminări, retrageri) se va scrie în tabelul fraților de cruce din „Cartea frăției”, la rubrica „t” (care trebuie să fie deci mai mare), și ultimul total din „Foaia de control individual”.

Așa se vor înainta situațiile. Așa vor fi înscrise mai departe în noile tabele ale frăției unde se transferă, cât și ale Comandamentului.

DESCOMPLETĂRI DE MEMBRI. DESFIINȚĂRI

Cu ocazia schimbărilor de an se produc cele mai multe mișcări de membri în frățiile de cruce.

Prin absolvirea unor frați de cruce numărul membrilor scade. S-ar putea ca scăderea să fie compensată cu noii membri

transferați dela alte frății. În regulă generală, însă, numărul absolvenților este mai mare. Așa și trebuie să fie. Acesta este *rostul frățiilor de cruce: să dea pe fiecare an un număr cât mai mare de absolvenți, legionari pregătiți*. Numai atunci o frăție de cruce este într'adevăr bună când și-a atins acest obiectiv final.

Prin urmare, o scădere din numărul membrilor frăției *trebuie* să se producă.

Șeful de frăție cunoaște acest moment și din vreme are grijă să ia măsurile necesare, ca nu cumva rămână, la un moment dat, cu frăția de cruce descompletată.

Prin mănunchiu și-a asigurat continuitatea frăției. Pentru orice eventualitate de scădere, el are membri de rezervă în mănunchiu, gata pentru legământ. Își asigură rezerve nu numai pentru cazări de absolviri, ci și pentru celelalte eventualități: transferări, retrageri, eliminări. Ca un bun conducător de locomotivă, șeful frăției stă mereu cu ochii ațintiți la cele două gradații ale nivelei de apă: 10-25. Cum a trecut sub 10, forțează nota. Sub 7, pericol.

O frăție de cruce cu mai puțin de 7 membrii, *descompletată*, nu mai poate funcționa normal. Șapte este numărul minim de funcțiuni prin care se manifestă o frăție de cruce.

Sunt organismele absolut necesare *prin care trăește* o frăție de cruce. *Fără unul* din aceste organisme minime, care-i condiționează viața normală, este ca un corp omenesc căruia îi lipsește unul din organismele funcționale, ex.: piciorul. Este o frăție de cruce *șchioapă*.

Lipsind-o, unul câte unul, și de celelalte organisme, frăția de cruce – ca și corpul omenesc – moare.

Dar frăția de cruce nu trebuie să moară *niciodată*. „Frățiile de cruce nu se vor putea stinge decât atunci când ele își vor fi îndeplinit chemarea, sau atunci când noi toți ne vom părăsi calea datoriei, vânzându-ne sufletele”, spunea Ionel Moța.

Din momentul când s'a născut, frăția de cruce trebuie să trăiască *atât cât va trăi ideea legionară*. Sau, dacă este legată de existența unei școli, atâta cât va trăi școala respectivă. Ca și școala respectivă să dea pe fiecare an valuri, valuri de noi elemente pregătite.

Ce se face când, totuși, o frăție de cruce s'a descompletat?

Se schimbă toate funcțiunile, dacă mai sunt. *Cel puțin un an, fostul șef de frăție nu mai are drept la comandă*. Iar dacă a terminat școala, *6 luni din stagiul făcut în frăție, nu i se contează* la

stagiul necesar obținerii gradului de legionar. Despre acest lucru, șeful de grup va raporta conducerii legionare județene sau studentești, unde respectivul s'a încadrat.

Tot odată, celorlalți frați de cruce, cari au terminat școala, li se interzice. *un an de zile*, participarea la orice manifestare a frațiilor de cruce. Li se interzice, de asemeni, pentru acest an, portul semnului distinctiv de fost frate de cruce.

Ceilalți frați de cruce rămași, cari n'au absolvit școala, trebuie ca în timp de 6 luni dela ultimul raport lunar cu frăția completă, să se pună pe muncă și să completeze numărul de membri.

În aceste 6 luni, frăția de cruce se consideră încă existentă. Așa muribundă, cu orice număr de membri este trecută în fișă-raport, tot în rubricile speciale frăției. Frații de cruce nu au, însă, dreptul, până la completare, să poarte semnele distinctiv. Afară de frații de cruce transferați acolo de la altă frăție și care n-au fost vinovați de descompletarea frăției acesteea. Dar și ei, dacă au plecat într'o frăție care s'a descompletat imediat, vor suferi – acolo unde se duc – aceleași consecințe de interdicție a portului semnului distinctiv pe 6 luni, indiferent că frăția de unde s'au dus, este sau nu descompletată.

După trecerea acestor 6 luni, dacă frăția de cruce încă nu s'a completat, se desființează. Iar fraților de cruce respectivi li se ridică titlul de frate de cruce, dimpreună cu toate drepturile câștigate.

Încă 6 luni după desființare nu se mai poate forma frăție de cruce în școala respectivă.

Recâștigarea dreptului de frate de cruce de către cei care îl pierduseră, nu se mai poate decât tot după aceste 6 luni. Atunci vor intra în frăția de cruce ca și ceilalți membri noi, însă fără să mai depună legământul. Acolo o iau de la capăt: li se dă iarăși pelin, se acordă primul semn. De atunci contează pe mai departe ca frați de cruce. Tot stagiul din trecut li s'a șters.

Formele de reînființare a unei frății de cruce sunt aceleași ca și la prima înființare. *Numele*, poate să fie acelaș. Ca dată de recunoaștere, de acum încolo, numai pe aceasta nouă o va purta. În istoricul din „Cartea frăției” se va scrie, însă, despre vechea frăție, și despre felul cum a fost desființată și numele fraților de cruce care poartă vina acestei desființări.

*

În categoria frățiilor de cruce desființate, intră și acele frății cari, fără să se fi petrecut un eveniment extraordinar (un nou 1933/34 de ex.) au căzut în letargie, dormitează, și 3 luni de zile nu au mai ținut legătura reglementară cu Comandamentul F. D. C.

Consecințele pentru membrii acestor frății desființate sunt aceleași ca și în cazul descompletării; iar reînființarea, se poate face tot în același condițiuni.

*

Un alt caz de desființare a unei frății de cruce, și ideal ar fi ca acesta să rămână singurul caz, este produs de faptul desființării însăși a școlii respective.

În asemenea caz, frații de cruce nu au suferit nicio consecință decât aceea, destul de mare, de a se vedea despărțindu-se unii de alții, pentru a se înscrie în diferite alte școli.

Ca frați de cruce vor proceda, după normele stabilite pentru cazuri de transferări.

PATRIMONIUL FRĂȚIEI DE CRUCE.

Patrimoniul unei frății este: *material și moral*.

Prin patrimoniul material a unei frății de cruce se înțelege totalitatea bunurilor materiale pe care această frăție le posedă. Aceste bunuri materiale provin, fie ca un aport personal al membrilor frăției, (donații, etc), fie ca un rezultat al activității frăției ca unitate constituită.

Iată, care ar fi cele mai importante bunuri din patrimoniul frăției, ca strict necesare:

a. *Scriptele frăției de cruce*. Le-am văzut cari sunt, cine și cum le ține.

b. *Casieria*. Registrele și banii.

c. *Biblioteca*. Cu următoarele cărți, strict necesare:

– Scrierile Căpitanului (tot ce-a apărut și va apare).

– Scrierile lui Ionel Moța, decretate ca dogmă legionară.

– Noul Testament.

– Îndreptarul F.D.C.

– Comunicările dela ședințe.

– Toate scrierile, ziarele, revistele și foile, scoase de legionari, care tratează diferite probleme legionare (tot ce se trimite prin „serviciul presei și propagandei scrise” dela Centrul Legionar).

– Cărți de istoria și geografia Românilor și a strămoșilor noștri din cele mai vechi timpuri și până astăzi.

d. *Micul drapel*. Șeful frăției îl încredințează unui frate de cruce, numit „Port-Drapel”. Acesta îl păstrează ca ochii din cap și nu-l scoate decât atunci când primește ordin.

*

Cu timpul, fiecare frăție de cruce trebuie să-și aibă:

e. *Cortul* lucrat după modelul trimis și păstrat de magaziner.

f. *Trusa farmaceutică*

g. *Magazinul F.D.C.*

h. *Instrumente de muncă* (sape, casmale, topor).

i. *Material pentru studiul gazelor de luptă* (măști, cărți, reviste, etc.)

j. *Și orice alte bunuri*, mobile sau imobile.

Pentru toate bunurile din patrimoniul frăției de cruce se va întocmi un „*Inventar general*” (afară de inventarele specifice, pe categoriile de bunuri diferite, păstrate de frații de cruce cu funcțiunile respective: casier, bibliotecar, magaziner, etc.). Acest inventar general se va întocmi pe capitole: a, b, c, d, e, f, g, h, i, j, etc. ca mai sus, și cu explicațiuni pentru fiecare bun în parte.

În cazul desființării frăției de cruce respective, tot acest patrimoniu se strânge, se împachetează și, cu inventarul general, se expediază prin șeful de grup, *în timp de 10 zile dela desființarea frăției*, Comandamentului F. D. C. care, dimpreună cu șeful de grup, va proceda la lichidare. Adică, va plăti toate datoriile pe cari, eventual, frăția de cruce desființată le-ar fi avut, rămânând ca, după aceea, să se fixeze toate răspunderile materiale.

Frații de cruce gestionari de patrimoniu (casier, bibliotecar, magaziner, etc.) găsiți cu lipsuri nejustificate la control, și dacă în *timp de 10 zile* dela control nu acopere aceste lipsuri, sunt pedepsiți cu eliminare definitivă din frățiile de cruce, cu răsfrângere și asupra trecutului fără să mai aibă dreptul, prin urmare, a se numi: *fost frate de cruce*. Dacă în timp de 10 zile se acoperă lipsurile, pedeapsa de eliminare tot se dă, însă mai mică – după caz – și fără răsfrângere asupra trecutului.

După lichidarea definitivă a datoriilor frăției desființate, toate bunurile trec în patrimoniul Comandantului F.D.C.

Un Proces-Verbal în dublu exemplar – unul pentru Comandament, celălalt pentru grup, - semnat de către gestionarul

bunurilor Comandamentului și de către șeful de grup, va descrie felul cum au decurs operațiunile de lichidarea patrimoniului frăției desființate. Toate scriptele se *sigilează* și se păstrează.

În caz de reînființarea frăției de cruce, Comandamentul nu este ținut să restituie bunurile. După a sa chibzuință, restituie ce crede.

*

Acesta este patrimoniul *material* al unei frății de cruce.

Dar, pe lângă patrimoniul material, o frăție de cruce mai are și un patrimoniu *moral*.

Patrimoniul moral naște tot din aporturi individuale și inițiative comune (inițiativele frăției ca unitate organizată).

Astfel, orice lucru bun făcut de un membru al frăției de cruce din propria sa inițiativă, se va repercuta, în bine, asupra întregii frății, după cum, însăși asupra mișcării legionare în general.

O inițiativă personală, a unui frate de cruce.

Mai mult, însuși numai faptul comportării fiecărui membru ca *un adevărat frate de cruce*, cu râvna legionară: acasă cu părinții, la școală cu profesorii, ce semenii și cu colegii, cu toată lumea și cu Dumnezeu, constituie într-adevăr fala și mândria întregii frății de cruce.

Atunci va spune oricine: „halal de el și de frăția unde și-a făcut școala”.

Atâta dacă ar face fiecare frate de cruce în parte, și onoarea frăției lor va crește.

După cum, invers, numai faptul neîndeplinirii vieții după normele legionare învățate la frăție, va fi de ajuns pentru ca să înmormânteze toată onoarea frăției lor de cruce. Și vai de frăția de cruce care și-a creat reputație proastă. Cu greu își mai poate câștiga încrederea și onoarea.

Sunt, apoi, inițiativele și atitudinile frăției de cruce, ca unitate, care măresc patrimoniul moral al frăției respective, lată colo o frăție de cruce luând inițiativa ca să curețe niște morminte. Altă frăție de cruce a luat inițiativa ca din porțile de pâine care se cuveneau membrilor ei la ora 5 p. m., la internat, să se ajute familia unei văduve sărace. Ducându-se cu pâinea, șeful frăției constată cu durere că întreaga familie tremură de frig... A doua zi, desdedimează un car cu lemne se oprește la ușa văduvei. Biata văduvă și-a făcut cruce, credea minunea lui Dumnezeu. O altă frăție de cruce, prin ținută, unitar, demnă în fața primejdiei, atrage

însăși admirația dușmanilor. Pentru credința lor, frații de cruce au înfruntat senini și eliminări și bătăi și tot felul de persecuții dela părinții și profesorii cu suflet înstrăinat.

Câte inițiative și atitudini de acestea, admirabile, au avut alte frații de cruce, prin care onoarea și renumele lor trăiește de ani !

Acestea formează mândria lor, onoarea lor, patrimoniul lor moral.

GRUPUL DE FRĂȚII. ȘEFUL DE GRUP

Șapte frații de cruce, șapte școli, formează un *Grup de frații*.

În situația de astăzi, însă avem și grupuri cu mai puțin de șapte școli, un grup corespunzând unui județ. Tendința, însă, aceasta va fi ca fiecare grup să aibă *aceiași* număr de școli.

La conducerea și organizarea Grupului de frații este numit un *șef de grup*.

Numirea șefului de grup se face de către șeful frațiilor de cruce direct, sau prin confirmarea celui desemnat de către șeful județului, cu această funcțiune, în statul major legionar din județ.

Numirea se face cu multă precauțiune și grijă întrucât funcțiunea pe care trebuie s'o îndeplinească șeful de grup este din cele mai grele. Are de mlădiat sufletele *cele mai pure*, dar și *cele mai fragile*. De tot ce am vorbit până acum, de toată pregătirea tineretului, de toată școala educativă în *spirit legionar*, el, șeful de grup răspunde. „Frațiile de cruce vor putea să fie o fericire sau o nenorocire pentru țara aceasta, după cum vor fi înțeles pregătirea”, iată Cuvântul Căpitanului rostit la prima școală de cadre pentru șefii de grupuri.

Toată această răspundere o are șeful frațiilor de cruce, dimpreună cu șefii de grupuri, cari, la un loc, formează „*Corpul de organizare și educație a frațiilor de cruce din întreaga țară*”, coloana vertebrală a frațiilor de cruce. În fața acestei atât de mari răspunderi, nu ne putem juca. Cine crede că organizarea frațiilor de cruce poate să fie lui lucru secundar sau ușor s'a înșelat. Acela nu a înțeles nimic, după cum nu a înțeles că tot secretul unei *bune* organizațiuni județene stă în felul importanței acordate pregătirii frațiilor de cruce respective, în decursul anilor. Câți nu se pripesc, grăbindu-se să culeagă, roadele prea timpuriu. Nu au răbdare. Dar aceștia sunt, în felul lor, oportuniștii, nu se gândesc la adevăratul viitor legionar, se gândesc numai la ei și la ce este răspundere aparent, actuală. Adică ei cred că răspund *numai de prezent*, nu și de viitor. Pe aceștia i-a comparat Căpitanul cu oamenii cari nu seamănă nuci pentru că roadele sunt prea târzii și ei „nu le mai apucă”. De aceea nucii se împuținează. Ori părinții părinților noștri nu se gândeau așa. Ei semănau de toate, „ca să fie, să găsească nepoții”.

Cari sunt condițiile de cari să se țină seamă în alegerea și numirea unui șef de grup?

1. Să fie *legionar*, adică să fie pregătit el.
2. Să fie cel puțin absolvent de școală secundară, (excepțiile sunt aprobate numai de către șeful fraților de cruce).
3. Să fie numit *pe un an*.
4. Să nu mai ocupe *niciun fel de funcțiune* legionară (nici șef de cuib).
5. Să nu aibă ocupațiuni de ordin personal, care să-l stânjenească. Poate fi și student, în altă parte, însă o săptămână din fiecare lună trebuie să stea la grup. Să fie acolo, în mijlocul băieților cari tot timpul, vor avea nevoie de el.

Afară de aceste condițiuni, ca o încoronare, fiecărui șef de grup i se mai cer două condițiuni esențiale: *dragoste* și *râvnă* legionară.

Să aibă *dragoste*. Să nu fie numit „din ordin”, ci din plăcerea lui de a lucra în această direcție. Să se simtă, el, *atras pentru aceasta*. Să nu-i fie o povară.

Să aibă *râvnă de a lucra*, de a da maximum de randament legionar. De a se strădui fiecare să facă *mai mult*. Cu gândul acosta: „un an de zile, mă ocup *numai* de frațiile de cruce. Vreau ca în acest an să-mi încerc puterile, să mă întrec, însumi pe mine...”

Numirea șefilor de grupuri se face în jurul lui 1 *Noemvrie*, pe un an (până la 1 *Noemvrie* viitor). S'a ales această dată pentru respectarea principiului stabilit mai înainte că fiecare funcțiune trebuie predată în momentul când situația este cât mai precisă, posibil. Ori, numai bine, până atunci, vechiul șef de grup a avut timpul necesar să-și restabilească situația unităților venite din vacanța mare.

Mai înainte de predarea comenzii vechiul șef de grup îl ține pe lângă el, pentru ca să prindă toată tehnica, tot mecanismul.

Idealul ar fi ca însuși ajutorul șefului de grup să treacă la conducere în anul ce urmează. Dacă întrunește condițiunile de mai sus este cel mai indicat.

*

Dealtfel, cu fiecare serie de șefi de grupuri se va face o școală specială de cadre când se vor discuta toate problemele de organizare și educație F. D. C.

Școala de cadre trebuie să aibă loc în luna *Noemvrie* întrucât până la vacanța Crăciunului, mai este timp destul ca să se treacă la aplicarea nouilor directive – eventual – stabilite la școală.

*

Luarea comenzii în primire se face după normele stabilite pentru șeful frației. Asistă șeful județului. Raportează Comandamentului, și unul și altul; însă predarea comenzilor nu se face mai înainte ca să fi venit numirea sau recunoașterea dela șeful frațiilor. Până atunci, tot vechiul șef răspunde.

Din momentul când a primit comanda, șeful de grup răspunde în fața legilor legionare, de felul cum și-a îndeplinit misiunea pe care, de bună voe, a primit-o.

Cea dintâi grijă a lui, din acest moment și până la capătul anului, este aceea de a ști să-și *trăiască misiunea cu care s'a învrednicit*. De acum, încolo, să vadă totul numai prin prisma misiunii sale. Și când citește, și când vorbește cu cineva, și noaptea când doarme, să nu se vadă decât *Șef de grup F. D. C.*

Oricine este pasionat de ceva, de o muncă sau chiar de un joc, nu vede înaintea ochilor săi decât acestea. Un jucător de șah când merge pe stradă sau stă pe loc nu vede înaintea decât figuri de șah. Când legionarii s'au întors din tabăra dela Carmen-Sylva nu vedeau înaintea lor decât piatra scoasă din mare. Unii cari au cărat pietre, mai mari cu targa, după aceea, când erau la București măsurau din ochi greutatea tuturor pietrelor de pe stradă. Aceasta însemnează, că *trăiseră* munca. Le intrase în sânge.

Numai trăindu-și funcțiunea, șeful de grup asigură bunul mers al unităților pe care le conduce.

O trupă merge frumos pe stradă, în cadență, fără fluerul comandantului, atâta timp cât elementele din flancul drept, din capul coloanei, *trăesc* *aceea* *cadență*, ritmul marșului. Din moment ce unul dintre ei se gândește în altă parte – încetând trăirea chiar numai cu 1/3 secundă – fie că face pasul cu câțiva centimetri mai mic sau mai mare, cadența se pierde și ordinea încetează asupra *întregii unități* din spate.

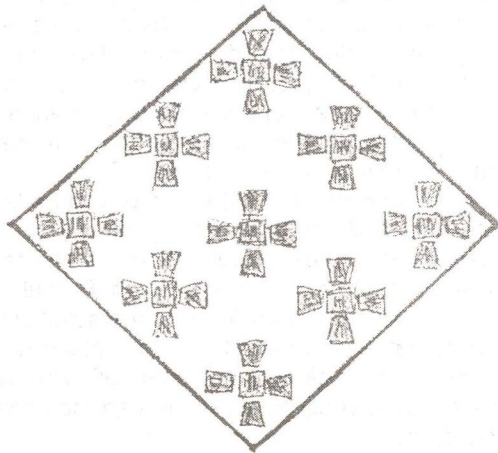
Încetând trăirea funcțiunii șefului de grup, dezechilibrul se resimte în întreaga unitate, pe care o are sub comandă.

Trăirea este o condițiune atât de indispensabilă încât, acei cari se simt la un moment dat slăbiți sufletește, pentru că trăirea este în funcție numai de dragoste, de pasiune, acei la cari pasiunea slăbește, simt ei un moment de șovăială sufletească.

aceștia să spună. Nu-i niciun păcat. Păcat este atunci când promiți și nu te ții de promisiune.

Și cu aceasta, trebuie să înțeleagă toți șefii de grupuri – de acum și de totdeauna – că nu este păcat mai mare pentru el, ca acela când *încurcă*. Ei și toți șefii în general, nu lucrează pe cont propriu. *Lucrează în numele unor unități formate din elemente cari prin ei, prin șefii respectivi, trăesc*. În mișcarea legionară nu există indivizi înscriși, care să lucreze izolat. Există *numai unități*. Toată lumea – după o ordine bine stabilită – este încadrată în unități; iar unitățile au câte un șef. Când șeful, care este *capul* unei unități, nu mai lucrează normal, și unitatea se prezintă la fel. Consecințele se răsfrâng asupra întregii unități. Dar în aceste unități se poate întâmpla să fie elemente foarte bune. Dornice de lucru. Ori, de ce să le împiedice? Pregătirea tineretului dintr-un județ întreg, depinde numai de buna îndeplinire a funcțiunii șefului de grup. Și câte mii de tineri, copii curați la suflete, sunt într-un județ!

Șeful de grup F.D.C. poartă ca semn distinctiv nouă cruci încadrate de un romb cu lungimea laturilor 8/8 cm. Mărimea și forma crucilor, aceeași ca și la frații de cruce, astfel:

Semnul este cusut la mâna dreaptă. Se acordă de către șeful fraților de cruce. Și numai acelui șef de grup care merită. Acest semn distinctiv îi va reaminti șefului de grup, întotdeauna, despre îndatoririle sale.

După expirarea funcțiunii de șef de grup, semnul distinctiv și-l poate păstra, cu indicațiunile pe care le vom vedea la capitolul „Absolvenții F. D. C.” (Însă, numai șefii de grupuri care au funcționat un an de zile). Șeful fraților de cruce, va hotărî care șef de grup se bucură de acest privilegiu.

PRIMELE GRIJI ALE ȘEFULUI DE GRUP.

1. Să se străduiască întru desăvârșirea sa legionară, pentru ca el să fie un exemplu viu de felul cum trebuie să devină fratele de cruce.

Toate condițiunile de viață care se impun fraților de cruce, mai întâi să și le însușiască el. Felul său de viață, va fi cel mai bun îndreptar pentru pregătirea elementelor din unitățile sale.

Dacă nu a ajuns să poată trăi în *desăvârșire legionară*, să-și spună, păcatele sale celor pe cari-i pregătește, pentru ca aceștia să știe ce este bun și ce este rău, și *împreună* să se străduiască a atinge perfecțiunea vieții legionare, văzută de Căpitan. Căci el, Căpitanul, creatorul legionarismului este tipul perfect al acestei vieți către care năzuim cu toții.

2. Să fixeze *cadrul activității* sale, degajându-se de toate obligațiunile ce l-ar putea împiedeca dela aceasta.

Ce este el? Șef de grup. Un grup din ce este format? Din toate școlile secundare ce cad în raza acestui grup, cât și din anexele formate din tinerii în afară de școală, cum se va vedea. Acesta este *cadrul activității* unui șef de grup. Restrângerea acestui cadru însemnează ciuntirea însăși a funcțiunii de șef de grup. Numai atunci se poate numi *șef de grup*, când activitatea sa se desfășoară în *întreg* cadrul stabilit. Restrângându-și activitatea, denotă insuficientă *putere lăuntrică de atracție*, pentru un grup. Atunci nu se mai poate numi *șef peste un grup de frații*, ci *numai peste atât cât poate să conducă*. „Șefia unui conducător e limitată de marginile puterii lui lăuntrice de atracție”, spune Căpitanul în Carte.

3. Fixându-și cadrul, șeful de grup să-și *înceapă* activitatea.

Cum? După normele stabilite încă dela primul capitol, vorbind despre organizarea unei școli.

La școlile cât și în sectoarele unde nu a găsit nimic organizat, va începe el.

Unde organizarea găsită este prea șubredă, va porni iarăși de la început, dând la o parte ce este rău și respectând ce este bun.

Unde a găsit o organizare bună, se va strădui nu numai s'o mențină bună, ci s-o facă să progreseze, pentru ca la capătul misiunii lui să rămână *foarte bună*.

Acesta este progresiunea firească în organizare și conducere, stabilită de Căpitan: dela mulțumitor, la bine, *bine*, foarte bine, impecabil. Impecabil este culmea cea mare. Către acesta se năzuiește.

Găsind unități bune, și lăsându-le apoi să slăbească și să moară, șeful de grup păcătuiește mai mult decât atunci când nu lucrează nimic acolo unde n'a găsit nimic. Dacă atunci când nu creiază nimic este vinovat, în cazul acesta este vinovat de două ori. Căci nu numai că nu creiază nimic, dar *distruge* și ce au creat *alții*. În fața legilor legionare acest păcat este tot așa de mare, ca și uciderea copiilor în fața lui Dumnezeu.

Gândul șefului de grup acesta să fie: *mai sus, cât mai sus*. Cine se complace în situații de mijloc, mulțumitoare, este un șef mediocru.

CARE ESTE FUNCȚIUNEA ȘEFULUI DE GRUP?

Nu se exagerează când se spune că șeful de grup este *totul* în organizarea și educarea frațiilor de cruce.

Indicator la o răspântie de drumuri. Pe unul din aceste drumuri merg *numai legionarii*, pe celălalt *numai* frații de cruce.

Singur șeful de grup trece dintr'unul în altul, înainte și înapoi. Ca legionar, străbate drumul și-l exploatează, fără să se îndepărteze prea mult de răspântie, și se reîntoarce, la timp, pe drumul fraților de cruce. Misiunea lui este ca să le spună acestora ce este pe drumul legionar către care și ei merg, ce obstacole sunt, și ce pregătire le trebuie pentru ca să fie la fel cu legionarii, să poată străbate drumul lor. Apoi, mergând în fruntea lor, îi conduce.

Acestea sunt funcțiunile șefului de grup:

I. *De a conduce, ca un frate mai mare, încercat.*

II. *De a asigura continuitatea aceluiaș spirit legionar.*

DATORIILE ȘEFULUI DE GRUP.

Acestea sunt datoriile de căpetenie ale șefului de grup în îndeplinirea funcțiilor sale: *organizare, educație, stimulare, control, apărare.*

Educația în *spirit legionar*, acesta este scopul frațiilor de cruce.

Pentru aceasta însă trebuie: organizate, stimulate, controlate și apărate.

Am văzut cum sunt organizate frățiile de cruce. În această organizare, șeful de grup stă deasupra tuturor șefilor de unități. El, șeful de grup, dă directivele și se îngrijește ca aceste unități să fie cât mai bine organizate. Apoi *le dă viață, suflet*, pe care-l aduce cu sine de pe drumul legionar. *Suflet, din sufletul legionar.*

Dar nu le toarnă într'una și fără rost. Câte puțin, cu lingurița și după ce a mistuit totul. Pentru aceasta el *controlează* mai întâi, de câte ori vine, și-i *stimulează* prin întreceri.

Frâna Legionară.

Totuși, nu-i destul. Așa-și dinamizează unitățile, le pune în mișcare. Există însă, în toată tehnica, vreun vehicul fără frână? Nu. Atunci, pentru ca să fie complet, vehiculului nostru îi trebuie șeful de frână. Așa, complet, va merge *sigur pe drum, către obiectivul fixat*. Cu sistemul frânii, apărăm vehiculul și ne asigurăm cucerirea obiectivelor propuse. Șeful de grup, cunosător amănunțit al drumului, știe când trebuie și când nu trebuie de pus această frână. Șeful de grup cunoaște fragilitatea sufletelor copiilor. El știe cât să le mlădieze, cu grija maestrului de obiecte din lozie împletită, ca niciunul din firele de lozie să nu plesnească.

ȘEFUL DE GRUP, EDUCATOR.

Respectând acestea, șeful de grup își îndeplinește funcțiunile sale.

De un lucru să fie însă, conștient: din ceasul primirii comenzii de *șef de grup* a devenit un educator, un pedagog. Un lucru poate la care nici nu s'a gândit în viață. Și totuși, așa este. Acum depinde cum se va comporta. Și numai de felul în care se va comporta el în această postură de *pedagog*, depind rezultatele frăției de cruce respective. Mai bune, sau mai rele. Apoi, câți părinți nu vor căuta să-l afle când vor auzi că *sufletul copiilor lor este incredințat lui, pentru ca să-l răscrolească, să-l frământa, să-i dea viață nouă!* Și toți acești părinți îl vor căuta mulțumiți sau revoltați, după felul noii stări sufletești a copiilor lor.

Dar, în toată, această chestiune nu este nici o mare filozofie. Cu tragere de inimă, și cu respectarea normelor stabilite, șeful de grup se poate vedea dintr'odată cel mai desăvârșit pedagog. Pen-

tru aceasta nu trebuie să citească, neapărat cărți de pedagogie. Dacă vrea, poate s'o facă, însă *n'are nevoie*.

METODA EDUCATIVĂ

Toată pedagogia legionară este *pedagogia bunului simț*. Așa a creiat-o Căpitanul. Așa ne-a pregătit pe noi.

Metoda educativă: *a încercărilor*. Nu percepere simplă, abstractă, ci aplicare practică.

Vrei ca legionarul să fie așa, ferit de *cutare* păcat, sau stăpănit de *cutare* virtute, găsește o metodă *practică* pentru aceasta.

Du-l în tabăra de muncă și acolo, trăind viața de tabără, cu *sesizarea fiecărui moment educativ, cu conștiința necesității acestora pentru pregătirea lui*, se pregătește. Vrei să nu fie plecat înaintea greutăților vremii, să nu cedeze lor, să le înfrunte, pune-l să care piatră și să se străduiască să ridice din ce în ce mai mult; să nu o lase jos, până ce nu ajunge cu ea la *punctul fixat*. Cât de încercat este sufletul acum. Și el, nu numai forța fizică singură, ajută la ducerea pietrei. Cât de adevărat este aceasta, se poate citi din ochii trecătorilor cari se uită cu uimire la el, întrebându-se: „E posibil ca mâna aceasta de om să poată duce o greutate așa de mare?”. Da, greutatea este prea mare pentru o așa forță; dar sufletul lui îl ajută, îi spune: „nu te lăsa, căci dacă astăzi cedezi la o așa greutate, ce vei face mâine în fața marilor primejdii. Te vei putea tu chema legionar?”. Și de odată forța lui crește, crește... Acesta este secretul legionar de pregătire. Dar, nu poate fi imitat de nimeni, întrucât este legat de *idealul legionar*.

Numai *pentru ca să corespundă acestui ideal se pregătește legionarul*. Toată strădania sa este dar, cu tendință. De aceea, *primește cu bucurie toate greutățile eventuale, sau impuse ca metodă*.

În ce privește, special, pe frații de cruce, rostul lor fiind numai și numai *educație*, toată școala de pregătire trebuie să fie așa, *practică*.

Spiritul acesta practic de educație să-l înțeleagă bine nu numai șefii de grupuri, dar *toți șefii de unități, frații de cruce și chiar cei din „faza de încercare”*. În acest spirit practic de educație s'a urzit: tot „Îndreptarul frățiilor de cruce”.

Am văzut valoarea educativă a „Carnetului Meu”. Educația jertfei, corectitudinii, punctualității, gândirei ordonate etc. După

aceea rostul educativ al consfătuirilor, în sine, rostul educativ al comunicărilor”. Mai departe, valoarea educativă a „Magazinului F. D. C. a ședințelor la câmp, a distribuției însăși a funcțiunilor din frăție, etc.

Nimic fără rost educativ, după cum niciun punct educativ necesar fără găsirea metodei de aplicare practică.

Așa trebuie să gândească șeful de grup. Și de câte ori prinde câte ceva nou dela Căpitan sau din altă parte, și crede că este necesar educației fraților de cruce, caută mai întâi, să verifice dacă *el are*. Dacă nu, să-și însușiască. După aceea să *găsească o metodă practică* și, ca pe orice inițiativă (respectând procedeul inițiativelor, cum se va vedea mai departe), *s' o pună în aplicare*.

Șeful de grup va trebui să aibă, însă, grije ca nu cumva să se devieze de la adevăratul rost educativ al fiecărui act.

Substratul educativ să fie veșnic în mintea fratelui de cruce. Aceasta să fie întrebarea lui de totdeauna: „dar ce valoare educativ – legionară are pentru mine *cutare* lucru pe care-l fac?”

În marea grijă a sa, ca noi, legionarii, să nu fim niciodată desorientați în fața problemelor care ni se vor pune, și pentru ca să știm a ne comporta întotdeauna în spirit legionar, Căpitanul ne-a destăinuit într-una din ședințe, felul cum trebuie să judecăm fiecare situație în parte pentru ca făcând într'un fel sau altul, să păstrăm linia legionară. Și Căpitanul ne-a spus că toate situațiile trebuie judecate prin două prisme: a *Neamului* și a *Bisericii Creștine*. Din împreunarea acestora s'a născut *spiritul legionar*.

Cu pregătirea lui și cu aceste indicațiuni, șeful de grup va putea să facă față tuturor situațiilor ivite în grupul său.

Datoria lui aceasta este, ca să prindă nota legionară, spiritul legionar, *așa precum a fost turnat de Căpitan, și să-l transmită celor pe cari-i pregătește*, tot așa, nealterat.

Este o linie maximă până la care sufletul în formație acumulează cunoștințe noi legionare, în progresie din ce în ce mai mare. Este linia sfârșitului anului III de frăție, simbolizată prin linia cea mare de trei cruce. După acest punct maxim, acumularea de cunoștințe noi descrește în aceeași progresie de mai înainte însă, inversă, până ce ajunge la linia de saturație. Acolo este desăvârșirea legionară. Până acolo, trec ani.

Pentru desăvârșirea legionară *trebuie* să treacă ani. Însușirea spiritului legionar nu se face prin „citit” sau „auzit”, ci *numai prin trăire*. Ori, ca să trăești și să-ți însușești *fiecare punct educativ*, se

cere timp. Numai educația făcută în timp, „cu lingurița” este temeinică.

Aici este marea dibăcie a șefului de grup, să știe: *ce să dea* fiecăru și *cât să dea*, câtă doză. Să aibă dibăcie de medic. Ca și acesta, trebuie mai întâi ca prin cercetări, verificări, încercări, să stabilească diagnosticul, și după aceea, să-i servească medicamentul necesar.

Ca înțelegere generală, șeful de grup este bine să se transpună și în situația celor pe care îi pregătește. Să se întrebe așa: „dacă aș fi eu frate de cruce, cum mi-ar plăcea să se poarte șeful meu de grup, comandantii mei?...” Ce aș crede că este necesar să-mi spună și să fac, pentru pregătirea sufletului meu? Ce-ar dori sufletul meu dela ei?...” Ei bine, *acestea*, trecute prin linia de judecată legionară, va trebui să le facă acum, întru pregătirea elementelor din grupul său.

EDUCAȚIE SPIRITUALĂ, IDEALISTĂ.

Legionarul pe care-l pregătește frăția de cruce, trebuie să fie un soldat. Un soldat este un om complet, valid. Valid din amândouă punctele de vedere: sufletească și fizică.

Educația fratelui de cruce este o educație *completă*. O educație *spirituală*, idealistă. Căci numai o educație spirituală este o educație completă.

Se vorbește de educație fizică, educație intelectuală, educație sufletească. Părerea noastră e că acest cuvânt de „educație” nu este nimerit să fie întrebuițat decât pentru a reda noțiunea completă de educație: *educație spirituală*.

Educația spirituală întruchipează toate felurile de educație: sufletească, fizică și intelectuală. De aceea ar fi mai nimerit să se spună: instrucție sufletească, instrucție intelectuală, instrucție fizică.

Educația spirituală, aceasta este educația care se face fratelui de cruce. Trăind în ideal, fratele de cruce nu face niciun act în viață decât *pentru* acest ideal al său. *Pentru* aceasta își instruește sufletul, *pentru* aceasta învață, *pentru* aceasta își întărește corpul. *Pentru* a fi bun legionar. *Pentru* a fi de mai mare folos Legiunii și țării și *pentru* a plăcea lui Dumnezeu.

Instrucția sufletească, am văzut prin câte hărțuieli continui și-o face fratele de cruce.

Instrucția intelectuală, și-o face, într-un fel, la școala respectivă. Frăția de cruce este aceea care dă idealul *pentru* care fratele de cruce învață. Frăția de cruce îl face să învețe *cu drag*. *Îl determină să învețe pentru ca să știe*, nu pentru ca să ia numai notă.

Instrucția fizică, tot frăția de cruce o face. Vom vorbi acuz despre felul cum își face fratele de cruce și instrucția fizică.

Mai înainte. Însă, vom încerca să vedem – precât puterile ne vor ajuta, și precât vom crede necesar adecvării la situația F.D.C., să precizăm anumite puncte, pe margine de gândire și de viață legionară. Sunt situații pe care șefii de grup le întâlnesc și pe care trebuie să le tălmăcească mai departe, tuturor fraților de cruce. Tine mai mult să se fixeze acestea, „pentru ca să ne apropiem cu înțelegerea de spiritul legionar, *așa precum a fost turnat de către Căpitan*. Aceasta este una dintre cele două mari griji ale șefului de grup. Să se prindă nota legionară. Pentru aceasta însă, un capitol special.

PUNCTE PE MARGINE DE GÂNDIRE ȘI VIAȚĂ LEGIONARĂ, CU ADECVĂRI LA SITUAȚIA F.D.C.

MIȘCAREA LEGIONARĂ ESTE BAZATĂ PE IUBIRE

Așa s'a pornit Mișcarea, din *marea dragoste* pentru neam. Nu este pornită din ură contra nimănu. Toate răfuielile cari au loc, nu sunt pornite din ură contra nimănu, ci din *dragostea nesfârșită față de neam*.

Ura noastră, spunea Căpitanul odată, s-ar putea asemena cu ura mamelor care-și apără puii la gura vizuinii. *Din dragostea pentru puii săi, orice mamă devine crudă.*

Dragostea legionară este atât de mare, încât *din această dragoste, legionarii sunt în stare să facă orice. Să devină răsbunători. Reacționari.*

Cu ocazia asasinării șefului antisemit Gustloff din Elveția, de către jidanul Frankfurter, Ionel Moța scria într'un ordin către șefii de cuiburi din regiunea XIII: „...în cazul eventualei încercări a vreunui asemenea asasinat la noi în România, asupra șefilor noștri, reacțiunea legionară va lovi atât de crunt, în toți marii vinovați jidani și *jidăniți*, încât nu numai să îngrozească pe adversar, dar să *constitue pentru istoria românească un avertisment care să răsună peste veacuri, arătând că acest popor știe să reacționeze împotriva dușmanilor și să-i sfârâme...*”

Răzbunarea legionară este angelică. Este reacțiunea Binelui, contra Răului. Este reacțiunea Arhanghelului împotriva Satanei.

Este reacțiunea de soldat în războiu.

CÂNTECUL LEGIONAR

Mișcarea legionară s'a născut cântând. „Singura posibilitate de manifestare a stării noastre launtrice, era cântecul”, spune Căpitanul în Carte. Iar mai departe: „Pentru a putea să cânti, îți trebuie o anumită stare sufletească. O armonie în sufletul tău. Cel ce merge să fure pe cineva, acela nu poate cânta. Nici cel ce merge să facă o nedreptate. Nici cei al cărui suflet e ros de patimi și de vrășmășie față de camaradul său, și *nici acela al cărui suflet e sterp de credință...*”

Și cântecul, ca orice act legionar, trebuie *trăit* când se cântă. Cânti cu tot sufletul, cu toată ființa ta. Prin cântec ne mărturisim.

Sunt unii cari cântă și se gândesc în altă parte. Ce fel de mărturisire mai fac aceștia?

Pentru ca să trăești cântecul, nu este nevoie să răcnești când cânti. *Cânti atât de tare, pe cât bunul tău simț îți spune.* Spui tot atâta de mult și când cânti încet. Încet însă, numai din gură, căci din suflet, cânti tot așa de tare. Trăirea cântecului este tot așa de puternică, și când se cântă în șoaptă. Cât de mult trăiau cântecele strămoșii noștri, acolo în inima codrilor.

Cântecul este bun prilej de cunoaștere a stărilor sufletești.

„De nu veți putea cânta, spune Căpitanul, să știți că este o boală care vă roade în adâncul ființei voastre sufletești, sau că vremea v'a turnat peste sufletul curat, iar dacă nu le veți putea vindeca că vă dați de-o-parte și să lăsați locul vostru celor ce vor putea cânta”.

Frații de cruce știu să cânte cu toții, căci sufletul lor este curat și curgător ca lacrima munților. Cei cari nu s'au putut vindeca de păcate, nici n'au putut intra în frăția de cruce.

O frăție de cruce poate întotdeauna să ia forma unui cor. Un cor complet, pe mai multe voci. Toate cântecele trebuiesc învățate pe voci. Unde sunt numai trei frați de cruce, gata și corul, așa complet. Păstrând armonia, fiecare frate de cruce poate face o terță, un secund. Nici să existe o frăție de cruce care să nu știe cântecele legionare *toate, cât mai exact, și pe mai multe voci.* Frații de cruce să aibă ambiția ca orice cântec legionar, nou apărut, să-l învețe ei cei dintâi.

Șeful de grup va avea grijă să controleze felul cum știu să cânte frățiile din grup, și pentru ca să-și poată cunoaște mai bine oamenii.

DESPRE COMANDANT, LEGĂTURĂ, ORDINE ȘI RAPORT.

Am vorbit despre „*unitatea legionară*” și am văzut că *păstrarea unității, trebuie că fie una dintre grijile de căpetenie a șefilor respectivi.*

În mișcarea legionară, *șeful simbolizează însuși unitatea.* El îndeplinește o *funcțiune bine precizată*, după cum, precisă este funcțiunea fiecărui membru în parte.

Studiind organizarea frățiilor de cruce, am văzut care sunt aceste funcțiuni. Am văzut de asemeni că niciodată unitățile nu pot rămâne fără comandant. Pentru aceasta, s'a fixat *ierarhia funcțiunilor din unități*, cât și modurile de substituire.

Șeful, este cel mai destoinic. „Șeful trebuie să ocupe locul cel mai greu”, spune Căpitanul în „Cărticică”.

Însăși funcțiunea lui îl situiază pe șef în locul cel mai greu. Are răspunderea cea mai mare. Trebuie să fie *cel mai oțelit*, căci în vreme de primejdie, el este cel dintâi reperat. „Șeful trebuie să facă cel dintâi școala suferinții”, spune Căpitanul mai departe.

Șeful stă întotdeauna în fruntea unității. În toate ocaziile.

Este un *bun comandant*. Își cunoaște oamenii, și pe fiecare-l întrebuițează la ceea ce este bun.

Este cel dintâi frate și camarad. *Își iubește oamenii, îi înțelege, îi ajută, pentru ca să fie iubit, înțeles și ajutat*. Numai așa se păstrează armonia, unitatea. El, șeful, trăește prin unitate și unitatea prin el. Se străduiește să fie cât mai desăvârșit în toate, pentruca, într'adevăr să și fie cel mai destoinic. Să-l aibă toți de exemplu. Printr'o înțelegere lăuntrică, după cum fiecare om din unitate nu se lasă mai prejos decât ceilalți, din râvnă legionară și conștient de funcțiunea lui, de asemeni șeful stăpănit de aceeași râvnă și conștiință legionară, nu se lasă mai prejos decât ei toți; se aruncă unde primejdia este mai mare. Așa, prin această reciprocitate de întrecere legionară, unitatea trăește prin șef și șeful prin unitate.

Păstrează însă, măsura la toate. *După cum se ferește de a nu apărea în fața unității ca un încrezut, arogant, sfidător, ca un „tambur”, tot așa păstrează și măsura apropierii, pentru ca să nu cadă în extrema cealaltă*. Bunul său simț îi spune cât.

Orice șef de unitate trebuie să știe: *să execute și să dea ordine*. După felul unității respective; după locul în care unitatea sa este încadrată în mișcare.

Cunoscând acest loc de încadrare, cât și firele de legătură verticală și orizontală, de angrenare a unității în ansamblul mișcării, vom cunoaște și punctele de unde vin și până unde trebuie să meargă toate ordinele.

Rapoartele șefului de grup către Comandament.

Am vorbit, la timp, despre legăturile unităților F.D.C., mănunchiul, frățiori, frății de cruce. Să vedea acum cari sunt firele de legătură ale grupului.

Legătura verticală, în sus, șeful de grup o ține cu șeful frățiilor de cruce direct, cât și cu șeful organizației legionare din județul respectiv.

Cu șeful frățiilor de cruce legătura se ține prin sistemul de rapoarte lunare scrise.

Am văzut felul în care se întocmesc fișele-raport lunare de către șefii de unități F.D.C.

Acēste fișe-raport, trebuiesc înaintate șefului de grup *între 25-30 a fiecărei luni* (afară de luna Decemvrie când din cauza vacanței trebuiesc înmânate șefului de grup cu două zile înainte de luarea vacanței, pentru ca el, șeful de grup, să poată face raportul în prima zi de vacanță. De asemeni și la *celelalte vacanțe*, după cum vom vedea la capitolul respectiv).

În ziua de 30, șeful de grup trebuie să întocmească raportul și să-l înainteze Comandamentului F.D.C.

Cu această ocazie, se atrage atențiunea fiecărui șef de unitate asupra unui obicei, care nu poate să fie legionar. Și anume, când se spune: „De la... până la...” mulți înțeleg „la...”; după cum, tot așa, când se spune: „la...”, ei înțeleg: „dela...”. *Să fim înțelegători și preciși*. Când se spune că fișa – raport se înaintează șefului da grup „*între 25 și 30 a lunii*”, așa să fie. Între 25-30, se alege ziua cea mai convenabilă care poate să fie și mai înainte de 30, nu chiar atunci. Aceasta, 30, este ziua maximă. Ori, șefii de unități trebuie să fie cu grije, căci s-ar putea întâmpla ca tocmai în ziua de 30 să nu să poată da fișa-raport.

De asemeni și șefii de grupuri trebuie să înainteze rapoartele pe ziua de 30 *precis*.

Dacă nu le-au venit toate fișele – dela unități – raportează așa, cu câte le-au venit. Chiar dacă nu le-au venit nici una. Numai așa se vor învăța cu toții să fie punctuali. Cu condiția, ca pentru toți cari n'au răspuns punctual să se ia măsuri.

Fișele sosite cu întârziere se trimit separat Comandamentului, după ce s'au luat măsurile de pedepsire a vinovaților, măsuri cari se raportează, odată cu fișele respective, și Comandamentului.

Când șeful de grup nu poate fi găsit până în ziua de 30, ora 12, am văzut ce trebuie să facă șefii de unități cu fișele-raport.

După fișele – raport primite de șefii dela unități, șeful de grup își întocmește raportul său. Cum? Pe un sfert de coală, liniază, cu continuare în jos, atâtea modele de fișă – raport, câte școli are în grup. Liniază numai strictul necesar, excluzând spațiile cari se repetă la fiecare fișe (ex. acel cu numerile de ordine a rubricilor). Prin urmare, dacă fișele – raport au 4 spații, în liniatura șefului de grup se fac la prima școală 4 *spații*, iar la toate celelalte *numai*

câte 3 spații. La urmă toată, în lungimea tuturor fișelor, se mai fac în plus 2-3 rubrici, speciale pentru însemnările șefului de grup, după cum vor fi ordinele.

După ce s'a liniat, se completează raportul, copiindu-se toate datele din fișele respective cu cea mai mare exactitate. *Fără să se facă ștersături la cifre.* Toate cifrele scrise greșit se tace cu o simplă linie, pentru ca să se vadă greșala, iar sus, se scrie cifra exactă. *Aceste fișe constituiesc piese justificative.* În general, rapoartele trebuiesc scrise cât mai îngrijit, și numai pe coală. Numai când grupul are mai mult de 7 școli, se poate face raportul pe mai mult de ¼ coală.

Iată model de raport lunar al șefului de grup (ținându-se în seamă faptul că liniatura poate varia, după felul liniaturii fișelor – raport – vezi planșa V.)

Rapoartele trebuie să sosească la Comandament cel mai târziu pe ziua de 5 a lunii ce urmează.

Odată cu rapoartele, se trimit și banii (C și 1/40 R.).

Atât rapoartele cât și banii, este bine să se aducă prin curieri trimiși direct la Centru. *Curieri speciali*, nu întâmplători. Dacă nu are curieri speciali, trimite prin poștă, căci este mai sigur curieri ocazionali care, nu rare ori, se întorc cu rapoartele în buzunar, fie că au uitat, fie că, din cauza altor treburi, nu s'au putut întâlni cu cel ce trebuia să-i înmâneze raportul.

Ca normă generală, este bine ca fiecare grup să-și creeze un serviciu de curieri speciali, cari pot fi puși la dispoziția Mișcării, pentru școala lor.

Prin poștă, rapoartele se trimit numai recomandat.

Banii, până la 30 lei, se pot trimite în mărci, în același plic. De la 30 lei în sus, se trimit cu „mandat-poștal”.

Într-o scrisoare anexată la fiecare raport, odată cu explicarea tuturor situațiilor noi ivite în grup, situația școlilor cari n'au trimis fișele-raport, măsurile luate, cât și copie după „ordinul la raport” lunar, etc., se trece și numărul recipsei cu care s'au înaintat banii.

Sumele C și 1/40 R se trimit curate, fără ca șefii de unități sau de grupuri să poată intra în ele, pentru cheltuielile cu expedierea, etc.

Șeful de grup trebuie să dea adresa exactă pentru primirea ordinilor în luna ce urmează. O scrie pe raport, sub semnătură, întotdeauna; chiar dacă rămâne aceeași. Numai în felul acesta va putea șeful frățiilor de cruce să-i trimită ordinele necesare.

Când este plecat din raza grupului său, adresa trebuie să fie dublă: una în orașul unde s'a dus, pentru ordinele eventuale

personale, și una în orașul în care sunt școlile de grup (a ajutorului său), pentru ordinele urgente.

Când școlile din grup sunt risipite în mai multe localități, va trimite câte o adresă, pentru ordine urgente, din fiecare localitate.

La fixarea adreselor, șefii de grupuri să se gândească bine că acestea să poată fi folosite și de către curierii eventuali trimiși de Comandament la unitatea respectivă. Prin adresa dată, să se poată face legătura imediat cu șeful unității, chiar dacă acest curier ar fi sosit în localitate noaptea. De asemeni, să se poată face legătura imediat, cu întreaga unitate, dacă va fi nevoie. În acest sens, se va face școală.

În scrisoarea anexă la raport, șeful de grup va specifica toate ordinele primite, pentru ca să se știe la Centru dacă adresele date au fost bune.

Șeful de grup umblă, foarte precaut cu toate adresele, rapoartele și materialul scris de către frații de cruce. Ei sunt elevi și șeful de grup trebuie să știe să-i apere. Vom arăta în alt loc felul cum se iau măsurile de apărare. Aici numai atât: *atenție.*

În afară de aceste rapoarte lunare, reglementare, șeful de grup mai raportează Comandamentului, la data când interesul cere, despre toate situațiile extraordinare ivite în grup, cât și situațiile care se cer de către Comandament.

Rapoartele pentru aprobări de legământ se trimit ca anexă la rapoartele lunare.

Legătura cu Șeful de Județ.

Legătura cu șeful de județ o face șeful de grup prin rapoarte lunare, verbale. Dacă șeful de județ cere, se poate raporta și în scris, cu condiția de a nu scrie nici un nume.

Șeful de grup F.D.C. face parte din statul major județean și participă la toate ședințele acestuia.

Este dator să conducă pe șeful de județ, ori de câte ori acesta ar voi, să inspecteze frățiile de cruce din județul respectiv. El, șeful județului, răspunde de toată organizația legionară din județ.

Pentru toate contribuțiunile pe cari frățiile de cruce trebuie să le facă organizației legionare din județ, șeful județului se adresează însă numai șefului de grup. Șeful de grup singur este în măsură să știe ceea ce frățiile de cruce din grupul său pot, sau nu, să facă. El, șeful de grup, cunoaște tactica de întrebuintare a elementelor din frății.

Şeful de grup trebuie să țină la curent pe şeful judeţului cu toată activitatea sa din cadrul frăţiiilor de cruce. Este bine însă ca şefii de judeţ să ceară informaţiuni despre activitatea şefilor de grupuri respectivi şi dela Comandamentul frăţiiilor de cruce. De alt fel, notele date de către Comandamentul F. D. C. fiecărui şef de grup cu ocazia clasificărilor, se vor comunica şi şefilor de judeţ respectivi.

Despre ordin. Cum se dă şi se execută.

Acesta este felul de legătură verticală care porneşte dela şeful de grup în, sus, către şeful frăţiiilor de cruce şi şeful judeţului.

Pe baza acestor rapoarte, i se vor trimite ordine. Ordinele vin obişnuit dela şeful frăţiiilor de cruce. Poate însă să i se dea şi de către şeful judeţului. Atâta cât interesează organizaţia legionară, în general, şi numai în măsura în care fraţii de cruce le pot îndeplini, ținându-se seamă de situaţia lor specială. În cazul când ordinul dat de şeful judeţului este prea important, şeful de grup cere telegrafic şi avizul Comandamentului F. D. C.

Ordinul şefului frăţiiilor de cruce primează.

Odată ordinul primit, şeful de grup ce face?

- îl citeşte de 2-3 ori studiindu-l bine.
- Judecă situaţia. Se întreabă, ce are el de făcut. Acest ordin îi este adresat lui, pentru a fi executat de el, personal, sau de către elementele din grupul său. Este adresat către toate elementele din grupul său?
- După judecarea situaţiei, trece şi-l execută. Dacă este pentru toate unităţile din grup, dă şi el, la rândul său, un alt ordin, extras după cel primit şi detaliat, cu toate explicaţiunile necesare, ținându-se seamă de situaţia fiecărei unităţi în parte.

Cu respectarea măsurilor de precauţiune necesare, este bine ca ordinul dat să fie scris.

Poate fi: circular (acelaş ordin, adresat întocmai, tuturor unităţilor), sau special (adecvat situaţiei fiecărei unităţi în parte).

Difuzarea unui ordin primit trebuie făcută cu mare rezeziu, şi cu grija păstrării secretului (chiar dacă ordinul nu este secret, dar numai aşa, pentru şcoala fraţilor de cruce).

Transmiterea se poate face în mai multe moduri:

- sau merge şeful de grup la fiecare şef de unitate în parte;
- sau îi convoacă pe toţi în şedinţă;
- sau trimite curieri.

Şeful de grup procedează cum va crede mai înţelept pentru ca executarea să fie cât mai sigură şi exactă.

Disciplina legionară cere ca orice ordin primit, să se execute întocmai. Şeful a judecat situaţia mai înainte ca să fie dat ordinul. Dacă, totuşi, în anumite puncte, situaţia s'a modificat între timp, se raportează imediat această schimbare şefului dela care s'a primit ordinul. Raportează pe căile ce sunt la îndemână şi cât mai rapide: telefon, telegramă, curier. Orice raport, cât şi ordinul dat prin telegramă sau telefon, trebuie să fie repetat în scris.

Când situaţia este de aşa natură, că nu se mai poate raporta, se aduce ordinul noii situaţii din proprie iniţiativă, şi de îndată ce este posibil, se raportează.

Pentru siguranţă, este bine ca primirea oricărui ordin să fie confirmată în scris. După cum tot aşa de bine este ca şi primirea rapoartelor să fie confirmată în scris (a rapoartelor extraordinare, căci fişele-raport se găsesc înregistrate în „Cărţile” respective).

După executarea fiecărui ordin, şeful de grup raportează şefului frăţiiilor de cruce.

Dacă raportarea de execuţie nu este cerută expres urgentă, sau pentru o anumită dată, atunci se raportează la sfârşitul lunii, în anexa raport.

Aşa se face legătura verticală, de sus în jos.

Tot secretul unei bune executări de ordin stă în felul cum şeful de grup şi-a asigurat legătura cu unităţile din grupul său.

Şeful de grup trebuie să-şi vadă unităţile de-o potrivă de pregătite. Are posibilitatea. Acesta trebuie să-i fie şi gândul. Atunci vor fi toate unităţile de o potrivă de pregătite, când toate vor răspunde la fel în executarea ordinelor primite. De aceea şeful de grup va face cât mai multă şcoală în acest sens. Să-şi pună unităţile la cât mai multe încercări. Dacă nu vin întotdeauna ordine dela Centru, să ia, el, şeful de grup, noi iniţiative, să dea el ordine către unităţile din grupul său. Să se înveţe a da ordine.

Orice ordin, trebuie să fie: scurt, clar şi precis. Pe puncte.

Sunt situaţii „speciale” care pot să împiedice funcţionarea mecanismului F. D. C?

Unii şefi de grupuri, pretextând că la anumite şcoli sunt „situaţiuni speciale”, le neglijează. Greşit. Nu există nici o situaţiune „specială”, cunoscută la Centru, şi pentru care să nu se fi dat poziţiuni tot „speciale”, pentru ca să se ajungă la aceleaşi rezultate; să se atingă acelaş grad de pregătire. Căci un lucru este sigur: isvorul de energie legionară fiind acelaş, firele prin care

curge, cât și sufletul tinerească către care se îndreaptă fiind iarăși același, nici o altă situațiune „specială” nu mai poate interveni pentru ca să micșoreze valoarea de pregătire a unei frății ce cruce.

Care este mecanismul?

La Centru se găsește un dinam, numit „dinamul F. D. C.”.

Acest dinam este pus în funcțiune de același motor care face să funcționeze și celelalte dinamuri, cum ar fi de pildă „dinamul C.S.L.”, „dinamul C.M.L.”, etc.

Dela „dinamul F.D.C.” pornesc 80 de fire electrice la a căror capete se găsește câte o bobină mare.

Fiecare bobină este prevăzută cu 7 lămpi, îndreptate în direcții deosebite și luminate prin același fir electric.

Prin cele 80 fire circulă curentul. Alte fire fac legătura dintre bobine. Curentul electric, circulă cu același grad de intensitate prin toate cele 80 fire, iar efectul de luminare trebuie să fie același pentru toate lămpile. Afară de cazul reluarea legăturii, cea mai gravă provenind prin ruperea firului. Totuși, după reluarea legăturii, cu puțină întârziere, se poate ajunge la starea normală de mai înainte a luminii de intensitate egală.

Așa trebuie să funcționeze mecanismul frățiilor de cruce.

Legătura orizontală, dintre grupuri se face după indicațiunile speciale date fiecărui grup în parte de către Comandament.

Gândul fiecărui șef de grup să fie întotdeauna de a-și vedea cele 7 frății de cruce, strălucind de pregătire ca 7 stele. Aceasta este mândria lui actuală; și va mai fi una mâine, când se va întâlni, pe aceeași baricadă, cu elementele pregătite de el în frății.

CĂPITANUL

„Dacă am o mulțumire în viață, spunea cu ochii umezi de sinceritate Ionel Moța, în ultimul său cuvânt ținut cu ocazia intrării absolvenților F. D. C. în Legiune, este aceea de a fi fost învrednicit de Dumnezeu să descopăr în Corneliu, pe Căpitanul”. Și Ionel Moța, cel care a cunoscut pe Căpitanul până în adâncul sufletului său, nu odată și-a mărturisit această mulțumire. A spus-o întotdeauna, a spus-o și în ultimul ceas al vieții sale, când scrie Căpitanului: „...sunt fericit și miorbucuros cu această mulțumire, căci am avut puțința de a simți chemarea ta, de a te înțelege și de a te servi. Căci tu ești Căpitanul....”

Să creștem și să trăim în cultul Căpitanului.

Generații după generații vor crește peste veacuri în acest cult. Veacuri peste veacuri, icoana Căpitanului va străluci ca și astăzi, în străfunduri de suflete.

Este icoana aducătoare de noroc pentru noi toți, și pentru neamul întreg.

Nu poate limba să tâlcuiască puterea acestei icoane. Te urmărește cu privirea din orice parte. Și când ești la durere, te întărește, îți dă curaj să răsbați prin toate greutățile vieții.

Căpitanul ne conduce cu norocul său dela Dumnezeu, și cu puterea intuitivă neasemuită.

Nu se inspiră dela nimeni. Îl inspiră Dumnezeu, căci, El, Dumnezeu, ni l-a trimis.

Odată, însă, ne-a spus: „Eu mă inspir dela Ștefan cel Mare”. Noi credem, totuși, că numai Dumnezeu îl inspiră, când ne conduce.

De aceea n'a greșit niciodată. Și niciodată nu va greși Căpitanul.

Căpitanul este om mai presus decât oamenii. Cu cât reușești să pătrunzi mai adânc în tainele sufletului său, viața sa intimă, Căpitanul te atrage, te atrage mai mult și nu te mai poți despărți de el. Viața lui curată de sfânt, te ține lângă el.

Cine cunoaște suferințele lui. jertfele lui continui din 1919 și până azi! Și cine poate găsi, pe lumea aceasta, om ale cărui jertfe să se poată asemui cu ale Căpitanului, ca intensitate și continuitate.

„Căpitanul nostru e întruchiparea jertfei și a vieții corecte”, ne spune tot Ionel Moța, în „Cranii de Lemn”.

Prin el, neamul românesc se mândrește cu biruinți pe care nu le-a trăit de veacuri.

Să purtăm Icoana Căpitanului în inima și sufletul nostru și vom birui totdeauna. Și neamul românesc se va mândri cu biruințele noastre. (A se citi și cartea d-lui Banea: „Căpitanul”).

TĂCERE – GÂNDIRE – INIȚIATIVĂ – CREAȚIE.

În tabăra de la Carmcn-Sylva 1935, Căpitanul a decretat legea tăcerii. Aceasta, și ca un semn convențional de recunoaștere între noi. Pe cel care-l vezi vorbind mult, ști dintr'o dată că nu este legionar. Și cum să te porți cu el.

Apoi, tăcerea legionară poate constitui chiar un mod de afirmare legionară.

Până acum s'a crezut că discursul este singurul fel de afirmare. Toată lumea se credea obligată să facă școala elocinței. Astăzi, însă discursurile nu mai prind. „Chiar Demostene dacă s-ar scula să mai țină un discurs, și tot n-ar putea să convingă lumea de-astăzi”, spunea odată Căpitanul. S'au uzat discursurile.

Legionarii tac. Așa, se afirma mai mult. În virtutea legii contrastelor. Dacă ar tăcea toată lumea, desigur că și legionarii ar

trece neobservați, din acest punct de vedere. Într'o lume care vorbește mult, legionarii se văd, precum se vede culoarea albă așezată lângă culoarea neagră.

„Să ajungea până acolo, încât toată lumea să spună, unuia care nu vorbește mult: „Este tăcut ca un legionar”, așa ne-a învățat Căpitanul.

Vorbește numai atât cât trebuie și când trebuie. Bunul tău simț îți spune.

Chiar provocat fiind la discuții sterile, nu răspunzi. Îl lași pe el să termine, apoi îi spui: „noi avem legea tăcerii, dar dacă doriți informațiunile, cutare și cutare, poftiți în ziua de....ora ...în locul”. Atât. Când ai ajuns să-i dai o informație asupra mișcării, o dai: *clar, scurt, limitându-te la ceea ce știi precis, și numai la ceea ce crezi că se poate spune persoanei respective.*

Dar legea tăcerii ne mai ajută la ceva, *la creație.*

Legionarul este prin definiție *creator*. El niciodată nu lăncezește. Produce ceva. În toate direcțiile. Și este atâta de făcut... „Sunt țări în care nu există metru pătrat de pământ care să nu fi dat maximum de randament, pe câtă vreme la noi, *nu există aproape metru pătrat din pământul țării, care să fi dat ceea ce poate da*” ne spune Căpitanul. Legionarul, creiază și din nimic.

Pentru ca să creiezi însă, trebuie să gândești.

Ca să iei o inițiativă, să faci ceva nou care să folosească Legiunii, țării și poate chiar omenirii întregi, trebuie să gândești. Să gândești mult, mult de tot. *Iar ca să gândești, trebuie să taci.* Nu poți gândi, când vorbești. Dacă taci, chiar fără să vrei gândești. Gândind se iau toate inițiativele. Și, *„inițiativa este cea mai frumoasă floare pe care o poartă legionarul la butonieră.”*

Inițiativele dau toată valoarea unei frății de cruce. Măresc patrimoniul moral, care este mândria și onoarea fiecărei frății de cruce.

BUNUL SIMȚ LEGIONAR.

Legionarii au un simț special după care se conduc în toate împrejurările. Acest simț le spune întotdeauna ce trebuie să facă. Acest simț special le spune întotdeauna *și când trebuie să tacă și când trebuie să vorbească. Când trebuie să cânte și ce să cânte.* Odată, la Carmen-Sylva, un comandant de echipă a dat ordin să se cânte „Pământul nostru”. Un cântec care-i plăcea Căpitanului. Totuși Căpitanul, a făcut semn să înceteze cântecul și chemând pe comandantul respectiv, îi spuse: „Vezi, nu ai încă bun simț. Trebuia să te uiți împrejur, să observi mai întâi cine este, și după aceea să

comanzi cântecul care să meargă la inima tuturor cari au venit să asculte. Pentru anumiți începători cânti un anumit cântec. Pentru alții un alt cântec...” Și a schimbat cântecul cu: „De prin streinele meleguri”.

Iata lipsa de bun simț: într'o stație balneară, unde toată lumea venise ca să-și refacă sănătatea, un grup de „cuziști”, crezând că în felul acesta își pot face „propagandă”, toată ziua se sbânțuiau, mărșăluind înainte și înapoi și cântând pe sub ferestrele vilelor. În loc de „propagandă” reușiseră numai bine să inerveze pe toată lumea și să ș'o ridice în cap.

Altă lipsă de bun simț: Un frate de cruce, știind că legionarul trebuie să fie un om dârz, tare în credința legionară, a crezut bine să-și manifeste și el această dârzenie în fața părinților săi. Părinții, poate nu din răutate, ci numai dintr'un părintesc instinct de conservare, îl sfătuiau să nu mai meargă la ședințe, cât este elev, că după ce va termina școala, se va face tot legionar, ș. a. m. d.

Fratele de cruce, nici una nici două, ridică tonul, bate cu pumnul în masă și strigă în gura mare că „poate să-l tae, poate să-l spânzure etc. că el tot nu renunță la credința legionară”. Negreșit, părinții s'au supărat mai rău. Acum, îi supărase *tonul* cu care le vorbea *feciorul lor*. Și, de aici, ceartă, neliniște în casă.

Greșit. Greșit a procedat fratele de cruce. El trebuia să tacă, doar nu-i scotea nimeni credința legionară cu cleștele. Putea să răspundă numai atât: „nu știi dacă dv. veți rămânea supărați pe mine *tot timpul* pentru credința mea; dar eu vă voi iubi *mai mult* și așa, *pentru că sunt frate de cruce.* Așa mă învață credința mea”. Atât. Apoi, să tacă. Era scutit de acuzația, de a se fi purtat „necuviincios”.

Tot așa trebuie să se poarte fratele de cruce și față de autoritățile școlare. Să tacă. De ce să spună el: „pot să fiu chinuit, așa și pe dincolo, că eu, tot eu rămân”? Să se ajungă, mai întâi, până acolo ca să fie schingiuit pentru credința legionară, și așa, tăcând și primind suferința, să-și dovedească tăria credinței sale.

Bunul simț legionar îți spune *când* trebuie să procedezi într'un fel, și *când* într'un alt fel.

Judeci situațiile.

SINCERITATE. FRANCHEȚĂ, ELEGANȚĂ.

Niciodată nu-ți este permis a vorbi pe la spate pe nimeni. „Nu numai că acesta este un lucru neonorabil în sine și necavaleresc, dar mai ales pentru că acest sistem *distruge o organizație.* Orice organizație. Dar mai ales una bazată pe *camaraderie și onoare.*”

Întreaga viață politică și privată a clasei conducătoare românești de până acum a fost măcinată de către această buruiiană rea.

Lumea noastră legionară se opune cu îndârjire acestui sistem. Noi suntem bazați pe *francheță* și pe sinceritate, care merge până la sânge." Așa spune Căpitanul în circulara 46 din Februarie 1936, când ordonă: ori de câte ori un legionar va auzi pe un altul vorbind de rău sau insinuând ceva la adresa unui camarad al său, să i se facă în scris *raport personal*.

Raportul se face în *dublu exemplar* din care, un exemplar îl înaintezi camaradului pe care-l raportezi, pentru ca acesta să știe și să se poată apăra, iar un exemplar îl înaintezi pe cale ierarhică Comandantului căruia vrei să raportezi. Așa se procedează când vrei să raportezi pe cineva pentru orice fel de faptă săvârșită de respectivul, și care faptă crezi că nu cadrează cu spiritul legionar.

În cazul membrilor din unitățile F. D. C., este mai cinstit însă ca toate rapoartele să se facă în „Minuta prieteniei”, și *numai la consfătuirea sau ședința când este prezent și camaradul pe care vrei să-l raportezi*.

Așa trebuie să rămânem noi, dintr-o bucată. Deschiși la suflet. Cavaleri cu toată lumea, chiar cu dușmanii.

„Elegantă, cât mai multă elegantă”, iată ce ne cere Căpitanul continuu. Purtându-te cu elegantă, ai slăbit jumătate din forța celui mai temut adversar. Sus peste culmi, pe acolo este drumul legionar. Legionarul nu poate să jignească pe nimeni, nici pe adversar. Se luptă cavalereste, învinge, dar nu jignește. Nici nu insultă.

Este judecat în tot ceea ce spune despre cineva. Este drept. Și *nu ia atitudine până ce nu este bine informat*.

De aceea, orice informație primită se străduiește s'o ducă *până la sursă*.

CUVÂNTUL DAT.

Sunt unii cari au obiceiul ca, pentru orice, să-și dea cuvântul. Îi auzi: „pe cuvântul meu”; ba mai mult: „pe cuvânt de onoare”. Și cuvântul lor s'a devalorizat complet. Dându-l așa, pentru nimica toată, ajunge să nu mai facă doi bani.

Este greșit acest obicei. Prin devalorizarea cuvântului dat se slăbește *personalitatea*. Și noi ținem la personalitatea noastră. Unui om de caracter, cum este legionarul, îi este destul să spună „da” sau „nu” pentru ca să fie crezut. Cerându-i mai mult, îl jignești. Cuvântul de onoare nu și-l dă decât rar, rar de tot, și *pentru ca să întărească cine știe ce mare afirmație*.

PROVOCĂRILE, RĂBDAREA, SPIRITUL OFENSIV.

Pe cât ne este posibil, evităm să răspundem provocărilor, din orice parte ar veni ele. Așa ne-a învățat Căpitanul: „să dăm bătălia când ne convine nouă, nu când îi convine adversarului; că de prins îi prindem noi pe toți la Podul Înalt”.

În orice caz, ne ferim de acțiuni izolate care ar putea să angajeze întreaga mișcare. Trebuie să facem *școala răbdării*. Este un principiu de luptă că: dintre două armate cu forțe egale, aceea va învinge, *care va avea mai multă răbdare*.

Să te ferească Dumnezeu de răsbucnirea omului care știe să rabde. *Legionarii*. rabdă.

Apoi este un alt principiu legionar, *al spiritului ofensiv, cuceritor*. Toată inițiativa ne revine nouă. Noi ne alegem și timpul și locul și armele cu care dăm lupta. Așa căpătăm superioritatea în lupte. Așa vom birui. *Așa a biruit Căpitanul*.

JUDECATĂ, ADÂNCIRE, AMĂNUNTUL, SPIRITUL DE OBSERVAȚIE. BĂTĂLII

Să ne deprindem a judeca orice problemă legionară. Orice situație. Să *adâncim* judecata. Să nu fim superficiali. Orice situație, se judecă până la capăt. Ca o problemă de matematică. Spirit pătrunzător. Duci o situație din înlănțuire în înlănțuire, până la capăt.

Iată un caz de judecată: S'a deslănțuit prigoana. Doi legionari sunt prinși în acelaș loc. Și sunt schingiuți ca să declare cine știe ce. Unul din ei judecă strâmt. Judecata lui doar atât a fost: „ce mă fac, eu: sufăr... suferă și părinții... pierd școala... Și, ce, parcă numai decât au să țină seamă de declarația mea? Ce sunt eu, o nimica...” Și dă declarația. Al doilea, judecă larg, judecă deplin: „sufăr, dar ce contează suferința mea pe lângă atâtea alte suferințe mari... Apoi, cum să mă mai chem că slujesc o credință, când mă clatin la orice adiere de furtună... Ce vor spune camarazii mei... ce va spune toată lumea....? Să fiu eu trădător? Să mă arate cu degetul toți?! Să nu am liniște sufletească!? Și când toți se vor bucura, eu să plâng?... Să plâng acum... dar nici acum, ci să fiu mândru de suferința mea... Așa, voi câștiga mai mult și eu, dar va câștiga și Legiunea... Va câștiga pe două părți, pe de o parte *se va mândri că nu are trădători*, și pe de alta parte va câștiga noi aderențe *prin mine, prin suferința mea. prin răbdarea mea*. Căci eu, sunt mic, într'adevăr, în Legiune; dar aici unde sunt eu, oricât de mic aș fi, reprezint întreaga mișcare... Nu mi

pasă de cele ce face lumea cealaltă acum... Eu știu ce știu în sufletul meu", ș.a.m.d. Și nu dă declarația. Aceasta însemnează să ai spirit pătrunzător. Să vezi cu ochii departe, cât mai departe în timp și spațiu. Căpitanul ne-a spus că el vede la 6 luni. Adică vede în amănunt evenimentele care se vor desfășura de azi încolo timp de șase luni. Din șase în șase luni, știe precis cele ce se vor întâmpla.

Din orice judecată însă nu trebuie scăpat *amănuntul*. „Un amănunt, ne spune adeseori Căpitanul, a făcut ca Napoleon să piardă bătălia de la Waterloo”. Un amănunt, o gaură cât de micuță, poate să facă să se scufunde întregul vapor.

Când au venit legionarii la București cu ocazia înmormântării lui Ion Moța și Vasile Marin, Căpitanul le-a dat sfaturi până în cele mai mici amănunte, de felul cum trebuie să se poarte prin oraș, cum să umble pe stradă, câte câți, etc. Amănunte care nesesizate ar fi putut să strice toată buna impresie pe care lumea și-a făcut-o despre legionarii. Și ca contrast izbitor între legionarii veniți acolo și „cuziștii” adunați cândva la un congres când, după defilare, trebuia să-i strângă, poliția de prin cârciumi, în cămăși albastre și cu steaguri.

Învățătura legionară, așa ne-a dat-o Căpitanul, pană în cele mai mici amănunte ale vieții. Și cum să mergem, și cum să cântăm, și cum să ne fotografiem, și cum să scriem și cum să vorbim, etc., etc.

În deprinderea judecării complete a situațiilor, ne fixăm obiective apropiate, pe care să le atingem. Asupra aceluia obiectiv *apropiat*, concentrăm *toate forțele noastre*. Ca un comandant de armată, care tot grosul forțelor sale îl îndreaptă către *obiectivul principal*.

Și toată viața noastră ce este decât un șir „întreg de” mici obiective din acestea? Bătălii pe care trebuie să le dam. Secretul biruinței stă în felul de a ști să *judeci complet* situația fiecărei bătălii în parte.

Frații de cruce, individual, cât și prin unitățile lor, *să se învețe a da bătălii*. Orice frăție de cruce, trebuie să știe ce bătălie dă în momentul actual. Ce obiectiv apropiat și-a propus.

Șeful să știe să răspundă, când va fi întrebat. Unii, și-au propus mărirea numărului de membri. O lună de zile (sau cât cred ei) au ca obiectiv aceasta. Alții și-au propus „bătălia cărții”. Un anumit timp se concentrează la aceasta. Alții, strângerea unui fond. Alții, facerea unei lucrări, etc.

Condițiile de care vor ține seamă dând fiecare bătălie:

a. *Înlănțuire*. Obiectivele sunt înșirate ca și cuiele unei scări. Fiecare nouă bătălie face parte din sistemul desfășurării activității F.D.C.

b. *Rapiditate*. Cu pas galopat. Ca un atac legionar.

c. *Pe neobservate*. Școală secretului. Să nu știe nici pământul.

d. *Definitivă*.

Pe deasupra, *adâncire, judecată completă*.

Șeful unității trebuie să trăiască o bătălie *fără ca să scape din vedere și manevrele adversarilor*.

NIMIC DE-A GATA. STRĂDUINȚĂ. CE ÎNSEAMNĂ CORECTITUDINE. CONTROL

În pregătirea noastră, să ne deprindem cu situațiile grele. Drumul legionar este plin de obstacole. *Fiecare obstacol trebuiește luat în piept*. Cine-l ocolește, nu poate fi legionar. Pentru aceasta să ne *deprindem din vreme cu situațiile grele*. Să le căutăm. Așa vom putea fi răzbitători.

Bun este obiceiul de a se trimite copiii de mici în lume, singuri, sau cel mult observați de aproape, fără ca ei să știe. Învață greul de mititei și mai târziu, le prinde bine.

În frăția de cruce trebuie să se facă școala aceasta a greului. Să se învețe a nu aștepta nimic „de-a gata”. Să obțină totul *prin străduința lor*. Pe lângă *educația* care se face în acest fel, mai este încă ceva: gradul de prețuire al unui bun este în funcțiune de gradul de străduință depusă întru obținerea aceluia bun. Risipitori, sunt acei cari obțin totul de-a gata.

Gândul fratelui de cruce: „nimic de-a gata”. Nici un pai, nici un ziar. Plătește tot. Dacă nu cu bani gata, alt fel; dar plătește. Plătește corect. Prin aceasta, se realizează, încă și *educația corectitudinii*, punct asupra căruia sufletul trebuiește mereu hărțuit; de câte ori avem ocazia; prin orice metodă pe care mintea noastră ne-o pune la îndemână.

În tabăra Carmen-Silva 1935, cu obiectiv principal de educație: *corectitudinea*, spunea Căpitanul: „...am creiat pană acum: omul de credință, omul viteaz, omul de jertfă. Acum ne trebuiește *omul corect*.”

Corect din toate punctele de vedere: în raport cu el, în raport cu lumea din afară (ținută, atitudine, bună credință, respect, etc.) în raport cu organizația, în raport cu camarazii, în raport cu șefii săi, în raport cu țara sa, în raport cu Dumnezeu.

Există pe lume: om șiret, om pezevenchi, om secătură, om șmecher, om canalie.

Ardeți în focul cel mai mistuitor amintirea acestor oameni.

Un legionar nu poate fi așa. El trebuie să poarte pecetea: *om corect*.

În așa fel să se poarte legionarii, încât să apară o formulă publică: *este corect ca un legionar*”.

Iar mai târziu, spunea iarăși Căpitanul: „nici un drept nu putem avea, nici o pretenție de guvernare, nici o critică sau înfierare a politicianismului incorect nu putem face, dacă noi înșine nu suntem corecți.

Celor ce mă întrebă când vom începe acțiunea politică pentru guvernare, le răspund: atunci când șefii de regiuni și de județe îmi vor raporta că în organizațiile lor nu mai există nici un om incorect.

Incorect (în materie de bani) nu înseamnă numai decât hoț. Înseamnă și *insuficientă grije, ordine, scrupulozitate, severitate*, în materie de bani, cari nu-ți aparțin.”

Educația corectitudinii, și-o fac frații de cruce prin multe, cât mai multe încercări. Pe lângă „Carmelul Meu”, se va practica metoda încercărilor și prin distribuirea diversului material (ziare, reviste, foi, insigne etc.) tuturor elementelor din frații.

Toate rezultatele educative, depind însă și de felul cum se va realiza *controlul. Controlul șefului. Control continuu*. Pană la autocontrol, când conștiința legionară este cel mai aspru controlor.

MUNCĂ. VITEJIE. HOTĂRÂRE. AVÂNT.

Munca și vitejia, sunt calități ce caracterizează – îndeosebi – pe legionari.

Sunt virtuți prin care neamul nostru a răsbătut veacurile.

Despre puterea de muncă a Românului, ca și despre vitejia lui, s'a dus pomina peste mări. Așa ne-au cunoscut străinii. Povestea cineva care s'a reîntors din pământul Americii, că în uzinele „Ford”, Românii erau căutați și angajați la muncă *fără nici o condiție*. Faptul de a se fi numit *Români*, era cea mai mare garanție pentru ei.

Românul este poate singurul care nu se întrebă pentru cât muncește. El știe că *trebuie* să muncească. Pentru cât și unde, nu-l interesează. Dacă vei întreba odată pe un țaran român cât îl costă sacul de grâu produs, va pune la socoteală: sămânța, arenda: (dacă plătește arenda) și celelalte, fără ca să pomenească ceva despre munca depusă. Ca și când munca n'ar constitui un factor al producțiunii, și care trebuie socotită în aflarea prețului de cost. Pentru țaranul român, munca este inerentă vieții; i-a intrat în sânge.

De asemeni și *vitejia*. Munca și vitejia, cât de frumos s'au îmbinat de-alungul istoriei noastre!

Cum despre puterea de muncă, tot așa despre vitejia poporului român, s'a dus vestea departe. Se spune că în momentul când împăratul Germaniei a fost informat despre intrarea Românilor în războiul cel mare – alături de puterile aliate – s'a clătinat de pe scaun.

Mișcarea legionară trăește aceste virtuți. S'a îndrăgostit de ele și *le-a redat neamului românesc, așa cum le-a prins din istorie*. Fuseseră desconsiderate, călcate în picioare. De prin coclauri străine, vânturile rele aduseseră buruiana lenei, interesului egoistic, corupției, trădării. Dar s'au născut legionarii, și smulgând această buruiană urâtă, au ars-o în foc. Luminate de soare, cresc iarăși mândre și frumoase, cele două virtuți de demult.

Vitejia legionară a cucerit pământul, dela un capăt până la celălalt.

Muncind și luptând, tăcând sau cântând, așa se deapănă istoria legionară.

Reînălțarea pe tron a muncii, a sfintei munci românești, mândrie legionară. A muncii-*plăcere*, nu a muncii-*silă*. A muncii *conștiente*. Muncești în toate domeniile – fizic și intelectual – plin de avânt. *Muncești din dragoste legionară, știind că în felul acesta, mulțumești Legiunea, și, prin Legiune, Țara*. Cu conștiința celui mai umil fierar, căci, cine știe, poate însuși cuiul ieșit din mâna sa, de sub ciocanul său, să aibă nemărginita valoare de a fi susținut un pod de la prăbușire! Aici stă secretul năzdrăvăniei legionare. *În această conștiință*. Așa zidesc ei totul, *ca pentru veșnicie*.

Este pentru prima dată în istoria științelor economice, când se afirmă un al patrulea factor al producțiunii, în afară și peste ceilalți trei factori: natura, munca și capitalul, crezuți de către toți economiștii suficienți în determinarea producțiunii. Acest al patrulea factor este *elanul* sesizat și afirmat de către Căpitan, *ca indispensabil producțiunii*.

Când omul este posomorât, nici munca n'are spor. *Și pentru ca să nu fi posomorât, trebuie ca să ai un ideal pentru care trăiești și muncești*. Legat de acest ideal, din dragostea pentru acest ideal, muncești. Muncind cu elan, isbutești să faci lucruri pe care nici nu le visai.

Idealul te face să *fii hotărât*. Hotărât la toate: și la muncă și la luptă. Când ești hotărât, învingi. Eșecul nu este decât pentru cei șovăelnici, slabi. Cei tari birue. *Birue* prin hotărârea lor. Când ți-a intrat în cap să faci ceva, ori fă cu toată inima, plin de avânt, ori nu mai porni să faci. Hotărât. „Da” ori „nu”. Și dacă ai pornit cumva, chiar cu

stângul, dă-i înainte, apăsat, curajos. Biruințele de orice natură sunt în funcțiune de curajul cu care te-ai apucat să faci ceva.

IMPOSIBILUL. TEMEREA. PRIMEJDIA. DISCIPLINA LEGIONARĂ.

Temerea și imposibilul, sunt apanagiul celor slabi, șovăelnici.

S'a înrădăcinat un obicei ca, ori de câte ori cineva pornește la o treabă, sau vrea să pornească, și mai chiamă pe cineva, acestălalt fără măcar să gândească, îi spune: „imposibil”. În realitate sunt chestiuni cu totul posibile. Cu puțină judecată vezi cât de simplu și posibil este. Dar e mai ușor să spui „imposibil”, decât să gândești și încă să îndeplinești.

„Imposibil” este pentru cei leneși și fricoși.

Nu mai vorbim de un ordin primit. Unii, cei nepregătiți, stau să mai comenteze: „dar cum... nu se poate... aici e situație specială etc.” Nici o situație specială. Ai primit ordin, și este dela comandantul tău, *il execuți*. Orice comandant, cât de mic ar fi, *răspunde* pentru ordinul dat. El știe care este răspunderea sa. El știe că nu lucrează pe cont propriu, lucrează în numele mișcării, reprezintă pe Căpitan. El, șeful, a judecat situația mai înainte ca să fi dat ordinul. *Orice ordin dat, este posibil*.

Îl execuți. Îl execuți *din convingere*, Așa cere disciplina legionară, să-l execuți *din convingere*. Ai convingerea că *așa cum ți s'a ordonat este bine*. Șeful judecă larg; vede situația de ansamblu. *Ai încredere* în el, cât și în ordinul dat.

Temerea și imposibilul, sunt două capete ale balaurului desnădejdei. Acest balaur trebuie strivit de mititel. Noi pornim cu nădejde, plini de curaj. Luăm dealul în piept.

Căutăm viața cu obstacole, cât mai multe obstacole. Nu fugim de primejdii, le căutăm. „Frumusețea vieții legionare stă tocmai în mulțimea primejdiilor”, ne spune Căpitanul.

Căutăm primejdiile, pentru că acesta este sensul vieții: să răsbați prin ele, să le înfrângi.

O luptă este toată viața. Și cine concepe luptă fără primejdii?...

Aceasta este *viața reală*. Liniștea este numai de moment și aparentă. Scurte *popasuri din drumul luptei*.

Acei cari-și imaginează viața ca un curs de apă liniștită, se înșeală, iar la primul hop, la prima cascadă, se rostogolesc și se îneacă. Imaginându-și cursul liniștit, nu s'au așteptat la smucitura cascadei. Nu s'au pregătit pentru a face saltul, și au căzut. Odată căzuți, cine știe dacă se mai pot scula.

Noi suntem feriți de șocul surprizei, pentru că *așteptăm* hopul. Îl așteptăm să sosească din moment în moment. Și când vine, îl trecem ușor. Ne așteptăm să fie mai mare...

Ni-l imaginăm întotdeauna mare, mai mare, pentru că în realitate să fie mic.

Cine a intrat în mișcarea legionară, să știe dintru început că va trăi *viața reală*, plină de primejdii, nenumărate primejdii.

Cu cât viața va curge mai energic, ca un șuvoi de munte, cu atât stâncile vor ieși mai nenumărate în cale. Și cu cât viața va curge mai energic, va rupe toate colțurile de stâncă.

De sus, de pe culmile cele mai înalte, mișcarea legionară privește la pigmeii cari au vrut s'o înfrunte și cari se rostogolesc numai la jocul curentilor de aer formați în curgerea ei vijelioasă.

Frații de cruce trebuie să aibă conștiința acestor primejdii. Numai așa vor deveni soldați desăvârșiți, *legionari*.

Pentru această, să simtă adierea primejdiei de pe acum. Fericiți sunt acei cărora li se dă prilejul să o simtă. Dintre aceștia se vor alege mâine – ca și astăzi – legionarii.

Ocazii se oferă destule. Rămâne ca să fie prinse și folosite pregătirii.

Sunt unele primejdii zise „de grămadă”. Obișnuite la toată lumea, nu numai ia lumea legionară. Sunt obstacolele vieții propriu zise. Trecem peste acestea fără să le discutăm. Le înfrâng și cei cari nu sunt legionari, dapoî, încă, legionarii! Cât de slabi și puțini înțelegători despre viață, sunt acei cari la orice „nenorocire”, cu orice hop, stau gata să-și curme firul zilelor. Să se sinucidă. Și-au pus în minte ceva, și dacă nu isbutesc, alunecă numai decât pe drumul disperării. Unii numai dintr'o simplă corigență. Greșit. Ei nu știu că drumul regăsirii noastre reale stă mai presus decât toate aceste obiective trecătoare!

Primejdiile, de orice natură ar fi ele, trebuiesc înfruntate. Chiar dacă, aparent, ai căzut. Până la ultima suflare, *mergi mai departe*. Căci Dumnezeu de aceea ne-a dat viața, ca s'o trăim cu toate *greutățile ei*. *Greutățile sunt lăsate de Dumnezeu, ca să ne încerce*. Să ne purifice sufletele. Viața este cel mai real purgatoriu.

Afară de aceste primejdii de ordin general, întâlnite de oricine în viață, sunt primejdiile prin care treci în pregătirea special legionară. Acestea sunt mult mai mari. Sunt *adevăratele primejdii*, pe care dacă le treci nu mai ai nici o teamă. *O primejdie, ca și o durere mai mare, anihilează pe toate celelalte mai mici*.

Cu acestea să ne învățăm dar, cu *marile* primejdii.

ASPECTUL PRIMEJDIILOR PENTRU F. D. C.

a. În vremuri de „pace”.

Nu există „pace” propriu zisă. Mai curând, armistițiul. În acele vremuri „de liniște”, taberele se pregătesc tot mai mult pentru războiu. Toate eforturile se fac pentru războiu. Fiecare în tranșeele respective.

Din tranșee se pregătesc, și nu se pierde din ochi...

Așa se petrec lucrurile și la noi, când mișcarea legionară este în tranșee.

În acest timp frățiile de cruce își urmează cursul, după toate normele regulamentare. O singură grijă să nu se strecoare printre ei cine știe ce elemente dubioase, și cari, ușor ar putea să fie momite să ducă informații înspre tabăra dușmană. Nu-i nici un secret; însă este mai bine așa. Să nu se știe neapărat de adversari, ce facem noi, ce forțe avem, cum le manevrăm. Într'un războiu poate să fie o armată cât de bine pregătită, și să fie înarmată după ultimele perfecțiuni ale tehnicii, dar dacă este lipsită de informații, nu folosește la nimic. Este ca și un om legat la ochi.

Prin urmare, în aceste momente, prima grijă a șefilor de unități trebuie să fie ca să nu se lase unitățile descoperite.

Pentru aceasta, va lua următoarele măsuri de prevedere:

- Nici un nume scris; în nici o scriptă.
- Observarea, cu cea mai mare grijă, a elementelor noi. Oricare membru din „faza de încercare”, nu cunoaște decât pe pregătitorul său. Chiar dacă întreabă, nu i se spune cine este în mănunchiu, cine este șef. Pentru el, să fie un mister cele ce se fac în „consfătuiri” și cine mai este.
- Desfacerea „Carnetului Meu” în foi volante, după cum s'a arătat la timp.
- Schimbarea locului ședințelor și consfătuirilor.
- Camuflarea, în tot timpul consfătuirii sau ședinții, în așa fel, încât dacă ar fi descoperiți de autoritățile școlare sau polițienești, să aibă impresia că fac cu totul altceva (pregătirea pentru o șezătoare școlară, pregătirea lecțiilor în comun etc).
- Tot sistemul de camuflaj rămâne ca să și-l fixeze șeful unității respective. Chiar dacă se crede că nu sunt urmăriți, el este dator să practice camuflajul, pentru educația lor.
- Să fie pregătiți întotdeauna și să știe ce să răspundă, în cazul când ar fi descoperiți chiar în flagrantă activitate. Dacă se pregătesc din vreme, sunt feriți de efectul surprinderii, care de multe ori te imobilizează complet.

- Șeful de unitate va avea grijă de păstrarea materialului scriptic, și de a nu veni la ședințe sau consfătuiri decât cu strictul necesar. Când el crede că descoperirea este iminentă, nu aduce nici un fel de scriptă, urmând ca toate chestiunile ce trebuiau înscrise în registre în tot timpul consfătuirii sau ședinței, să se înscrie după aceea. Șeful de grup va controla în acest caz confruntând scriptele cu realitatea: întrebând pe unii și pe alții din membrii unității: cum a decurs ședința sau consfătuirea, câți au fost, câți au lipsit, cât a dat unul 1/40 R, C, și c, cât a dat altul.

- O altă măsură preventivă, în momentul adunărilor, este fixarea plantoanelor. Plantoane cari să observe toate împrejurimile, toate intrările. După un consemn special, să dea de veste când ar fi descoperiți.

- Plantoanele trebuiesc schimbate din 10 în 10 minute. Consemnul li se dă atunci, când sunt puse în post. Misiunea plantonului va fi în așa fel precizată, încât, dacă vine cineva, anunță unitatea printr'un semn convențional de alarmă, fără ca să-și trădeze el însuși, rostul pe care l-a avut acolo. Pe de o parte, iar pe de altă parte, alarma trebuie dată în așa fel încât să fie timp material de ajuns, când șeful de unitate să ia, acolo unde se găsește cu unitatea, măsurile de cuviință.

- Plantoanele se fixează atunci, în ședință sau consfătuire. Nu este pus planton acel car, se oferă, ci acela pe care îl numește șeful de unitate. Indiferent că se oferă, sau nu.

- Cu schimbarea plantoanelor se ocupă ajutorul șefului de unitate. Schimbarea se face în mare liniște. Când a sosit minuta schimbului, cel care trebuie să intre de planton este luat de mână de către ajutorul șefului și condus la postul respectiv. Tot așa vine și cel care a terminat schimbul și se așează la locul său.

- Nici un membru din unitățile F. D. C. nu se va manifesta la școală sub nici o formă: nici prin portul insignelor legionare, nici prin portul uniformei, care am văzut numai cine și când poartă; nici salutând sau cântând cântece legionare. Să fie, din acest punct de vedere, cât mai neobservabili, ca și când nici nu ar exista vreun frate de cruce în școala respectivă. Aceasta, nici pe stradă, nici în internate și nicăieri. Vor primi ordin când și unde să se manifeste.

Forma lor de manifestare legionară trebuie să fie lăuntrică. În adâncul sufletului lor.

Și în exterior să se manifeste, însă nu formă goală, ci tocmai această stare de pregătire lăuntrică. Să se evidențieze ca frați de cruce, întotdeauna și ori unde, numai prin ținuta lor corectă; așa după cum au învățat la școala frăției de cruce. Așa, ca niște frați de cruce în

adevăratul înțeles al cuvântului, nu numai că *au* voe dar *trebuie să se manifeste*. Și la școală și acasă și pe stradă și oriunde, *să se poarte numai după învățătura legionară, primită în școala frăției de cruce*. Simplă manifestare exterioară pot să facă ceilalți colegi cari nu sunt membri, în unitățile F. D. C...; dar ei, nu. Și dacă, odată vor fi cunoscuți autorităților școlare ca: *frați de cruce*, apoi să nu fie cunoscuți decât așa, cum spune cuvântul.

În felul acesta purtându-se, nu numai ca nu se va lua nici o măsură împotriva lor, dar se va ajunge până acolo, încât să fie dați exemplu de purtare corectă și celorlalți colegi.

Așa, chiar dacă unele autorități ar dori să ia măsuri în contra lor, totuși nu vor putea. Nu vor putea, din două motive.

1. Pentru că ar fi cei mai buni elevi din școală.

2. Pentru că nu vor avea probe suficiente.

Acestea sunt măsurile pe cari unitățile F. D. C. se îngrijesc să le ia încă din vreme.

Altă măsură ar mai fi doar aceea a *cunoașterii manevrelor din taberile adverse*.

Un șef de unitate F. D. C., după câte vedem, trebuie să fie un adevărat strategian. Un adevărat comandant de unitate de luptă. Ia, pe de o parte, măsuri de apărare directă, cum am văzut mai sus; iar pe de altă parte, *măsuri de apărare indirectă. Pătrunde*, prin ajutorul elementelor sale cât și prin relațiile ce le are, *în taberile adverse*. Se informează cât mai precis. Să le cunoască planurile.

Abilitatea lui trebuie să meargă până acolo, încât să *provoace chiar derută în acțiunile adversarilor*. Câmpul său tactic de acțiune este școala. Acolo lucrează, acolo se pregătește, acolo cucerește și apără.

b. Când se deslănțue furtuna.

Ce fac unitățile F. D. C.?

1. Nu se alarmează. Calm. Cel mai mare calm. Cei slabi și fricoși se alarmează. Fratele de cruce poate suferi epitetul de „fricos”? „Acest cuvânt de „frică”, spunea odată Ionel Moța, trebuie scos din vocabularul românesc”.

Acum se poate vedea tăria șefului de unitate. El trebuie să stea drept și calm ca un căpitan de vapor, când se ivește furtuna pe mare. Să răspândească încredere și liniștire.

2. În genunchi, să mulțumească lui Dumnezeu că i-a învrednicit și pe ei să trăiască vremi de prigoană.

Câți nu doresc aceste vremi să-i oțelească! Cine nu regretă vremile din 1933/34 dacă nu le-au trăit ca legionarii?!

3. Șeful de unitate, judecă situația: s'a deslănțuit prigoana peste toată țara, este generală sau numai parțială? Apoi, este prigoană îndreptată împotriva legionarilor în general, sau numai împotriva elementelor din frății?

4. În orice caz, cea dintâi măsură a șefului de unitate este *verificarea legăturii*. Se încredințează dacă sistemul de legătură fixat mai dinainte funcționează normal. Vertical. În sus și în jos. Raportează imediat la Centru și așteaptă ordin. Verifică *semnătura* ordinului primit.

Asigură legătura pe orice cale.

Își verifică, de asemeni oamenii. Aceasta este cea mai bună ocazie de a-i cunoaște. Acum, la furtună, cine rămâne; căci în vremi de soare, toată lumea se declară capabilă.

5. *Intensifică activitatea.*

Nici într'un caz nu întrerupe activitatea unității. Poate lua măsuri speciale de siguranță, dar *nu se oprește*.

Nu întrerupe consfăturile sau ședințele. Născocoște orice formulă de camuflare și *merge înainte*.

Afară de ședințele reglementare săptămânale, țin în plus *ședințe extraordinare*.

6. Acei cari sunt interni, consemnați și supravegheați îndeaproape încât nu pot să se întrunească pentru consfătuiri sau ședințe, le vor ține individual (cu aprobare *specială*).

DESPRE ȘEDINȚELE INDIVIDUALE.

– Șeful de unitate fixează ziua ședinții și ora când începe (nu și ora când se sfârșește).

– În ziua ședinții, la ora fixată, fiecare la locul unde se găsește, execută programul. Cum? După punctele fixate când am vorbit despre consfătuiri, și ședințe:

Punctul I. Rugăciunea legionară și formula de deschidere, în gând. Citește fiecare, apoi, pasagiul din „Noul Testament” fixat de către șeful unității.

Punctul II. Minuta Legiunii. Exact ca și la consfătuirea propriu zisă, sau ședință. Numai, că, de data aceasta, *merge ei membrii unității, individual la casier pentru a vărsa 1/40 R și C+c*. Această minută și-o alege fiecare când poate *după* ce a executat *punctul 1* și *după* ce s'a prezentat mai înainte șefului unității pentru a spune: „prezent”. Așa se consideră prezent la consfătuire sau ședință. Tot atunci, șeful unității verifică și „Carnetul Meu” care am văzut mai

înainte că *poate fi o simplă foaie volantă, păstrată în cea mai ascunsă cută a hainei sale. Verificarea „Carnetului Meu” trebuie făcută cu multă prudență. Și, decât să fie prinsă foaia, mai bine se înghite (apoi se reconstitue).*

Felul de a procedat cât mai neobservat, îl privește pe fiecare. Răspunde și cu propria piele în fața rigorilor eventuale, dar și în fața legilor legionare, de a *nu fi fost în destul de ager.*

Pentru *verificarea* fiecăruia, se va avea grijă ca *ei singuri* să meargă atât la șeful unității, cât și la casier, când au ajuns la acest punct. *Să nu fie chemați. Repet: să nu fie chemați.* Dacă vin, bine; dacă nu vin, suferă consecințele absențelor la consfătuiri.

Punctele III și IV (IV și V) le execută, individual, fiecare învățând un cântec singur; se gândește cum se execută mai bine un punct din „Instrucția fizică”.

Punctul V (VI) Comunicarea. Procedează așa:

Cel indicat pentru a face comunicarea din acea zi, se prezintă (când și el a ajuns la acest punct) șefului unității. Și-și face comunicarea, verbal. *Să nu fie mai mare ca 5 minute.* După ce a făcut comunicarea față de șeful unității, merge la ceilalți membri din unitatea sa, pe rând la câte unul și în ordinea în care șeful de unitate i-a spus că s'au prezentat la el (la acei cu punctele I și II, (I, II, și III) gata). Pe măsură ce ajunge la unul îi face semn întrebându-l dacă a ajuns la punctul V. (VI) cu comunicarea.

Respectivul răspunde la al cătelea punct este (evident, fără să fi putut trece peste punctul comunicării). Dacă, a ajuns la punctul cu comunicarea, se apropie de el, și timp de 5 minute îi face și lui comunicarea. Dacă nu a ajuns la acest punct merge la altul. Apoi se reîntoarce la cel rămas și așa mai departe, până ce face comunicarea la toți. După aceea se prezintă iarăși șefului de unitate și-i raportează despre toate completările făcute de fiecare la comunicarea lui.

Comunicarea scrisă și cu completările respective se păstrează.

Punctul VI. (VII). Citește fiecare cele fixate de șeful unității (când a ajuns la acest punct) și meditează, gândindu-se la Căpitan și la legionarii cari luptă și suferă.

Punctele următoare, se execută tot așa, individual.

Pentru comunicarea hotărârilor luate, *merge șeful unității pe la fiecare în parte.* Comunică numai la acei cari au executat întregul program. Comunică fiecăruia ce trebuie să facă.

Desfășurarea acestei consfătuiri sau ședințe trebuie să dureze o zi *întreagă.* Se deschide dimineața, și se încheie seara.

Aceasta este o zi de mare sbucium sufletesc pentru fiecare. Faptul de a nu-și putea spune unii altora gândul și inima lor, de a nu

se putea ruga împreună, de a nu putea cânta împreună, în țara lor, trebuie să le dea mai multă hotărâre.

Și dacă găsesc o *singură minută posibilă,* în ziua aceea, nu se lasă fără ca să se întrunească. Măcar pentru a face o rugăciune împreună. Să se vadă ei, numai așa, cu toții grămadă. Oricum. Într'una din recreații.

Celelalte forme de: înregistrarea banilor, înscrierea absențelor și prezențelor – cum s'a văzut – în „Cartea mănunchiului”, sau în „Cartea frăției” se fac de către șefii unităților, – cum vor crede și unde vor crede – în așa fel, încât:

- Scriptele să rămână totdeauna la loc sigur,

- Înregistrările să se facă în cel mult 3 zile libere de la ziua când a avut loc ședința. Bani se păstrează de către casier, cari îi înregistrează, ca și mai înainte, tot în aceste 3 zile, sub controlul continuu al șefului unității.

În aceste 3 zile vor întocmi și fișele-raport respective, urmând a le înainta mai departe după *aceleași* norme cunoscute.

În cazul când furtuna este generală și orice legătură verticală în sus este întreruptă, aceste fișe se păstrează la loc sigur și, împreună cu toate situațiile scrise, și cu banii (dacă nu au fost întrebuințați pentru *nevoile urgente ale mișcării*), vor fi prezentate de către șefii de unități, conducerii centrale, a frățiilor de cruce, în ziua când furtuna s'a sfârșit, sau când vor primi ordinul.

Așa se țin ședințele și consfăturile în vremurile cele mai grele, de furtună. Dar îndată ce este posibil, ședințele se țin împreună. Aceasta, deci, să fie calea de urmat *numai în vremurile cele mai grele.*

*

7. Toată activitatea cealaltă, în afară de întruniri, curge ca și mai înainte.

8. În caz de cercetări (când au fost descoperiți, sau sunt numai bănuți), singurul răspuns pentru vremurile acestea: tăcere.

Dacă taci:

– Vei fi scutit de acuzația de a fi răspuns obrasnic. Așa este. Când nu au cum acuza, nu au dovezi, renunță la acuzația inițială și născocesc altele. Cea mai sigură este aceea „de a fi răspuns obrasnic”. Pentru aceasta, vor curge fel și fel de provocări. Până în cele din urmă, vei fi chiar lovit. Și vor curge insultele. În fața tuturor acestora: *tăcere.* În gândul tău răspunde-le: „Știu eu unde vreți să ajungeți; dar nu vă merge”. Ții fruntea sus, și privești *drept* în ochi. Vei sta în cea mai corectă poziție.

– Ești sigur că nu te contrazici cu ceilalți camarazi. Și ei au tăcut. Chiar dacă ei n'au tăcut, *tu să taci*. Vor veni atunci să te provoace iarăși la vorbă, spunându-ți: „de ce nu declari, de ce nu vorbești? Toți ceilalți au vorbit.... a vorbit și șeful vostru.... care v'a spus pe toți”. Răspunsul tău: *tăcere*. Ei te mint că ceilalți au vorbit; numai așa, ca să te prindă pe tine. Dar chiar să fi vorbit, *ordinul tău este să taci*.

Și chiar de l-ar aduce ei pe șeful tău în față ca, *la ordinul lor*, acesta, șeful tău, să-ți comande să vorbești, tu, taci. Este poate singurul caz când nu trebuie să mai asculți de acel care ți-a fost șef. Din momentul în care acest șef n'a înțeles la rândul său să tacă, ba mai mult, *se supune voinței prigonitorilor* și vine ca să-ți comande să vorbești, din acel moment nu-ți mai este șef. *Un șef de unitate nu ascultă de un ordin străin* și cu atât mai mult, când acest ordin a venit dela dușmani. Din această clipă, el, șeful a *trădat*. *Orice șef de unitate să se păzească de a servi, cu autoritatea sa, pe dușman*.

Dacă va fi primit vre-un ordin dela comandantii săi ierarhici să ți-l comunice; însă, nu atunci, la comanda prigonitorilor. Când va crede el, și să-l auzi *numai* tu. Bunul tău simț, îți va spune ce să crezi despre acest ordin.

– Vei câștiga mai ușor admirația celor ce te vor vedea răbdând în tăcere.

– Vei fi scutit de a răspunde un „nu” pe care sufletul tău nu-l vrea.

Vei scăpa chiar mai ușor, căci, dela un timp, se vor sătura și ei să te tot sâcăie în fața încăpăținării tale de a tăcea. Însuși dușmanul pentru ca sa te lovească mereu, se cere antrenat.

Pus chiar în fața dovezilor scrise, tu iarăși taci.

Pus în fața persoanelor (profesori, pedagogi etc.), cari spun că și ei sunt simpatizanți și chiar dacă i-ai cunoscut tu ca legionari, iarăși taci.

Nu vorbești, decât în cazul când vei fi primit ordin de la comandantii tăi, *mai înainte ca să fi început cercetările*. *Vei vorbi numai cele ce ți s'a ordonat*.

Pus ca să dai declarație scrisă, scrii, atât: „nu știu nimic” și semnezi.

Orice pedeapsă primită pentru că ai tăcut, va fi incomparabil mai mică decât aceea când vei fi vorbit. Apoi vei fi cu sufletul împăcat.

Să nu te încânte momelele că, dacă vorbești, te iartă. Mai întâi nu au pentru ce te ierta. *Nu ai păcătuit cu nimic*. Nici împotriva lui Dumnezeu, nici împotriva neamului tău, nici, împotriva conștiinței

tale. Și nici împotriva regulamentelor școlare. Ceeace ai făcut tu nu este decât *pură educație*. Ori, care *școală* de pe lumea aceasta te oprește ca să-ți faci educația?!

În felul acesta gândești tu, în conștiința ta, și ești împăcat.

În al doilea rând, mint că te iartă și că nu te mai pedepsesc. *Dar ce pedeapsă mai mare vrei ca aceea de a te ști totdeauna slab! De a nu avea tăria credinții tale!*

9. Acum, în aceste momente de vijelie, se cern caracterele. Acum se face cea mai sigură selecțiune. În măsura puterilor de rezistență în fața primejdiei, vor fi cotați fiecare. Acum se pot vedea și trădătorii și fricoșii. Dar tot acum se pot vedea cei tari.

10. *A doua zi după furtună*.

Strălucește iarăși soarele. Și cu cât strălucirea este mai mare, cu atât se observă mai mult contrastele dintre cei cari au fost tari, și cei cari au fost slabi. Ce vor face fricoșii și trădătorii acum? Unde se vor ascunde? Vor mai avea oare liniște sufletească? Astăzi sunt 4 ani de la prigoana cea mare 1933, și cei cari au fost calificați atunci fricoși, încă nu și-au găsit liniștea sufletească! Ce vor face trădătorii? Spunea o dată Căpitanul: „Nu mă tem de spioni și de cei cari vor să trădeze. Nici nu au ce spiona, nici ce trăda. Eu, ce am de spus, spun tare, să audă toată lumea. Spun în gura mare. Dar ce se vor face acești ticăloși, mâine, în ziua victoriei legionare?”

Câtă mândrie pe cei cari au rezistat până la capăt!

Fericit de șeful care-și va fi condus unitatea întregă printre colțurile stâncii până la sfârșitul furtunii! Aceasta va fi cea mai mare onoare cu care se va mândri el și întreaga unitate încă multă, multă vreme. Se vor mândri toate seriile care vor trece de acum încolo prin această unitate.

După furtună, șefii de unități *nu trebuie să aștepte mai întâi ordin* și apoi să reia legătura normală cu Comandamentul. *Dela ei*, dela șefii acestor unități trebuie să pornească această legătură. Prin urmare ei sunt acei cari raportează la Centru și, *după* ce se primește raportul lor. Comandamentul trimite primele noi ordine. Nu trimite el mai întâi ordinul. Așteaptă un timp să se informeze despre felul cum s'a purtat fiecare în timpul furtunii. Să vadă care merită și care nu merită să i se mai trimită noi ordine.

Se informează direct, prin rapoartele trimise de fiecare șef de unitate. Dacă șefii de unități nu mai sunt, de către acei cărora le revenea comanda unității după ordinea ierarhică stabilită mai înainte. În aceste rapoarte se descrie amănunțit toată activitatea unității din timpul prigoanei. Se trimit și toate fișele-raport, împreună cu banii (1/40 R + C).

Indirect, se culeg informații despre unitățile respective prin legionarii din localitate.

Pe baza acestor informații, și în urma controlului făcut la fața locului de către șefii de grupuri restabiliți (vechi sau noi, însă întăriți *atunci*, după furtună, de către șeful fraților, cu aceasta funcțiune). Se vor face primele clasificări. Și se vor trimite ordine speciale, după cum va fi cazul fiecărei unități.

În timpul deslănțuirii furtunii, cât și după aceea până în momentul reluării legăturilor normale cu Comandamentul, șeful de grup și ajutorul său este acela care priveghează – de ori unde s-ar afla – desfășurarea activității unităților din grupul său.

Pe cât îi este posibil el nu trebuie să-i părăsească. Chiar dacă și-a împlinit anul pentru care a fost numit șef de grup, continuă mai departe. Răspunderea lui este *până în clipa când va fi primit ordin să predea comanda grupului*.

Așteaptă, ca o sentinela la postul său, până ce vine schimbul următor. Iși face datoria deplină.

PROFESORII LEGIONARI.

Vor fi mai severi cu elementele pe cari le cunosc ca făcând parte din frațiile de cruce, decât cu ceilalți elevi. Mai severi în sensul că *le vor pretinde să învețe mai mult*, pentru pregătirea lor

Vor fi drepti. Nici un fel de favorizare. Orice favoare acordată la nota unui frate de cruce este contra legilor noastre de educație. Atunci fratele de cruce nu-și mai poate face *educația completă*.

Frații de cruce, la rândul lor, să înțeleagă pe profesorul legionar. Să-l respecte. Să-l respecte și ca profesor, și ca legionar.

El, profesorul legionar, reprezintă acolo, în școală, în corpul profesoral, mândria și onoarea legionară. Pentru aceasta, frații de cruce trebuie să-l ajute, să-l înțeleagă. I-ar crăpa obrazul de rușine unui profesor legionar când, deschizând catalogul în cancelarie, ceilalți profesori îi vor arăta situația fraților de cruce ca cea mai slabă. Ei, adversarii, nu înțeleg nimic. Ei generalizează totul. Ori, frații de cruce, nu trebuie să dea această ocazie. Atunci când au și profesori legionari, în special, să muncească mult, mult de tot. Să fie printre primii. Din râvna legionară. Numai așa vor putea și profesorii legionari să-i susțină, să-i ajute la nevoie.

MINORITAR. MÂNDRIA NAȚIONALĂ.

La o școală se poate întâmpla să fie și minoritari. Care este atitudinea fraților de cruce față de ei?

Sunt două categorii de minoritari: indezirabili și loiali.

Indezirabili, sunt toți minoritarii cari subminează existența neamului nostru (jidanii, ungurii și bulgarii).

Cu jidanii nu vor avea nici un fel de legătură: nici în școală, nici în afară de școală. Neamul nostru este în războiu cu neamul lor. Cu ungurii și cu bulgarii, pot fi colegi. Însă nu prieteni. Ei, frații de cruce, îi pot ajuta, însă *nu le cer nimic*. Din mândrie națională.

Loiali, sunt ceilalți minoritari, restul.

Sunt unii dintre colegii minoritari (nemți, ruși, italieni etc.) cari doresc să intre în organizația fraților de cruce.

Nu se poate.

Știm că ei sunt, poate, sinceri. Vor să intre și să lupte alături de noi împotriva unui dușman care este comun cu dușmanul neamului lor. Dar frațiile de cruce nu sunt unități de luptă, momentan. Sunt unități de educație. De educație *românească*.

În sufletul fratelui de cruce renasc și se dezvoltă virtuțile *strămoșilor noștri*. Sufletul unui frate de cruce tresare când îi vorbești despre virtuțile neamului nostru. La fel este sufletul oricărui tânăr conștient de neamul său. Fiecare, se mândrește cu *istoria neamului său*. Și noi, Românii, ne mândrim cu *istoria noastră*, cu faptele strămoșilor noștri. Și tot din această mândrie, ne credem în stare să suferim consecințele păcatelor făcute de părinții *noștri* – din cauză că n-au înțeles pe deplin această mândrie națională – și ne pregătim ca să le spălăm.

Credem în steaua neamului nostru.

Frații de cruce cresc în cultul *acestei credințe*.

Cine vrea, poate să ne fie prieten (afară de cei indezirabili.) Iar mai târziu în lupta propriu zisă, dacă va fi cazul, ne vom întâlni poate pe același front.

*

În alegerea minoritarilor, șefii de unități se vor conduce nu numai decât după nume. Sunt foarte mulți români, prin Ardeal și Basarabia, cari au nume ungurești sau rusești. Așa le-au moștenit dela părinții lor, pe care stăpânirile străine *i-au obligat* să-și schimbe numele românești. Șefii de unități se vor conduce după arborele genealogic înapoia fiecăruia.

Fără ca să jignească pe nici unul. De altfel, *minoritarii trebuie să fie înțelegători și să priceapă că educația legionară făcută în frațiile de cruce, în spiritul virtuților românești, nu poate să aibă aderență decât față de sufletul românesc. Sunt latențele numai a acestui suflet*.

Dacă vor, pot să facă și ei ceva asemănător, însă numai între ei și cu alte denumiri, îi privește.

LEGEA JERTFEI. MORȚII LEGIONARI. RUGĂCIUNEA.

Fundamentul educației legionare este dragostea. Din dragoste legionară ne-am dăruit luptei. Luptă însemnează jertfă și biruință. Numai cine știe să jertfească, luptă și cine luptă, birue.

Legionarii jertfesc cu toții. Fiecare în măsura desăvârșirii sale, dar jertfește.

Orice jertfă este bine primită. „*Piatra de încercare a vredniciei legionare, spunea odată Ionel Moța, nu este cantitatea de bani pe care un legionar o aduce organizației, ci mărimea jertfei, suferinței și dragostei pe care o dă Legiunii*”.

Jertfa pe care o fac umilii muncitori cari rup în fiecare zi din bucata lor de pâine și o trimit cu regularitate de ceasornic pentru nevoile Legiunii, este, poate, mai mare decât jertfa pe care o fac acei cari trimit o sumă cât de mare, însă din prisosul lor.

Către jertfă continuă, zi de zi. Acolo este desăvârșirea legionară.

Frații de cruce către această desăvârșire se străduiesc să meargă. Cine obosește jertfind, să scoată icoana Căpitanului din buzunar. „Numai jertfind cu toții, vom vedea o țară frumoasă și bogată”, ne spune Icoana.

Jertfă de esență superioară este jertfa voită și continuă. Iar jertfa supremă, este dăruirea totală a ființei noastre idealului legionar. Din această putere de jertfă se va clădi și va dăinui peste veacuri România Legionară.

„Secretul victoriei noastre, spunea Căpitanul, cu ocazia plecării legionarilor în Spania, stă în gestul acestor 7 camarazi. Adică: la fel cu ei, *cu toții gata de moarte înfruntând uneltirile nenumăraților mișei. Cu ce vor să ne învingă aceștia? Cu ce? Când noi, până la cel din urmă legionar, stăm gata de moarte?*”

Iar Ionel Moța scrisese, de asemeni: „... *Spiritul de jertfă este esențialul! Avem cu toții la dispoziție cea mai formidabilă dinamită, cel mai irezistibil instrument de luptă, mai puternic decât tancurile și mitralierele: este propria noastră cenușă!* Nici o putere din lume nu va putea evita prăbușirea, atunci când se menține pe cenușa unor luptători viteji, căzuți pentru dreptate și Dumnezeu?”

Și Ionel Moța s'a dăruit pe sine acelei mai sublime jertfe, întru consfințirea adevărilor scrise. Cu seninătate de Crist, și-a turnat *propria sa cenușă* la temelie României Legionare.

Toată suflarea legionară a jurat atunci:

„*MOȚA și MARIN! JUR: În fața lui Dumnezeu, în fața jertfei Voastre sfinte pentru Hristos și Legiune, să rup din mine bucuriile pământești, să mă smulg din dragostea omenească, și pentru învierea neamului meu, în orice clipă, să stau gata de moarte! JUR.*”

Aceasta este definirea jertfei către care merg frații de cruce. Rupând câte puțin în fiecare zi din bucuriile lui pământești (chiar numai 1/40 R), și smulgându-se câte puțin pe fiecare zi, din dragostea omenească, fratele de cruce va ajunge, mâine, legionar, desăvârșit, când să se rupă definitiv din toate „plăcerile” și „bucuriile” pământești, și; primind jertfa sublimă, să se înalțe către culmile cele mai de sus, ale martirilor și sfinților Legiunii.

Acolo, sus, către lăcașul martirilor și sfinților Legiunii stă gândul și inima fratelui de cruce.

Prin morții și martirii ei, Legiunea trăește.

Ei, morții noștri, au făcut legătura între cer și pământ. „Orice mormânt legionar, însemnează o nouă rădăcină înfiptă în pământ, și pe care se sprijină mișcarea legionară”, spunea Căpitanul în tabără.

De sus, spiritele lor veghează și se roagă lui Dumnezeu pentru biruința legionară.

„Biruințele nu depind de pregătirea materială, de forțele materiale ale beligeranților, ci de puterea lor de a-și asigura concursul puterilor spirituale”, ne spune Căpitanul.

Deasupra tuturor puterilor spirituale stă *Dumnezeu*.

Și pentru ca Dumnezeu să ne ajute, trebuie să ne purtăm după învățătura Lui, și să I ne rugăm.

Învățătura lui Dumnezeu stă cuprinsă în „Noul Testament”. Pentru aceasta frații de cruce studiază „Noul Testament”, ca ei să cunoască bine toată învățătura lui Dumnezeu. Să cunoască însuși pe Dumnezeu.

Dumnezeu, ca entitate, este necuprins. Noi însă, Îl vedem. Îl simțim în toate manifestările Lui. În toate minunile Lui. Și credem în El, străduindu-ne să ne purtăm după învățătura Lui. Să fim creștini.

„*Măsura creștinătății noastre vii, eu o văd mai ales în măsura jertfei pentru binele altora: a unei jertfe personale, liberi, cu dragoste și cu elan consimțite*”, scria Ionel Moța. „*Jertfa aceea care e deslănțuită în noi din dragoste, dintr'o dragoste pentru altceva decât ființa noastră, jertfa aceea care ne inundă pustiindu-ne așezarea omenească a vieții, dar ne încălzește totodată cu satisfacții pe care nu le poate cuprinde graiul omenesc, această*

jertfă e faptul care smulge de pe ființa noastră carapacea nesimțirii față de cele dumnezeiești și transformându-ne într-o rană vie, ne pune în directă comunicare cu Dumnezeu care pătrunde năvalnic și de-a dreptul în sufletul nostru”.

În spiritul acestei jertfe creștem noi și ne pregătim pentru viața legionară, inspirată din adâncul istoriei noastre românești și din învățătura lui Hristos.

„Dreptatea și moralitatea acțiunii tale este prima condiție pentru asigurarea concursului forțelor spirituale”, ne spune Căpitanul în Cărticică. Iar învățătura lui Hristos străpunge ca o linie de foc toată viața și acțiunea Căpitanului. Așa ne străduim și noi să creștem.

A doua condiție pe care ne-o spune mai departe Căpitanul este *apelul, rugăciunea*.

Ne rugăm lui Dumnezeu – direct – imaginându-ni-L într’una din formele descrise de sfinții evangheliști în „Noul Testament”. Un act din viața Mântuitorului (Răstignirea, Învierea, Cina cea de Taină...). Ne rugăm însă și spiritelor cari sunt mai aproape de noi. Cari sunt *între noi* și Dumnezeu. Ne rugăm spiritelor mucenicilor lui Hristos, ne rugăm spiritelor strămoșilor noștri, ne rugăm spiritelor alor noștri, morților noștri legionari.

Spiritele morților noștri legionari stau sus acolo lângă Dumnezeu și priveghează la noi. *Intervin prin rugăciunea lor la Dumnezeu pentru noi, pentru biruința noastră*. Și dacă le chemăm, vin printre noi, plutesc deasupra și ne dau tărie. (Imaginea lor, o avem după icoane).

„Cheamă-le, atrage-le cu puterea sufletului tău, și ele vor veni”, spune Căpitanul.

Rugăciunea trebuie să fie simțită. Atunci când te rogi, tu însuți ești spirit. Materia din tine nu o mai vezi. Nu o mai simți. Numai așa se poate face comuniunea cu spiritele la care te rogi.

„Puterea de atracție este cu atât mai mare cu cât apelul, rugăciunea, se face în comun, de către mai mulți”, ne învață Căpitanul. De aceea se fac rugăciuni împreună la toate ședințele fraților de cruce. Cu toții împreună, ne rugăm pentru Căpitan și pentru biruința legionară.

Nu numai la ședințe ci și sărbătoarea la biserică, să mergem împreună și să ne rugăm.

SERIOZITATE. BUNĂ CUVIINȚĂ. CORIJARE RECIPROCĂ.

Învățătura legionară ne cere *multă seriozitate*. Ceea ce facem noi astăzi nu este glumă. Nu facem așa, dintr’o distracție. Strădaniile legionare vor răsbi veacurile. Dintru început, poate, nu ne dăm seama

despre aceasta, dar mai târziu. da. Atunci ne pare rău că n-am înțeles mai din vreme.

Să fim, dar, înțelegători cât mai din vreme, cât mai de tineri.

Frății de cruce, și ei sunt serioși, maturi în gândire și putere.

Matunitatea, seriozitatea în vorbă, scris, port și faptă, ne deosebește pe noi, tineretul legionar, de celălalt tineret, dezaxat.

Frățiile de cruce reprezintă tineretul rupt de cealaltă lume a tineretului lipsit de ideal și stăpânit de-o singură grijă, a depravării și plimbărilor pe stradă. Grijă tineretului din frățiile de cruce este mare; este grija Căpitanului, grija întăririi neamului nostru românesc. În această grijă se pregătește continuu, își face educația legionară. Răvna desăvârșirii legionare îl urmărește continuu pe fratele de cruce. El este conștient că orice act din viața sa, orice vorbă, orice gest, se răsfrânge direct, sau indirect, asupra întregii mișcări. Ori unde s’ar afla el.

Spunea Căpitanul odată: lumea cealaltă poate face orice. Se poate destrăbăla, poate cheful, poate lenevi... nu se bagă seamă. Nimeni nu observă. Dar, dacă toate acestea le-ar face, chiar numai înfinit de mică măsură, un legionar? Toată lumea l-ar arăta cu degetul, spunând: „aceasta este mișcarea legionară? Oamenii aceștia vor să îndrepte țara?”

Fratele de cruce este conștient de aceasta.

Este corect și serios, pentru că așa cere învățătura legionară.

Nu ți se cere să umbli luxos îmbrăcat, însă haina, cât de simplă, să fie îngrijită, îngrijit de sus până jos este fratele de cruce în îmbrăcăminte. Corect.

Pe stradă, nu umbli mai mult decât bunul său simț legionar îi spune. *Și cât merge este stăpânit de bunacuviință.*

Când merge cu unul mai slab decât el, îl protejează. Unui bătrân, spre ex. sau unei cucoane, îi dă locul cel mai apărat, (în partea dreaptă sau înspre zid). De asemeni și când merge cu unul mai mare decât el în grad, îl onorează, oferindu-i același loc. Când sunt doi sau mai mulți frați de cruce, și merg cu unul mai mare decât ei în grad, îi oferă locul din mijloc. Regula aceasta de bună cuviință trebuie s’o respecte și între ei, frații de cruce. După ierarhia stabilită prin semnele distinctiv.

Aceiași bună cuviință și când vorbește cu cei cari sunt mai mari (comandanți, profesori, frați mai mari, părinți...). Stau într’o poziție corectă (nu cu mâinile la spate sau în buzunar, dar nici numai-decât în poziție de „drepti”. Dacă e cazul, „drepti” sta numai când salută sau se prezintă.)

Vorbesc puțin, răspunzând numai la cele ce sunt întrebați, sau spunând *numai* cele ce au de spus. Precis. *Ascultă. Să vorbească mai mult acela care este mai mare decât ei, dela care au totdeauna de învățat.*

De asemeni, când scriu. Să fie cât mai preciși. Să se evite frazologia goală. Să se caute *cuvintele cele mai românești posibile*, și așa, cu multă grijă de respectarea bunei cuviințe, să se scrie. *Vorbirea și scrierea corect românească*, să ne preocupe întotdeauna. Să ne corectăm unii pe alții.

Corijarea reciprocă, este legea stabilită de Căpitan pentru toate: purtare, îmbrăcăminte, salut, cântec, vorbă... Este întemeiată pe marea camaraderie dintre noi, pe frățietate.

Corijarea reciprocă trebuie să se facă nu musai în consfătuiri sau ședințe după cum s'a văzut la „Minuta prieteniei”, dar *întotdeauna*. Ori de câte ori se observă o greșeală.

După cum atunci când vezi haina camaradului tău murdară îi atragi atențiunea, tot așa, când observi la el o altă greșală. El îți va mulțumi. Dacă nu atunci, mai târziu; dar îți va mulțumi. I-ai făcut un mare bine.

La păstrarea bunei cuviinți vor trebui să vegheze continuu șefii de unități. Bună cuviință, multă bună cuviință, ori unde, ori când și față de toată lumea.

La masă, fratele de cruce nu este niciodată pretențios. Mănâncă ce se găsește și cât se găsește. *Este cumpătat și la mâncare și la băutură.*

În pregătirea lui, fratele de cruce caută viața aspră. Pentru educația lui, *refuză să trăiască în belșug, chiar dacă i se oferă.* Cu mare voință, știe să învingă toate poftetele cărnii. Cu asprime, duce luptă continuă dintre spirit și materia din el.

Face o primă distincție între: *lux, obicei și strict necesar.* Luxul, îl elimină dintr'odată. Pornește apoi *lupta contra „obiceiului”.* Ex.: *fumatul este un obicei (urât și costisitor) care nu folosește la nimic vieții; ba dimpotrivă. Cu marea lui voință, fratele de cruce desființează acest obicei.*

Se oprește la strictul necesar. Toate obiceiurile nefolositoare, caută, sau să le desființeze, sau să le înlocuiască cu alt ceva, folositor pregătirii lui legionare. De ex.: fiul unui fost demnitar avea obiceiul să ceară într'una bani de acasă, pentru ca *să-și cumpere jucării*. Și mulți bani cheltuiiau părinții pentru jucăriile lui. Ar fi fost nenorocirea casei dacă nu i-ar fi cumpărat cele ce voia. Răcnea, bătea cu piciorul în pământ (trăia, doar, în țara românească unde se împrumutau bani

din străinătate pentru a importa jucării de miliarde, *din aceeași străinătate!*)

A dat Dumnezeu și *copilul s'a făcut frățior de cruce.*

Părinții au observat marea lui transformare sufletească. *Era altul.* Se mulțumea cu orice. Ei, când a venit o sărbătoare, văzându-l că nu mai cere nimic, l-au întrebat ei ce jucării dorește să-i cumpere pentru această sărbătoare.

- „Icnița Arhanghelului Mihail ași dori să-mi procur”, a răspuns frățiorul de cruce, cu grijă parcă de a nu supăra pe părinți cu cererea lui.

Așa, în asprimea vieții cresc legionarii. Așa spunea Căpitanul că vor fi regulile de viață ale aristocrației legionare, elita României de mâine.

GREȘALA. REPARAREA EI. PEDEAPSA LEGIONARĂ.

Până la desăvârșirea legionară fiecare este predispus greșelei.

Păcat este însă atunci, când nu se recunoaște greșeala. Păcat este când nu se repară. Păcat este de asemenea când se repetă.

În educația noastră legionară nu trebuie să scăpată din vedere *nici o greșeală.* Nu numai de către șefii unităților respective, dar înșiși de către cei cari greșesc. *În special de către cei cari greșesc, căci pentru ei se fac toate strădaniile de educație, pentru pregătirea lor.* Șeful de unitate este fratele lui mai mare, și dacă nu-i poate scăpa, din vedere greșelile făcute, *pentru el o face, pentru fratele de cruce care, voluntar, a intrat sub controlul șefului respectiv, tocmai pentru ca să poată fi controlat și să se pregătească mai bine.*

Odată greșala făcută, observată și recunoscută (cine nu-și recunoaște greșala nici nu se mai poate numi că-și face pregătire legionară) trebuie să fie *reparată. Repararea unei greșeli se face prin pedeapsă.*

„Pedeapsă însemnează în concepția noastră, obligația pe care o are omul de onoare de a repara greșeala sa. Odată aceasta ispășită, omul este liber de povara ei, ca și când nu s'ar fi întâmplat nimic”, spune Căpitanul în Carte.

Altă dată, Căpitanul scria unui camarad care se supărase că a fost pedepsit cu două zile de muncă: „Am înființat un serviciu legionar de judecată... Voesc prin aceasta să fac tuturor legionarilor educație în sensul de a ști, atunci când greșesc sau se abat dela linia legionară, să-și recunoască greșala, să plătească prin pedeapsă. Legionarul va trebui să spună: „Am greșit, dar am plătit. Nu sunt dator cu nimic”. În al doilea rând voesc să iasă din mintea legionarilor, că a-

și plăți prin pedeapsă un rău pe care l-au făcut, este ceva rușinos. Nu. Este ceva sfânt, pentrucă restabilește o dreptate pe care tu ai rupt-o, un echilibru pe care l-ai desființat.

Nu e nimeni pierdut când primește o pedeapsă; suntem cu toții pierduți atunci când închidem ochii la greșelile legionarilor. pentrucă ne sfărâmăm linia de viață legionară. legile noastre. în virtutea cărora trăim ca legionari în lume.

Pentru ca să se facă această educație, n'am trimis în judecată dintre cei mai slabi și mici, ci am preferat să trimit pe cei mai buni, cari prin atitudinea lor în fața legionarilor să fie adevărați educatori. Ei nu se vor tângui, nu se vor revolta, nu vor plânge, ci vor spune: „Camarazi, am greșit în cutare sau cutare chestiune, căci iată care este linia, dogma legionară. și iată cum am procedat eu. Acum, îmi fac pedeapsa cu fruntea sus, cu mulțumire. Plătesc ce am greșit”... E greu însă, căci suntem în țara fugii de răspundere. Vom scoate însă noi legionarii, un alt om, pe care-l vom opune omului laș, omului vechiu și care va zice: „Răspund”....

De aici se poate vedea care este rostul pedepsei legionare.

Pedepsele se acordă după caz. Ținându-se seamă de ierarhia greșelilor, s'a fixat ierarhia pedepselor.

În stabilirea pedepselor de orice natură trebuie să se țină seamă de două lucruri:

1. De rostul educativ al pedepsei. Nu se supără nici cel pedepsit, dar nici acel care pedepsește.

Când cineva dă pedeapsă, nu se răsbună. Pedepsește pentrucă așa cer legile noastre legionare.

2. De a da posibilitatea celui care greșește, să repare *printr'un bine, răul pe care l-a făcut*, cum spune Căpitanul în Carte.

În cadrul frățiilor de cruce, pedepsele nu se dau decât de către șeful de grup și de șeful frățiilor de cruce.

Nu se pot stabili – pe articole – pedepsele ce se acordă elementelor din frățiile de cruce. Șeful de grup va judeca după bunul său simț legionar fiecare caz în parte.

De altfel s'a fixat pentru cazurile de absentăr, la consfătuiri ierarhia pedepselor: întâiul avertisment, - al II-lea avertisment și apoi eliminarea automată.

Pedepsele nu se acordă, însă, de către șeful de mănunchiu. Șeful de mănunchiu *numai constată* greșala și raportează șefului de grup care, el, poate acorda pedepsele, chiar cele mai mici. Avertismentele, tot șeful de grup singur le poate da. Șeful de mănunchi poate transmite, comunica, o pedeapsă.

Sunt pedepse, însă, cari trebuiesc transmise *direct*, de către șeful de grup celui care este pedepsit. În cazul când greșala comisă de cineva este prea mare și șeful de grup nu este gășibil, atunci, i se poate acorda celui vinovat o pedeapsă provizorie, sub formă de concediu, până ce hotărăște șeful de grup. Pentru toate aceste cazuri, însă, trebuiesc stabilite *comisii de judecată*, cari să constate vinovăția (a se vedea capitolul respectiv consfătuirilor).

La fel se va proceda și la frăția de cruce.

Eliminări.

Eliminarea definitivă, în cadrul frățiilor de cruce, însemnează eliminare *pe un an*. După trecerea acestui timp, fratele de cruce respectiv poate reveni la unitatea sa, însă fără să se țină seamă de stagiul făcut și de drepturile câștigate mai înainte ca să fi fost eliminat. O începe dela capăt. Dela „faza de încercare”. Este tânăr și are încă vreme să se îndrepte. Un an, însă, *trebuie* să treacă. Un an plin, socotit din ziua pronunțării pedepsei.

Orice pedeapsă de eliminare trebuie comunicată și șefului frățiilor de cruce.

Cei nemulțumiți cu pedeapsa primită, acei cari se simt nedreptățiți, au dreptul la *apel* către șeful frățiilor de cruce.

Afară de cazul pedepselor pentru absențe nemotivate, șeful de grup nu poate elimina pe membrii unităților F. D. C., pentru mai mult de *maximum 2 luni*. Pentru toate celelalte cazuri, numai șeful frățiilor de cruce poate pedepsi cu eliminarea pe mai mult de 2 luni, până la eliminarea definitivă (cu observațiunile de mai sus).

Se spune eliminare definitivă, întrucât chiar dacă mai poate reveni, nu se mai ține seama de nici o situație câștigată în trecut.

Nici o revenire, după stagiul eliminării definitive, nu se poate face, decât cu aprobarea *expresă* a șefului frățiilor de cruce.

Toate pedepsele se vor înscrie în „Cartea mănunchiului” sau „Cartea frăției”.

Pedepsele acordate de către șeful de grup (în special cele cu eliminarea) se înscriu și în „Cartea grupului”.

De asemenea, se va ține la Comandament un registru pentru toate pedepsele acordate direct de către șeful frățiilor de cruce.

Pedepsele se raportează de către șeful de grup și șefului de județ, pentru ca să se știe și să se respecte pedeapsa dată, chiar în cazul când respectivul n'ar mai fi elev după aceea.

Când un frate de cruce sau membru din mănunchiu a terminat școala, sau se transferă la o altă unitate F. D. C., în situația lui de la

vechea unitate se prevăd și pedepsele pe care le-a primit în timpul cât a făcut parte din acea unitate, precum și citările.

În timpul când cineva este eliminat dintr-o unitate nu mai are voie nici să salute legionar, nici să meargă la sediile legionare, nici să poarte uniforma, nici semn distinctiv, nici să participe la vre-o manifestare legionară (ca spectator, da); nici să mai țină „Carnetul Meu”, sau să verse 1/40 R. și C+c. Căci 1/40 R și C+c nu constituie o *obligație* ci un drept pe care-l au frații de cruce. *Un drept de jertfă*. Ori, eliminarea, tocmai acest rost îl are: de a lipsi și cel pedepsit de anumite drepturi.

În cazul de concedii, da, toate aceste drepturi de mai sus rămân; afară că respectivul, nu mai participă la ședințe sau consfătuiri putând trimite 1/40 R și C+c, printr-un alt camarad. Dacă vrea. De altfel, niciodată *nu este obligat* să facă ceva. Face totul *numai* din dragostea și voința sa.

Tempul concediilor, deci (când respectivii nu suferă nici o consecință directă dacă nu contribuie cu jertfa lor pentru acest timp) sunt *cele mai bune privilegii de cunoaștere a celor cari vor să-și facă educația jertfei după toate rigorile noastre*, din dragoste, sau numai pentru că sunt constrânși la aceasta. Pentru încercare, se va căuta să se acorde fiecăruia membru câte un mic concediu, după cazurile pe cari le-am văzut.

Tempul pe cât a fost eliminat se *scade* din stagiul care trebuie să curgă pentru câștigarea unor anumite drepturi: depunere de legământ, acordare de semne distinctiv, dreptul de absolvent F. D. C... Tot așa și timpul de concediu.

Se poate, însă ca eliminarea să fie însoțită de anumite clauze: „Are dreptul să salute” sau „fără să se scadă din stagiul” etc. După caz. Evident că cele mai grele pedepse rămân acelea cu eliminare fără nici o clauză în plus.

Nu *pedeapsa* în sine este grea, ci *consecințele* pedepsei.

Consecințele sunt acelea care dor mai mult. Negreșit că durerea este mare, supărătoare. *Dar aici este piatra de încercare*. Acum se vede tăria credinței legionare. *Acum, în timpul pedepsei, se poate verifica gradul de pregătire legionară al fiecăruia*. Cei slabi și neînțelegători se supără se răsvrătesc, când sunt pedepsiți. Prilej pentru a-i cunoaște și categorisi.

„Mai important este însă modul frumos, demn, înțelegător în care un legionar își primește și execută pedeapsa. Recunoaște greșala. Nici nu se supără, nici nu se răsvrățește, o execută și se hotărăște că prin atitudine demnă, *să-și recucerească poziția*”, ne spune Căpitanul în Cărtică.

După executarea pedepsei de orice natură, fratele de cruce sau membrul din mănunchiu se prezintă, la *ședința* unității respective și raportează: când și pentru ce a fost pedepsit, cum și-a executat pedeapsa, cum s'a simțit în tot acest timp, și când i-a expirat pedeapsa.

Prin executarea frumoasă a pedepsei primite, fratele de cruce și-a *răscumpărat păcatul*. De acum reintră în normal. A restabilit echilibrul. Este cu conștiința împăcată.

A greșit, a plătit. În plus, a trecut un nou examen.

Situația celor repetenți.

Acei cari rămân repetenți la școală *din vină proprie*, sunt eliminați din unitățile F. D. C. *în mod automat*, pe timp de 6 luni. Dacă în aceste 6 luni nu și-au îndreptat situația încât de data aceasta să-și ia clasa printre primii, atunci eliminarea se prelungește pe încă 6 luni. Cei cari își iau obligația de-a da anul în curs două clase, nu se elimină decât pe 3 luni. Dacă n-au luat pe cea de a doua clasă li se mai dă încă o eliminare pe 3 luni. Cei cari rămân repetenți pentru a doua oară, din vină proprie, sunt eliminați definitiv (Definitiv în înțelesul pe care l-am văzut).

Acest fel de eliminări sunt *absolute*. Cu toate consecințele pe care le-am văzut că urmează: interdicții la salut, uniformă, etc.; iar timpul se scade din stagiul.

Celor cari rămân repetenți *din cazuri de boală*, li se acordă un concediu 3 luni.

Iar cei lăsați repetenți *pentru credința lor legionară*, și acest lucru trebuie verificat cu foarte multă grijă de către șeful de grup, *nu numai că nu suferă nici o consecință rea, dar sunt avansați cu încă un an de stagiul în frăția de cruce*. Aceste avansări extraordinare le face numai șeful frățiilor de cruce, *pe baza rapoartelor speciale* primite de la șefii de grupuri și a informațiilor directe.

CELELALTE ORGANIZAȚII DE ELEVI.

a. Organizațiile oficiale.

„Străjerii”, „premilitarii” și orice alte organizații, actual oficiale – apărute ca ciupercile după ploaie – *nu au alt scop, decât să creieze diversiuni mișcării legionare*. Inițiatorii acestor organizații, și-au închipuit că tineretul românesc afluiază către mișcarea legionară numai de dragul uniformelor, cântecelor sau instrucției.

Și atunci, ei și-au spus: „la stați domnilor, să dăm noi, tineretului, - aceste lucruri: să-l îmbrăcăm în uniforme, să-l învățăm să salute român, să-l învățăm cântece, să zică „sănătate”, să facă marșuri cu

muzică în frunte, să facă tabere de muncă și... I-am atras de la „Garda de fier”.....

S'au înșelat, însă, căci *nu formele de manifestare exterioară sunt acelea care determină creșterea curentului legionar, ci altceva pe care oficialitatea de astăzi nu le are. Este sufletul legionar. Valul de energie spirituală isvorâtă din acest suflet legionar, însăși misiunea sa istorică, mână tineretul românesc înspre mișcarea legionară.*

Acest conținut interior, sufletesc, *lipsește oricărui fel de organizație tinerească pe care ar vrea s-o creieze – artificial – oficialitatea de astăzi.*

Situația acestor organizații oficiale, ne-a înfățișat-o Căpitanul, dând exemplul a două butoaie, identice ca formă exterioară, însă, unul plin iar celălalt gol. Lăsându-le pe amândouă, în soare, în ploae, sub intemperiiile vremii nu după mult, butoiul gol se dogește, se distruge, pe câtă vreme butoiul plin rezistă, rezistă sub toate intemperiiile.

Dintru început, organizațiile oficiale erau voluntare. Dar, văzând că nu prind, le-au făcut *obligatorii*. Tot tineretul este obligat să intre acolo. Foarte bine. Să intre toți. *Să intre și frații de cruce. Și dacă li se cer jurăminte, să depună. Li se cer declarații de dragoste, să dea. Căci ei, tot frați de cruce rămân. În toate aceste organizații oficiale, impuse, frații de cruce, intrați cu toții, vor fi printre cei dintâi.* Cei dintâi la datorie. Vor folosi ceva și acolo (ex. tragerile). Și le va prinde bine, tot pentru educația lor legionară, căci altfel, din cauza prigoanei și a lipsurilor materiale, poate n-ar avea posibilitatea să facă și acele lucruri la frația de cruce. *Întru desăvârșirea lor legionară, să nu piardă nici un moment nefolositor.* De toate ordinele speciale primite acolo în acele organizații, va fi informat la vreme șeful frațiilor de cruce, care va aviza.

b. Organizațiile neoficiale.

Negreșit că vor fi încercând și partidele politice să-și creieze organizații tinerești asemănătoare alor noastre. Mai puțin probabil întrucât toate partidele politice nu lucrează decât pe plan actual; nu se gândesc prea mult la viitor. În orice caz, chiar dacă ar face-o *frații de cruce nu au a se război cu ei.* Cine vrea să intre acolo, în capcană, n-are decât. Va deschide el ochii mai târziu. Noi avem gândurile noastre, planul nostru de lucru, și n'o să ne irosim în luptă stearpă cu ei.

De asemeni, *nicicu comuniștii.* Cel mult putem sta de vorbă cu fiecare dintre cei cari credem că sunt comuniști și să le explicăm greșala pe care o fac, pornind pe acest drum. Să le spunem frățește, ca dela suflet la suflet, această greșeală de a face jocul dușmanilor.

Fratele de cruce, cu pregătirea și cu sufletul lui, va ști să răspundă fiecărui punct din argumentările comuniste. *Toate argumentările lor sunt bazate pe neadevăr.* Sunt contra firii.

În ce privește problemele sociale, să li se explice că mișcarea legionară le va rezolvi prin însuși faptul. desăvârșirii vieții legionare. Căci iată principiile călăuzitoare ale acestei vieți și pe care elita legionară, de azi și de totdeauna, jură să și le însușească:

1. „Să trăim în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogățire materială”.
2. „Să trăim o viață aspră și severă cu alungarea luxului și a îmbuibării”.
3. „Să înlăturăm orice încercare de exploatare a omului de către om”.

4. „Să jertfim permanent pentru Țară”.

5. „Să apărăm mișcarea legionară cu toată puterea noastră împotriva a tot ce ar putea s'o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere; sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar înalta linie morală”.

Înțelegându-se acestea toate, va mai fi oare nevoie și de alte demonstrațiuni?

Nici într-un caz nu se vor certa cu ei. *Și nici nu vor căuta să-i pârască autorităților. Acest sistem de pâră este urât și contrar liniei de onoare legionară.*

Sunt încăpățânați? Nu-i nimic. Fratele de cruce să se străduiască a fi *mai încăpățânat, și mai pregătit* sufletește decât ei. Căci, până la urmă vor cădea. Vor cădea sub povara adevărilor și misticei legionare.

FRATELE DE CRUCE ȘI LEGIONARIIL.

Toată străduința fratelui de cruce este ca să *devină legionar.* Pentru el, acest cuvânt de „*legionar*” este *sfânt.* Când aude că cineva este legionar, tresare. După cum tresare elevul de școală militară, când vede un *ofițer.* Nu știe cum să-l mai respecte și să-l onoreze.

Este un ideal, pe care el, fratele de cruce, se străduiește să-l ajungă.

Legionarul este pe drumul cel mare al luptei propriu zise.

Fratele de cruce este pe un drum mai mic, dar care duce către drumul cel mare. La răspântia acestor două drumuri, stă șeful de grup, după cum s'a văzut.

Prin șeful de grup, frățiile de cruce alimentează, după puterile lor materiale, lupta legionară. Șeful de grup fiind și sub ordinele șefului de județ, vede ce este nevoie și *ce pot face* frățiile de cruce.

Cu mult, cu puțin, frățiile de cruce trebuie să ajute din fondurile lor organizația legionară. Mai ales în vremuri de prigoană, închisori, spitale, lupte, alegeri. Chiar dacă nu primesc ordin dela nimeni, șefii de unități să se *intereseze* dacă nu sunt legionari cari luptă prin apropierea lor, și, luând contact direct cu ei, să-i ajute. Să-i îngrijească, să-i ospăteze. Să le servească de curieri.

Ei trebuie să studieze „Cărticica șefului de Cuib” și să cunoască tot sistemul de organizare legionară. Să cunoască toate funcțiunile și toate gradele.

Nici unui legionar nu i se va adresa cu „camarade”. „Camarade” își zic numai ei între ei.

Unui legionar, fratele de cruce i se adresează cu „bădiță”. Dacă legionarul este însă mai bătrân de 30 ani, fratele de cruce i se adresează cu „domnule...” (pe nume). Oricărui grad legionar, (de la instructor legionar în sus) fratele de cruce i se adresează cu: „Domnule Comandant Instructor”, „Domnule Comandant Ajutor”, „Domnule Comandant Legionar”, sau „Domnule Comandant al Bunei Vestiri”; unui Senator legionar: „Domnule Senator”, șefului de județ dacă nu are grad i se adresează cu: „Domnule Comandant” (simplu).

În fața oricărui legionar: ținută corectă și bună cuviință.

CELE 10 PORUNCI

ale Căpitanului

de care trebuie să se țină legionarul pentru a nu se rătăci de pe drumul său glorios

în aceste zile

de întuneric, de urgie și de satanică ademenire.

Pentru că trebuie să știe toată lumea că noi suntem legionari și rămânem legionari până în veacul veacului.

1. NU CREDE în nici un fel de informație, de veste, de păreri despre mișcarea legionară, citite din orice foaie ar fi, chiar dacă pare a fi naționalistă, sau șoptite la ureche de agenți, sau chiar de oameni de treabă.

Legionarul nu crede decât în ordinul și în cuvântul Șefului său.

Dacă acest cuvânt nu vine, înseamnă ca nimic nu este schimbat și că legionarul își merge în liniște drumul său înainte.

2. DĂ-ȚI SEAMA BINE pe cine ai în față și cântărește-l cum trebuie și când este un inamic care vrea să te înșele și când este un prieten prost pe care l-a înșelat mai înainte un inamic.

3. PĂZEȘTE-TE ca de o mare nenorocire de omul strein, care te îndeamnă să faci ceva. El are un interes și voește sau să-și facă interesul prin tine, sau să te compromită în fața celorlalți legionari. Legionarul acționează numai din ordin, sau din inițiativa sa proprie.

4. DACĂ VREA cineva să te ademenească sau sa te cumpere: scuipe-l în ochi. Legionarii nu sunt nici proști, nici de vânzare.

5. FUGI de cei ce voiesc să-ți facă cadouri. Nu primi nimic.

6. ÎNDEPĂRTEAZĂ-TE de cei ce te lingușesc și te laudă.

7. UNDE sunteți numai 3 legionari, trăiți ca frații între voi: Unire, unire și iar unire.

Sacrifică tot, calcă-te pe tine în picioare cu toate poftetele și cu tot egoismul din tine pentru această unire. Ea, unitatea, ne va da biruința.

Cine este contra unității, este contra biruinței legionare.

8. NU-ȚI VORBI DE RĂU camarazii. Nu-i pâri. Nu șopti la ureche și nu primi să ți se șoptească.

9. NU TE SPERIA dacă nu primești ordine, vești, răspunsuri la scrisori, sau dacă ți se pare că lupta stagnează. Nu te alarma, nu lua lucrurile în tragic, căci Dumnezeu este deasupra noastră și șefii tăi cunosc drumul cel bun și știu ce vor.

10. ÎN SINGURĂTATEA TA roagă-te lui Dumnezeu în numele morților noștri, pentru ca să ne ajute, să suferim toate loviturile, până la capătul suferințelor și până la marea înviere și biruință legionară.

*

Cu aceste precizări speciale, cu studierea amănunțită a „Cărticicăi șefului de Cuib”, a „Cărții Căpitanului” și a tot ce va mai spune și scrie Căpitanul, cu studierea materialului declarat de Căpitan ca: „Dogmă legionară” (ex. scrierile lui Ionel Moța). Și cu tot ce s'a putut prinde și reda în întregimea acestui „îndreptar”, fratele de cruce va putea să-și dea seama de ceea ce este spirit legionar, întru care să se desăvârșească, pregătindu-se.

Șeful de grup, cu puterea și cu exemplul său, va trebui să-l ajute la aceasta. El, „șeful de grup, este „ghidul” fratelui de cruce.

INSTRUCȚIA FIZICĂ

Face parte integrantă din educația fratelui de cruce. Nu atât pentru antrenarea fizică în sine, cât mai ales pentru ușurarea educației lui spirituale.

I se spune „*Instrucție legionară*”.

Așa cum a fost stabilită de Căpitan, în tabără nu este identică instrucției militare.

ROSTUL INSTRUCȚIEI LEGIONARE.

a. Cunoașterea stărilor sufletești.

Sunt oameni cari merg abia târându-și picioarele, alții cu capul în pământ; alții, cu un umăr mai sus; alții, cu gâtul strâmb... „aceștia, spunea Căpitanul, nu merg așa, din cauza vreunui defect fizic; ci numai din cauza defectelor sufletești”. Au ceva pe sufletul lor, într'adevăr, dacă te ții de unul din aceștia, și-l cunoști bine, te convingi că așa este. *Cum reușești să-i înlături defectul ia pe suflet, merge drept.* Parcă-i altul. Cine merge corect, înseamnă că este stăpân pe sine. Iată, prin urmare, încă o posibilitate de cunoaștere a oamenilor cu cari vom lucra.

Mai mult încă, îi punem noi să execute anumite *mișcări fizice*, pentru a-i cunoaște mai bine.

b. Recunoașterea tipului legionar.

Identitatea stării sufletești a legionarilor, dă identitatea manifestării lor exterioare fizice. Felul execuției mișcărilor în instrucția legionară, este special. Special nu numai pentru că așa s-ar fi hotărât să se execute, ci pentru că *așa este sufletul nostru.*

De exemplu: dacă am avea starea sufletească identică omului cu un umăr mai sus, *toți legionarii* am merge ca el. Construcția sufletului legionar fiind într'un anumit fel, toți ne manifestăm în acelaș fel (în marș, în poziția de drepți, privire, salut, gest...). Tipul de legionar se cunoaște de la distanță. *Este uniform.*

c. Întărește unitatea.

Printr-o recunoaștere reciprocă, se dezvoltă spiritul de corp legionar. „Duhul unității” cum spune Căpitanul în Carte.

d. Dă o nouă posibilitate de *afirmare legionară*.

e). Prin mișcări energice, *predispune sufletul și dezmoștește corpul.*

În ce privește instrucția întrunită, spune Căpitanul în Carte:

„Am observat că instrucția întrunită are o mare influență asupra intelectului și psihicului unui om, *punându-i în ordine și în cadență mintea dezordonată și simțirea anarhică*”.

EXECUTĂRI.

Instrucția legionară cuprinde un anumit număr de mișcări strict necesare îndeplinirii rostului ei.

Executarea acestora se învață pe teren. Aici vrem doar să stabilim care sunt, precum și condițiunile de care trebuie să se țină seama în executarea lor.

Executarea oricărei mișcări din instrucția legionară, are două părți:

a. *Partea sufletească, aceea care determină propriu zis mișcarea, făcând-o să simbolizeze ceva, să nu fie numai o „mișcare” în sine, rece; cât și aceea care dă felul caracteristic legionar executării.*

b. *Partea fizică: executarea propriu zisă.*

1. Poziția de „drepți”.

Simbol. Neclintirea legionarului pe poziție.

Executarea. Aduci tocurile unul lângă altul, la același nivel. Depărtezi vârfurile picioarelor, atât cât să încapă între ele vârful încălțăminteii pe care o porți. Aproxii genunchii. Întinzi bine corpul, de jos până sus. Sugi burta, umfli coșul pieptului și tragi umerii înapoi. Încordezi gâtul. Ai impresia unui cui care te străpunge din creștet până în tălpi. Lipești bine degetele de la mâini; *lipești și degetul mare. Lipești bine podul palmelor de corp* (între podul palmei și corp, să nu intre „nici acul”); degetul arătător, pe vipușca pantalonilor. Desfaci, numai puțin, coatele, ținând umerii la aceeași înălțime. Te apleci pe vârful picioarelor. (Simbol: luarea contactului cu pământul; ești ca și crescut acolo, din pământ). Privirea, drept înainte. Ochii, sfredelitori. Ochii singuri spun dacă *trăiești* cu adevărat poziția de drepți, simbolul ei.

Aceasta este, descompusă, poziția de „drepti”. Executarea ei, însă, se face în 1/2 secundă.

Îți comandă cineva (în front sau individual), sau îți comanzi singur.

Despre Comandă.

Orice comandă are două părți:

- a. Comanda prevestitoare,
- b. Comanda săvârșitoare.

Comanda *prevestitoare*. Se pronunță întotdeauna mai încet decât comanda săvârșitoare. Însă, tot așa: *electric*.

Comanda prevestitoare este compusă la noi din cuvântul: „Gardă”; simplu, sau însoțit încă de alte cuvinte precum se va vedea la fiecare caz în parte.

Comanda prevestitoare este precedată, când se comandă unei unități pentru prima dată (fie că unitatea fusese în repaus, fie că s'a schimbat comandantul), de cuvântul „atențiune”, sau de un fluier lung.

Comanda săvârșitoare, este ultima parte a comenzii și se pronunță: *tare și electric* (într-o singură silabă, - chiar dacă este un cuvânt mai mare, ex. „înainte”).

Aici, comanda săvârșitoare, este partea ultimă de la fiecare comandă scrisă mai mare.

*

Pentru poziția de „drepti”, comanda care se dă este: „Gardă, DREPTI”.

Când se aude comanda prevestitoare, toată, lumea tresare, se ridică pe vârful piciorului drept și ascultă partea doua a comenzii. La comanda „DREPTI”, în 1/2-secundă a și luat poziția cea mai corectă de drepti. Toată lumea, cu o singură făcănitură de toc. Și rămâne așa, neclintit, până ce va auzi altă comandă. Încremenește așa. Poate să vină peste el valurile cele mai grozave și nu se clintește din loc. Ochii mari, privirea adâncă.

2. Repaus

Din poziția de drepti, se poate comanda: „Gardă, pe loc, „REPAUS”. La comanda săvârșitoare „REPAUS”, toată lumea, ca o scânteiere, duce piciorul drept înainte, apucă mâna stângă de la încheietura palmei cu dreapta și ia repaus. la repaus, pe loc (așa spune Comanda). Prin urmare nu părăsește frontul. Nici nu fumează, nici nu vorbește dacă nu s'a dat voie, special, pentru aceasta.

Cât de urât este obiceiul de a se ieși din front pentru ca să se bea apă sau ca să se cumpere covrigi... Este un mic amănunt care dacă

nu se bagă de seamă de comandant, poate să provoace o impresie urâtă. Să-i vadă lumea pe toți părțile „flămânzi” și „însetați” ca cei alergând în toate mai lipsiți de voință!

3. Ruperea-rândurilor.

Tot din poziția de „Drepti” se poate comanda: „Gardă” înapoi (sau la stânga, la dreapta, după cum e poziția) în repaus rupeți rândurile, *fuga*... MARS (sau, fără „fuga”).

La comanda prevestitoare, toți sunt atenți și când au auzit comanda: „fuga”. duc, din poziția de drepti, cum erau, pumnii la piept, ca pentru fugă. Iar, la comanda săvârșitoare: „MARS” dintr'o sănătură, o zbughesc cu toții în direcția care li s'a comandat, spunând tare și cu toții odată: „Trăiască Legiunea și Căpitanul”.

Sau dacă, cumva, le-a comandat Căpitanul aceasta, spun numai: „Trăiască Legiunea”, dar *tare*, ca să se cutremure pământul (Afară de cazul când situația cere să se vorbească încet; atunci spun încet, în șoaptă, însă, tot cu suflet).

4. Salutul legionar.

a. *Simbol*: salutul cerului; din inimă.

b. *Executarea*: din poziția de „drepti”, se mișcă numai mana dreaptă: restul corpului rămânând în poziție corectă, mâna dreaptă cu palma tot așa ca în poziție de drepti, întinsă și cu degetele lipite (lipit și degetul mare), se aduce mai pe departe descriind un semicerc înspre dreapta, și se trănțește cu palma în partea stângă a pieptului. Deasupra inimei. Vârful degetelor cad în încheietura umărului stâng. Podul palmei lipit în întregime de piept. Cotul, la înălțimea umărului drept.

Aceasta este prima parte a salutului.

După aceea, în a doua jumătate de secundă, se duce brațul drept înainte. Palma, tot așa de întinsă, vine cu încheietura la înălțimea frunții. Nici spre stânga, nici spre dreapta, înaintea în direcția ochiului drept. Brațul, întins bine; ca o săgeată.

Când ești în front tragi cu ochiul la camaradul din dreapta pentru ca mana ta să fie la aceeași înălțime cu a lui,

Întinderea brațului înainte, pentru salut, este însoțită de cuvintele; „Trăiască Legiunea și Căpitanul”, afară de cazul când saluți chiar pe Căpitanul; atunci spui: „Să trăiți Căpitane”.

După ce spui aceste cuvinte, duci mâna la loc (așteptând mai întâi să o ducă acel pe care l-ai salutat) și iei repaus. „La loc”,

însamnă să duci mana dreaptă *cum ai pomit-o* în poziția de drepti; și se duce tot pe la piept.

Tot secretul salutului stă în executarea lui cu cât mai multa energie și corect.

Din mers, salutul se face tot așa. Cu grijă ca să nu lovești. Însă, cu mâna pe vreun trecător pe stradă. Cu tendința de executare cât mai corectă.

Salută dintâi cel mai tânăr, sau cel mai mic în grad.

Frații de cruce, am văzut când au și când nu au voie să salute legionar.

Așa, corect, salutul legionar, se învață încă din „Faza de încercare”. După felul cum se execută, poate fi un prilej pentru cunoașterea stării sufletești a celui pe care-l pregătim.

5. Prezentarea

Când un membru din unitățile F. D. C. se prezintă Comandantului său, sau oricărui alt comandant pentru a-i raporta sau pentru a-l întreba ceva, pășește cadentat ultimii 3-4 pași se oprește scurt la 2-3 pași în fața comandantului; ia, corect, poziția de drepti, salută legionar, se uită drept în ochii comandantului și spune: „Trăiască Legiunea și Căpitanul. Sunt fratele de cruce..., din frăția de cruce... grupul No... (sau: Prietenul..., din mănunchiul de pe lângă Frăția de cruce..., grupul No...)”. Comandantul a răspuns la salut și a dus mâna jos. După ce a spus această formulă de prezentare, fratele de cruce lasă și el mâna în jos, rămânând în poziția de drepti, până ce comandantul respectiv îi spune să ia repaus, când va rămâne – totuși – într-o poziție *corectă*. Nu lasă mâna în jos mai înainte ca s'o fi lăsat comandantul pe a sa.

După aceasta spune ce are de raportat sau de întreat.

Când a terminat, salută iarăși corect, se întoarce 1/2 la stânga, face un mic ocol pentru ca să nu se întoarcă dintr-odată cu spatele la comandantul căruia i s'a prezentat, și pleacă.

Când comandantul îl cunoaște, nu mai spune decât: „Trăiască Legiunea și Căpitanul”, salutând.

Dacă se prezintă Căpitanului, procedeul este același; cu deosebirea că nu mai spune: „Trăiască Legiunea și Căpitanul”, ci, scurt „Să trăiți, Căpitane”.

Aceasta, în cazul când se prezintă singur, nechemat.

Când este chemat de către comandant, însă, de îndată ce și-a auzit numele său, sau, cum el trebuie să umărească din ochi întotdeauna pe comandant, de îndată ce i s'a făcut semn de către

comandant, se întoarce cu fața la el, ia poziția de drepti, acolo unde se găsește, și spune: „ordonati”.

Comandantul respectiv, îi va spune: „La ordin”. Atunci, cu iuteala fulgerului, aleargă către el, făcând ultimii pași rari și apăsați. Și se prezintă – ca mai sus – adăugând în plus: „Aștept ordin”, după care, cu respectarea nomelor de mai sus, duce mâna la loc. A primit ordinul, spune: „Am înțeles”. *Repetându-l*, salută și pleacă.

Se vor face cât mai multe exerciții de prezentare la ședințe, și în afară de ședințe. *Să se țină seamă de orice amănunt*, în executarea cât mai corectă.

Felul cum ai știut să te prezinți, este un indiciu pentru comandantul respectiv, pentru ca sa-și dea seama dintr'odată cu cine va vorbi. Îți citește în ochi și gest toată starea sufletească. „Când intră cineva la mine în birou, ne spunea Căpitanul, cum l-am văzut intrând pe ușă, uitându-mă la el, am înțeles ce vrea...”

Iar în Cărticică, spune Căpitanul despre felul prezentării legionarului: „...Are o ținută mândră, ostășească, vorbește scurt, se uită drept în ochi, ochii lui nu mint. Fața lui e plină de speranță și luminează ca un soare.

Așa, voios și plin de încredere, se prezintă legionarul”.

6. Onorul.

Se dă: din front, din repaus, dela lucru, sau din marș. Comandantul, iese în fața unității respective *la atâta distanță încât să-și vadă întreaga unitate*. O face atentă cu fluierul, sau strigând „Atențiune”, o stăpânește cu privirea. Toată lumea, încetează orice și ascultă comanda.

Comandă: „Gardă, DREPTI”. Gardă, *pentru onor ÎNAINTE* (sau: la stânga, la dreapta; dincotro vine comandantul.)

La partea II-a din comanda prevestitoare „pentru onor”, cu iuteală, toată lumea execută prima parte din salut; cu o singură lovitură duce mâna dreaptă la piept. Cu o scânteiere din ochi, își corectează fiecare poziția ca și când un „instantaneu” ar trebui să-i prindă așa. Coatele tuturor, să fie aliniate după cei din flancul drept.

La comanda săvârșitoare „ÎNAINTE”, se execută partea II-a din salutul legionar. Energic și corect. După regulile stabilite la salut.

Chiar dacă se comandă onorul: „...LA DREAPTA” sau „...LA STÂNGA”, și nu „...ÎNAINTE”, salutul se face tot așa, înainte, rămânând ca *privirea* să se întoarcă în direcția de unde vine comandantul.

Se umărește comandantul cu privirea până ce trece, dacă i se dă salutul numai pentru că trece; sau până ce pleacă, dacă a venit anume la unitatea respectivă.

După ce a trecut comandantul căruia i s'a dat onorul, se comandă „Gardă, DREPTI”, „GARDĂ pe loc REPAUS”. Și se continuă programul.

Când vine un comandant *anume* pentru ca să primească „raportul”, cel care a comandat „onorul”, iese înaintea comandantului care vine, chiar la 5-6 metri de locul unde se găsea el în fața unității (atunci când spațiul permite), și cu respectarea nomelor precizate la „prezentare”, după ce salută, se prezintă, spunându-și calitatea pe care o are în unitatea ce comandă), și spune: „... Frăția de cruce... Grupul No... (sau mănunchiul de pe lângă frăția de cruce... grupul No...), este gata și așteaptă ordin”.

Dacă comandantul care a primit raportul lasă mâna jos, o lasă și el. Dacă nu, nu. O lasă când comandă „drepti”, unității. Unitatea întreagă, stă nemișcată în poziția „pentru onor”, cu ochii țintă la comandantul care a primit raportul.

Când acesta spune: „Trăiască Legiunea și Căpitanul”, sau „Bună ziua”, „Bună seara”, „Bună dimineata”..., unitatea întreagă răspunde, odată: „Trăiască Legiunea și Căpitanul” Tare, sau după cum este cazul, însă cu tot *sufletul*. Când este chiar Căpitanul, întreaga unitate răspunde: „Trăiască Legiunea”.

Și rămâne unitatea așa, în poziția „pentru onor”, până ce se comandă „drepti”.

*

Când comandantul vrea să cunoască pe unul dintre ei, și-l chiamă afară din front, acela iese *prin spatele* frontului (fără să deranjeze pe ceilalți) și în fuga mare, se duce și se prezintă, după regulile învățate.

*

Când comandantul care a primit raportul trece în revistă unitatea mergând și uitându-se la fiecare, la poziția fiecăruia, și dacă în dreptul unuia spune: „Bine”, atunci respectivul răspunde: „Trăiască Legiunea și Căpitanul”. Aceasta însemnează că *pentru Legiune*, și *pentru Căpitan* s'a străduit să facă bine.

Când unei grupe întregi i se spune; „Bine grupa...” atunci întreaga grupă răspunde: „Trăiască Legiunea și Căpitanul”, sau, când Căpitanul spune: „Bine”, unitatea răspunde: „Trăiască Legiunea”.

7. Pasul legionar. Marșul.

Cu frontul, în gloată, sau individual mergând, pasul legionar. este acelaș: *pasul românesc. Cu toată talpa piciorului. Apăsă*.

Pasul Românului care se întoarce seara de la coasă. Mare și voinicesc. Nu pas mărunț, de cucoană, sau de „frantuz”, pe vârfuri sau numai pe tocuri, de parcă te-ar frige pământul. Pășești *îndesat*, cu toată inima.

Frontul obișnuit legionar, este de câte șase în rând. Când situația drumului nu permite, sau unitatea este prea mică, se poate face și de câte 4, 3, 2, și chiar 1 (pe poteci, sau pe marginea șoselei).

Comanda, pentru formarea frontului, este: „Bază...X. (Un frate de cruce mai înalt), Gardă, la.... metri în spatele meu, în front câte șase „ADUNAREA”. Sau, când formația este știută de acum, se comandă: „Bază X, Gardă în coloană de marș, în spatele meu la... metri „ADUNAREA”.

Când s'a auzit comanda săvârșitoare: „ADUNAREA”, fratele de cruce indicat ca *bază*, aleargă în spatele comandantului la atâția metri câți s'au comandat sau dacă nu s'au prevăzut în comandă, să se știe întotdeauna că la 3 metri în spatele comandantului. Dar nu chiar în spate, ci la 1/2 mai spre dreapta. Cum și-a fixat locul (într'o 1/2 secundă) ridică mâna în sus. El va fi primul om din flancul drept al frontului. Va forma unghiul flancului drept al frontului. La stânga sa, vin atâția câte, câți s'a comandat formarea frontului, apoi restul, în spate.

Care cum vine, întinde mâna dreaptă cu palma pe umărul camaradului din față.

Frontul se face după înălțime. Comandantul se va îngriji de *estetica frontului*. Unii se ocupă numai de flancul drept, și de laturi. Nu. Trebuie să ne preocupe estetica *întregului* front. Cei invalizi, nu intră în front. Aceștia trec la partea auxiliară: birou, bucătărie, magazie...

Când este vorba, în special, de vre-o defilare, unitatea care defilează trebuie să apară *pachet*. Cu toate rândurile *complete*.

Se aliniază „de front” și în „adâncime”. *De front*, luând poziția de „drepti”, să nu vadă cu coada ochiului decât vârful nasului camaradului din flancul drept al liniei în care este, și să simtă cu cotul pe camaradul din dreapta sa. *În adâncime* se aliniază bine când nu vede ceafa camaradului al treilea din față sa, și când locul și l-a fixat la distanță de o mană întinsă, în spatele camaradului din față (cu respectarea aliniei de front).

Toată această aliniere trebuie să se facă atât de repede, cât comandantul din față ar număra până la trei. Fiecare își găsește locul și se aliniază, *fără să scoată vreun cuvânt*.

Când s'a întors comandantul la „stânga-împrejur” și a venit cu fața spre unitate, *aliniera sa fie gata*. Atunci, el comandă: „Gardă, DREPTI” și fiecare rămâne acolo unde l-a prins această secundă.

Comandantul controlează cu privirea pe fiecare cât de repede și-a găsit locul în front (Pentru ușurința executării adunărilor este bine să te uiți întotdeauna la cel din dreapta și din stânga ta, pentru ca sa-i cunoști și să nu se mai încurce nimeni când se va comanda o altă adunare identică). Apoi comandă: „Gardă, la dreapta și-n adâncime, ALINIAREA.”

Este o chestiune care face impresie urâtă: când se comandă alinierea coloanei, flancul stâng se tot dă la stânga și la dreapta ca o coadă de balenă. Nu-și află locul. Aceasta însemnează că însăși cei din primele linii, dinspre flancul drept al coloanei, nu și-au găsit locul. Se tot mișcă la stânga, la dreapta, cu 1, 2, 3 centimetri și până la cei din flancul stâng se ajunge la câțiva metri. Nu. Cei din primele linii trebuie să stea *nemișcați*.

Coloana de marș se poate constitui cu toată lumea în *corp*, sau pe grupe de câte 2-3 linii din șase, cu șefii de grupe în unghiul flancului drept al grupei, sau în fața grupei, la doi pași. Distanța dintre grupe 3-4 metri (Putând merge, când conformația terenului permite, până la 5 metri și mai mult).

Când comandantul vrea să pomească unitatea în marș, comandă: „Gardă, DREPTI”. „Gardă direcția... (Se dă direcția: pe șosea, sau înainte, sau cu ocolire la stânga, cu ocolire la stânga împrejur, casa din față...) înainte MARȘ”.

La pronunțarea ultimului cuvânt din comanda prevestitoare „*înainte*”, toată lumea se apleacă puțin înainte și se înțepenește pe picioare. Iar la comanda săvârșitoare „MARȘ”, pomesc făcând primul pas înainte cu stângul. Primii trei pași se fac mai mari și apăsați. Apoi, se ia pasul normal românesc.

Câteva reguli de ținut minte în marș.

a. Marșul trebuie *trăit*. Atunci când mergi, nu te gândești în altă parte ci, *numai* la marș.

Pentru aceasta:

b. Se păstrează continuu *cadența*. Păstrarea cadenței dă toată impresia frumoasă coloanei. Păstrează cadența camaradului imediat în fața ta; calci pe uma piciorului lui. De câte ori se schimbă cadența dinspre flancul drept, însemnează că nu se mai *trăiește* această cadență. Flancul drept, *numără în gând cadența*. Numără toată lumea; dar în special, flancul drept.

Flancul drept este acela care dă nota pasului legionar. Este suficient ca *numai o secundă să nu trăiască această cadență*, pentru ca, făcând pasul cu 2-3 cm. mai mare sau mai mic, sau cu 1/2 secundă mai repede sau mai încet, să se producă o turburare în întreaga unitate din spatele lui; să se strice cadențele și chiar alinierea. De aceea, flancul drept trebuie să trăiască intens cadența marșului, și când a obosit, să fie schimbat.

c. Păstrează continuu alinierea.

d. Nu se vorbește.

e. Nu se uită nici la stânga nici la dreapta. Privirea ochilor *drept înainte*.

Să se dea impresia unei unități care *vrea ceva*, care urmărește un scop bine definit, un obiectiv, și de *aceea merge*. Întru atingerea acestui obiectiv. Cine va vedea unitatea respectivă să spună: „trebuie să se întâmple ceva; uitați-vă la ei cum merg... se duc să facă ceva... și-au pus ceva în minte... o să auziți acuși...”. Prin umare nu frumosul marșului în sine, trebuie să fie primul punct de discuție al celor cari vor vedea unitatea trecând, *ci hotărârea* cu care va merge această unitate. Apoi, să spună „...și ce ordonați mergeau...”

f. Mâna, se mișcă *liber* pe lângă corp. Așa, cum o mișcă românul când se întoarce seara de la muncă. Nu „englezește”, sau ca cei de la garda Palatului.

g. Mereu cu gândul și cu coada ochiului la comandant.

Să nu se creadă niciodată că dacă cineva este acolo înlăuntrul frontului, și dacă s'ar face cu grijă *toate* cele de mai sus, nu-l mai observă nimeni. Să aibă mai întâi fiecare conștiința că așa trebuie să facă, și în al doilea rând, că tocmai atunci când nici nu se gândește el, un „instantaneu” a prins unitatea care mășălua. Și tocmai el a stricat totul, toată impresia frumoasă pe care și-ar fi făcut-o cineva, văzând fotografia.

*

Comandanții unităților să se ferească, apoi, de o serie de „tamburisme”, în timpul marșului: stropșeli, fluierături și comenzi exagerate... Între comandanți și unitățile respective trebuie să existe totdeauna coînțelegere tacită. Să se menajeze unii pe alții, într-atâta cât bunul simț legionar permite. Această coînțelegere tacită să se vadă, să se citească în ochii unora și altora. Este înțelegerea *reciprocă* isvorâtă dintr'o mare comuniune sufletească dintre șefi și unitate, precum învățătura legionară spune: Și pe unii

și pe alții, îi încălzește flacăra aceluiși ideal. Apoi, să nu se uite că cine e *condus* în ierarhia legionară, se prea poate să fie și el *conducător*. Să-și aibă și el unitatea lui...

Se recomandă, ca orice comandant să apară în fața unității încins (semnul puterii).

8. Onorul din marș.

Pentru defilare, sau când o unitate F. D. C. în marș, trece pe lângă un comandant căruia trebuie să i se dea onorul, atunci comanda este așa: „Gardă, *pentru onor ÎNAINTE* (spre dreapta sau spre stânga după cum este cazul). La comanda prevestitoare: „Gardă” se întărește pasul; la partea a II-a a comenzii prevestitoare, se execută prima parte din salut, și încetează mișcarea mâinii stângi... La comanda săvârșitoare, se execută partea a II-a din salut. Pasul mare, apăsător. Se aude bine cadența. Elementele din partea frontului unde se află comandantul care primește onorul, țin capul drept înainte. Aceștia, păstrează direcția marșului. Toți ceilalți țin capul îndreptat spre comandantul care primește defilarea. Până ce trec de el, apoi revin. În tot acest timp mâna stângă stă în poziția de „drept”, însă nu strânsă de corp, ci liberă, la 1 deget depărtare de corp.

Salută și purtătorii „micului drapel”. Micul drapel se ține cu mâna stângă și cu bățul fixat pe centură.

După ce unitatea a terminat „onorul”, se comandă: „Gardă *pas de manevră. MARȘ*”. La comanda săvârșitoare se duce mâna la loc (tot pe la piept) și se reia pasul de marș normal. Măinile se mișcă.

9. Cântecul în Marș.

Nimic nu predisune sufletul mai frumos decât marșul cu cântec. Unitățile F. D. C. dela cele mai mici până la cele mai mari, trebuie să se deprindă cu marșurile. Să le caute, să le dorească. Nu numai pe vreme de soare; chiar pe vreme de ploaie sau viscol. Pentru educația noastră, prind bine. Departe, cât mai departe, în câmp sau în pădure. Acolo unde suntem siguri că nu mai supărăm pe nimeni, ne ducem și ne facem educația noastră. În mijlocul naturii unde vom cunoaște mai întâi puterea lui Dumnezeu, apoi ne vom cunoaște împrejurimile, satele noastre. Altă data mergem și mai departe.

...Dumineca și în zilele de sărbătoare, cuiburile trebuie să se obișnuiască a pleca în marș. Noi nu ne cunoaștem țara. Unii nu-și cunosc nici satul vecin. În zilele de sărbătoare, pe ploaie sau pe vreme bună, iama sau vara, să ieșim afară, în mijlocul naturii. Pământul românesc să devină un fumicar în care să se

întâlnească mii de cuiburi alergând în toate direcțiile. În timpul slujbei să se oprească la biserica din cale. Să se oprească la camarazi din satele vecine. Marșul este sănătos. Marșul repauzează și reface nervul și sufletul omenesc, dar, mai presus de toate, marșul este simbolul acțiunii, al exploarării, al cuceririi legionare...”, spune Căpitanul în Cărticică.

În marșuri, avem cele mai bune ocazii să învățăm cântecele legionare. Frățiile de cruce cari nu știu cântecele, însemnează că n’au făcut nici un marș. Ori, cum vor să simtă complet mirosul vieții legionare dacă nu fac marșuri? Nu marșuri pe drumul cel mare legionar (ca echipele legionare de propagandă) ci acolo, pe potecuța lor, până la răspântia unde stă șeful lor de grup; dar să se facă.

Comanda pentru cântec se dă așa: După ce comandantul a dat tonul și s-a convins că l-a auzit întreaga unitate, comandă: „Gata, MARȘ”.

La comanda prevestitoare, își potrivește fiecare vocea, și face pașii mai apăsați. Iar la comanda săvârșitoare „MARȘ” care se dă pentru orice cântec *pe piciorul stâng*, încep cântecul. Cântă întreaga unitate. Cu tot sufletu. La comanda „ÎNCETAREA”, nu mai cântă nimeni.

Întotdeauna când cânt în marș, cei din spate să fie atenți și să nu o ia înainte, sau să rămână cu cântecul în urmă. Să tragă cu urechea la cel din flancul drept. Să se uite la mișcările gurei comandantului care în timpul cântecului stă pe margine, mai înspre jumătatea coloanei.

Se întâmplă adeseori când unitatea vine cântând pe loc drept ca începând să coboare o pantă și coloana fiind mai lungă, să se schimbe cadența și cântecul să se încurce. De ce? Pentrucă elementele din capul coloanei n’au fost prevăzătoare când au intrat pe pantă, și, fără voe (căci așa este la început de pantă), să facă pasul cu câțiva centimetri mai mare. Din cauza aceasta se schimbă cadența și cântecul se încurcă. Ei trebuiau să fie atenți la pantă, și să mențină pasul în *acelaș ritm* ca pe platou și *tot atâta de mare*. În caz contrar, cei rămași încă pe platou au un pas, iar cei intrați pe pantă un alt pas. Așa se încurcă marșul. Prin umare în orice marș, mai ales când se cântă, atențiune la începuturile de pantă. Când toată coloana a intrat pe pantă, marșul intră în normal.

Când marșul se face în cântec de fanfară, cadența se ține după toabă. La bătaia tobei, se calcă pe piciorul stâng. Așa s'a fixat regula. De ce? Presupunând că fanfara merge și ea în fruntea coloanei, negreșit că trebuie să se țină o cadență. Cadența se orientează după cel care bate toba. Toba se bate cu mâna dreaptă. Adică, mâna dreaptă face mișcări înainte, pentru a lovi toba. Ori, în mod normal mâna dreaptă se mișcă înainte, odată cu piciorul stâng...

10. Opiri din marș.

Opirile se dau la comanda: „Gardă, STAI”. La comanda prevestitoare, se întărește pasul. Se simte bine cadența. La comanda săvârșitoare, care se *dă pe piciorul drept*, întreaga unitate mai face un pas cu stângul și 1/2 pas cu dreptul, și se oprește în poziția de „drept”.

Opirile se face *dintr'odată*, ca o întrerupere de curent electric.

Dacă se comandă „repauș”, cea dintâi grijă este *apropierea și alinierea*. Ca o nouă scânteiere electrică, se aliniează toată coloana. Apoi, așteaptă ordin de ruperea rândurilor, sau continuarea marșului.

*

Acestea ar fi cele mai importante momente din „instrucția legionară”, care o caracterizează propriu zis.

Restul mișcărilor: întoarceri, ocoliri, pas alergător, formații, cât și instrucția de luptă, se pot face de către fiecare șef de grup în unitățile respective, după orice regulament militar.

EXERCIȚII DE GIMNASTICĂ

În ce privește exercițiile de gimnastică pentru desmormire, se pot face și acestea fără a se strădui cineva să învețe un anumit număr de mișcări, și ordinea lor. Nu. Regula, aceasta să fie: orice comandant de unitate face mișcările pe cari le crede el de cuviință (cari îi vin atunci în minte) cu condiția să *pună în mișcare fiecare porțiune din corpul omenesc*. Începând dela cap, continuând cu gâtul, umerii, brațele, pieptul... în jos, până la degetele picioarelor. Aceasta să fie singura normă.

ALTE POSIBILITĂȚI DE ANTRENAMENT FIZIC ȘI PSIHIC.

Tot pentru instrucția fizică, pentru antrenament, sunt bune și jocurile. Jocurile românești: trânta dreaptă, războiul de-a călare. Pentru frații: jocul de-a haiducii și poterașii. Apoi jocuri cu mingea: oina, cadrilul, etc.

Cu socoteală, însă toate, pentru ca să se întrețină voia bună, amonia și să nu se răpească prea mult timp.

Cât privește cel *mai bun* antrenament, acesta se face la *muncă*; în tabără sau altundeva. Cu condiția variațiilor muncii, fiecare frate de cruce își poate căpăta o aceeași structură atletică fizică, cât și sufletească.

Și cu această grijă de pregătirea lor fizică, frații de cruce vor deveni cei mai voinici, mai viteji, mai de nădejde legionari.

Atunci, se va spune că educația lor a fost *completă*.

CUM POATE ȘEFUL DE GRUP SĂ-ȘI ÎNDEPLINESCĂ MAI BINE FUNCȚIUNILE SALE?

Am văzut care sunt funcțiunile șefului de grup. Am văzut, de asemenea, și cari sunt nomele după cari se conduce, în îndeplinirea acestor funcțiuni.

Având marea răspundere de a priveghea la continuitatea spiritului legionar. Așa cum a fost numit de către Căpitan, am conturat, în mic, prin cele de mai sus, câteva din aspectele vieții legionare. Cu acestea, cu materialul legionar pe care-l are la îndemână fiecare, și cu cele ce au putut prinde șefii de grupuri direct de la Căpitan, vor reuși până la capătul misiunii lor.

PROBLEMA DE CADRE.

Să știe însă, că toată *reușita este o problemă de cadre.* Nici o altă situațiune „specială” sau „extraordinară” nu va putea să împiedece desăvârșirea deopotrivă a unităților din grup, atunci când șefii acestor unități vor fi fost bine aleși. Din toată experiența de până acum s'a verificat în destul că: *strălucirea sau eclipsarea fiecărei unități F. D. C., se datorește șefului respectiv.*

UN SISTEM DE A LUCRA.

Iată – în linii generale – un sistem de a lucra – al șefului de grupe.

Fixarea cu cea îmi mare chibzuință a șefilor de unități F. D. C.

Ședințe săptămânale, sau cel puțin bilunare, cu toți acești șefi de unități (șefi de mănunchiuri, îndrumătorii cât și șefii fraților, și șefii de frații).

Să se știe: în ziua cutare, au ședință șefii de unități.

În felul acesta:

– Șeful de grup va putea să-i cunoască și să-i aibă totdeauna lângă dânsul.

– Va putea să-i controleze.

– Va putea să le explice în întregime sistemul de lucru. Este bine să se facă uneori ședințe speciale: numai cu șefii de mănunchiuri, numai cu îndrumătorii fraților, numai cu șefii de

frații. Așa va putea să explice mai pe larg chestiunile ce interesează, special, pe fiecare din acești șefi, în conducerea unităților respective. Va putea să coroboreze activitatea unora cu a celorlalți și să tragă învățăminte. Va stimula ambiția legionară, de întrecere, își va putea da seama apoi de ceea ce are și ceea ce nu are încă la o școală.

Șeful de grup va avea apoi întâlniri individuale cu fiecare șef de unitate, în special cu acei de la școlile unde n-au putut ieși pentru ca să participe la ședința de cadre. *Apropiere cât mai multă de sufletul fiecăruia.* Înfrățire. Așa vor putea să discute mult mai deschis. Va cunoaște slăbiciunea fiecăruia și-l va ajuta.

PARTICIPĂRI LA ȘEDINȚE.

Controlul activității prin participări inopinate la consfătuiri și ședințe.

La sfârșitul ședinței, vorbește șeful de grup.

Va avea de vorbit referitor la două chestiuni:

a. Referitor la cele ce *dorește el* de la elementele unității respective. Aici va face pe înțelesul fiecăruia, observațiuni asupra greșelilor văzute la unii dintre ei, spunând ce este bine și ce nu este bine să facă un frate de cruce.

b. Referitor la cele ce *doresc ei*, de la șeful de grup. Va da voie fiecăruia să-l întrebe orice. Despre orice chestiune. În felul acesta va putea să se apropie mai mult de ei. Să *comune*. Chestiunilor la care șeful de grup după bunul său simț legionar, va crede că nu trebuie să răspundă atunci, va răspunde, totuși, altădată. Va răspunde tot într'o ședință când va crede el, sau individual celui care l-a întrebat. În orice răspuns însă șeful de grup trebuie să fie bine cântărit, căci în fața unităților respective, ce spune el, șeful de grup, *este lege*. Să se gândească bine că orice frațior de cruce va spune la rândul său, mai departe, chiar acasă părinților și fraților săi, întărind: „așa ne-a spus șeful nostru de grup”.

Toate aceste chestiuni puse de către fiecare între ei, adunate de șeful de grup – vor forma pentru el un indiciu, despre cele ce vrea să știe sufletul lor curat. Ceea ce este de mai mare importanță, își va însemna, pentru ca să comunice și la celelalte unități.

Grija șefului de grup, înainte de a pleca din ședință, să fie întotdeauna de a lăsa în urmă: *buna dispoziție*, entuziasm, încredere mai mare în destinul legionar, și să se facă așteptat, dorit.

El nu trebuie să apară în mijlocul lor ca un „inspector”, aducător de groază. Să i se citească în ochi multă, multă iubire și căldură sufletească de *frate mai mare*.

Să procedeze în așa fel, încât toți să-l înțeleagă, și că, chiar pedepsele eventuale, numai din dragoste pentru desăvârșirea legionară le dă. La aceste ședințe, controlează toate scriptele unității, „Carnetul Meu” și „Casetele Legiunii”.

Cel mai eficace sistem de lucru pentru șeful de grup, este însă impunerea prin exemplul său. Pentru frații de cruce, el, șeful lor de grup este „*legionarul*”.

PREZENTAREA LA RAPORT.

Către, sfârșitul fiecărei luni, șeful de grup își întrunește tot grupul. De preferat la câmp.

Fomația: în ordinea școlilor: a, b, c, d, e. Fiecare școală, cu fomația: în dreapta, prin flanc câte unul, frații de cruce; alături, tot prin flanc câte unul, membrii din mănunchi; apoi, fraționii.

Echipamentul, care-l va crede șeful de grup. Când va crede el, poate cere să vină și cu „Micul Drapel”.

Șefii de unități, în față. Șeful frăției însă, în fața tuturor cu 1 metru la mijloc.

Când vine șeful de grup, ajutorul său, ori cel mai vechi șef de frăție, dă raportul. Apoi se comandă „repaus”, după care:

a. Șeful de grup trece pe la fiecare școală și primește raportul de la șeful școlii (șeful frăției). Vede pe fiecare membru în parte. Strânge mâna la cei noi veniți.

Aceasta este propriu zis „*prezentarea la raport*”.

b. Comandă „drepti” și citește „ordinul la raport” pe luna respectivă.

Ordinul la raport.

„Ordinul la raport”, scris în „Cartea grupului”, cuprinde:

- Notele acordate cu ocazia clasificărilor lunare pentru fiecare unitate în parte (frății, mănunchiuri, fraționii).

Clasificările se fac de către șeful de grup, după sistemul ce se va trimite de la Centru.

- Noui legăminte (cu numerile de ordine) din cursul lunii.

- Pedepse (motivul pedepsei și felul ei).

- Citări, nominale și pe unități, după caz, (motivul). Nici o atitudine frumoasă, să nu-i scape *necitată*. Să fie celorlalți exemplu. Este scurt, pe puncte. Cuprinde și un *cuvânt de îndemn*.

Copie după acest „ordin la raport” se trimite cu anexa la „fișa-raport” lunară, și Comandamentului, după ce a fost completată cu câteva explicațiuni asupra felului cum a decurs „prezentarea la raport”. Se poate trimite și mai târziu, însă *trebuie să ajungă la Comandament*, căci și după acestea se vor face clasificările generale.

c. Strânge tot grupul în jurul său și-l pune să cânte.

d. Pomește în „gloată” pe câmp, discutând. Tot grupul strâns împrejurul său.

Se fac exerciții de orientare pe teren pentru a-și da seama unde se găsesc întotdeauna, în raport cu punctele cardinale. Mijloace de orientare: topografice (busola, harta); practice: soarele, bisericile ortodoxe (altarul la Est), cimitirele: cruci, mominte; mușchii de pe copaci, mușuroaie de cârțiță. Se va explica la ce servește orientarea. Altă dată se vor face exerciții de deprinderea vedenii, apoi de aprecierea distanțelor. Șeful de grup va studia chestiunile acestea mai dinainte, după cametele elevilor de la școlile militare. Să fie cât mai antrenant. Să se facă printre celelalte discuții, ținând seama de *legea variației*. Așa se înlătură monotonia plictisitoare.

Oprindu-se pe un loc unde crede, pune pe șefii de unități să execute un program de instrucție. El merge să controleze. Controlează execuția, dar și comenzile. Fiecare șef de unitate va apare în fața unității pe care o comandă cu multă *prestanță*. Comandă dintr-o poziție corectă. Comandă clar și tare ca să audă întreaga unitate.

f. La un semnal, strânge iar grupul în jurul său și pune pe fiecare să-l întrebe (Ca și la ședințe).

g. Mai povestește ceva, dă ultimele informațiuni legionare, și termină.

Programul trebuie să fie nu tocmai lung.

Celor cari sunt prea grăbiți, le poate da voie să plece după terminarea punctului c.

Se pot depune și legăminte în această zi.

Elementele din intemate, și cari nu au voie să iasă *nu sunt obligate să ia parte*. La acestea, *va merge șeful de grup personal*, sau prin interpuși, *ca să le citească „ordinul la raport”*. Șeful de grup se va convinge la fața locului dacă într-adevăr n'a putut să iasă nici unul.

Când un grup F. D. C. cuprinde școli din mai multe orașe, prezentarea la raport se va face *pe orașe*.

NOPTI DE LAGĂR.

De două ori pe an, într-o seară din *prima săptămână de vacanță mare* (înainte de a se fi răspândit în provincie elementele din frății), și în altă seară din *prima săptămână după începerea școlilor* (Septembrie), șefii de grupuri își strâng unitățile, pentru o „noapte de lagăr”.

Pe drumuri diferite și neștiute mai dinainte decât de către șeful de grup și de către șeful unității respective, se strecoară neobservați către punctul comun de întâlnire, în afară de oraș.

Au îmbrăcăminte groasă și cortul cu ei. Pot avea și micul drapel (dacă șeful de grup crede). Nici o scriptă de a unităților. Au legitimații la ei.

Șeful de grup așteaptă la punctul fixat. Prin câteva elemente de legătură este informat de modul cum se strecoară unitățile din oraș. Își însemnează observațiunile pe care trebuie să le facă, asupra greșelilor fiecărei unități până aici. Nu de teamă, ci numai pentru școală, pentru educația lor, ei trebuie să învețe cum să se poată strecura pe un drum, neobservați de nimeni. Sistemul de umat, până acolo, se lasă la alegerea șefilor de unități. *Este un moment de încercare a lor.*

După ce toate unitățile s'au adunat, șeful de grup organizează coloana de marș.

Direcția marșului, spre o pădure din apropiere, spre un islaz, sau malul unei ape. Obiectivul nu se știe mai dinainte decât de către șeful de grup. Dacă cumva șeful de grup lipsește, obiectivul se fixează de către cel care-i ține locul.

Formația de marș este după caz: câte 6, 4, 3, 2, 1; după felul drumului pe care au de mers. Pentru școală, vor merge și așa și așa.

Se vor evita satele și semănăturile.

Se execută câteva teme de luptă (1, 2, 3. după distanța pe care o au de parcurs până la punctul fixat). Toate temele se fac după un plan bine studiat mai dinainte de către șeful de grup.

Se execută o temă. Când se termină aceasta, șeful de grup adună unitățile și face observațiunile necesare. Se dă apoi a doua temă. După ce s'a executat și aceasta, șeful de grup adună iarăși unitățile pentru a face observațiuni ș. a. m. d.

Ca teme mai importante: „fratele de cruce ca cercetaș”, „fratele de cruce ca agent de transmisiune”, „fratele de cruce ca observator” etc.

Programul pentru noapte, și-l face fiecare șef de grup. Se va face tot ce crede el că este mai folositor educației fraților de cruce.

Substratul educativ nu trebuie să lipsească din nici un moment al marșului. Dezvoltarea sentimentului *voinții* și al *vitejei*, va fi pe primul plan.

„În locul omului slab și învins, care se apleacă mereu la toate bătaile de vânt... trebuie să creăm neamului acesta un *învingător. Neaplecat și neinduplecat...*” spune Căpitanul în Carte. Iar mai sus, ca metodă de dezvoltare a voinței, ne spune: „...*prin marșuri lungi, încărcăți de poveri, executate prin ploaie, vânt, căldură tropicală sau noroai și în cadență și aliniere, cu ore întregi de interdicție a vorbirii. Prin viață aspră, domind în pădure, și mâncând simplu. Prin obligația de a fi severi cu ei înșiși, în toate privințele, începând de la ținută și gesturi.* Prin crearea de obstacole pe care ei (legionarii în marș) erau obligați a le învinge, escaladând stânci, trecând ape) *Urmăream să fac din ei oameni de voință, cari să privească drept și să se comporte cu bărbăție față de orice greutate. De aceea nu permiteam niciodată ocolirea unui obstacol, ci numai depășirea lui...*”

Așa făceau marșurile cu Căpitanul primii legionari. Așa se fac întotdeauna, așa trebuie să le facă și frații de cruce.

Cu această grijă va curge marșul de noapte.

Vor lua masa cu toții împreună. Vor sta de poveste. Să-și reamintească vremile de demult. Să cânte și să se roage. Un ceas, să doamnă; dar toți. Se vor pune plintoane duble cu antene care să observe până departe. Pentru educația lor, șeful de grup mai trimite din când în când câte unul prin întunec, departe, cu o misiune oarecare. Să se învețe cu noaptea.

Desdedimineață, pomesc înapoi umând, dacă este posibil, un alt drum.

Se despart, cu hotărârea de a se reîntâlni cu toții să meargă în „lagărul fraților de cruce”, pentru ca să petreacă *mai multe* nopți împreună; sau, dacă este toamnă, să se apuce de muncă la școală.

Nu știe nimeni unde au fost și ce au făcut. Nici nu trebuie să știe.

Șeful de grup, însă, raportează Comandamentului F. D. C. cât și șefului județean, în *cel mult 48 ore*, asupra felului cum a decurs programul.

FONDUL GRUPULUI.

Grupul nu are un fond material distinct.

Grupul nici nu are cheltuieli speciale, decât cu corespondența. Ori, pentru corespondență prin poștă cu unitățile din grup, contribuie unitatea căreia i s'a trimis corespondența de către șeful de grup; iar pentru corespondența adresată tuturor unităților, contribuie fiecare cu o cotă-parte.

Costul expediției corespondenței către Comandament îl privește pe șeful de grup personal. *Aceasta este contribuția sa minimă materială.* Șeful de grup *nu este obligat* să plătească altfel de cotizații. La cuibul din care face parte (căci fiecare șef de grup trebuie să facă parte dintr-un cuib, având bine înțeles deslegare să absenteze de la programul cuibului când acesta coincide cu programul său de la stupul F. D. C.) i se va socoti și acest fel de contribuțiune.

Când șeful de grup nu se ocupă decât – exclusiv – cu organizarea frățiilor de cruce în anul acela (așa cum ar trebui să fie), atunci *unitățile respective îl vor ajuta. În măsura posibilităților, vor contribui la întreținerea sa strict necesară.* Cu luna, îl va găzdui fiecare unitate. Afară de aceasta, frații de cruce îi vor *căuta* printre colegii lor, una, până la maximum trei preparații. Nu prea multe, ca să-i răpească timpul pe care, anul acesta, l-a închinat organizării frățiilor de cruce.

CARTEA GRUPULUI.

La șeful de grup nu se găsește decât un singur registru, denumit „Cartea Grupului”. Aceasta funcționează tot după regulile stabilite la „Cartea frăției”.

1. Pe prima pagină scrie: în dreapta sus, ca motto: „Șeful de grup dă suflet celor 7 frății de cruce, pe cari trebuie să le vadă strălucind deopotrivă, ca 7 stele”.

Urmează apoi, scrise frumos. „Cele 10 Porunci legionare”, pe care șeful de grup, cât și fiecare frate de cruce, trebuie să le știe pe *din afară*.

2. Începând de pe pagina următoare, se scrie istoricul grupului. Se fac însemnări, pe măsură ce timpul curge.

3. După câteva pagini albe, urmează „Foile de evidență oscilațiilor săptămânale ale unităților”. Pentru fiecare *unitate*, o pagină. Pe măsură ce primește fișele săptămânale, le înregistrează, extrăgând acolo toate datele din fișe (ca și în „Cartea frăției” sau mănunchiului). Fișele se păstrează apoi la dosar.

4. Urmează, pentru fiecare *școală*, „Foile de evidență oscilațiilor lunare”. La fel, ca și în „Cartea frăției”. Pe o altă pagină, se face o liniatură specială pentru totalizări lunare, pe categorii de unități (mănunchiuri, frății, frăționi) a situației din foile de evidență oscilațiilor).

5. Pe alte pagini se întocmesc tablouri pentru fiecare frăție de cruce din grup *după o liniatură identică raportului de aprobarea legămintelor*. Este evidența situației tuturor frățiilor de cruce din grup.

6. Urmează paginile pentru „ordine la raport” lunare.

7. Pe altă pagină se face un tablou cu evidența materialului de propagandă primit pentru distribuire prin unitățile respective. Cu intrări și ieșiri.

8. Câteva pagini pentru înscrierea de către șeful de grup a notațiilor și observațiilor făcute pentru grupul respectiv de către Comandamentul F. D. C. (verbal sau prin corespondență).

9. Proces verbal de predarea-primirea comenzilor.

Formatul „Cărții grupului”: 30/30 cm. Grosimea, 2-300 foi, ca să ajungă pentru mai mulți ani.

Șeful de grup mai ține un „Dosar” cu toate circulările și ordinele primite. Se va interesa ca acest „Dosar” să fie cât mai complet. Circulările pe care eventual nu le-a primit, și le va procura de la alți șefi de grupuri. În acest dosar, se strânge orice alt material care interesează educația fraților de cruce: ordine de ale Căpitanului, articole decupate din ziare etc. În alt „Dosar”, va strânge fișele-raport primite de la șefii de unități (săptămânale și lunare).

Schimbarea șefilor de grupuri se face în jurul lui 1 Noiembrie. Predarea comenzii se face în fața șefului de județ. Numele de predare sunt acele stabilite la șeful frăției. Copie de pe procesul-verbal de predarea-primirea comenzilor, se trimite, cu raport semnat de către amândoi, și Comandamentului F. D. C.

Predarea comenzii nu se face mai înainte ca să fi venit *întâlnirea* de la Comandament.

Odată cu comanda, se predă și materialul scriptic al grupului. Se vor verifica mai înainte de către amândoi scriptele unităților pentru a se ști de unde începe răspunderea șefului de grup. Contrar se consideră totul luat ca bun.

AJUTORUL ȘEFULUI DE GRUP.

Și-l alege însuși șeful de grup. Trebuie să fie neapărat din localitate. Poate fi și elev; de preferat, particular. Un fost șef de frăție. Și-l fixează șeful de grup *în cel mult 2 săptămâni* de la primirea comenzii. Adresa lui, cu toate datele cerute, se înaintează Comandamentului F. D. C. în anexă la primul raport lunar.

Ajutorul se substituie întru totul șefului de grup, când acesta lipsește. Nu pot lipsi amândoi din localitate, în același timp. Prezența lor este oricând necesară în mijlocul fraților de cruce.

Șeful de grup, însă, cu grijă la continuitatea activității întregului grup, își va fixa încă alte ajutoare; din fiecare unitate câte unul. Aceste ajutoare se vor alege dintre foștii sau actualii șefi de unități.

După ordinea pe care o va crede șeful de grup se stabilește între ei o ierarhie.

Pe baza acestei ierarhii va putea să știe fiecare când îi vine rândul la comandă; adică, atunci când vor lipsi toți acei dinaintea sa. Oricare, se va sesiza *singur despre aceasta*, când, timp de 3 săptămâni, nu s'a prezentat la unitatea respectivă nici unul dintre cei dinaintea sa: ori șeful de grup, ori ajutorul propriu zis al acestuia, ori ceilalți ajutoți, în ordinea ierarhică stabilită. Se sesizează, se infomează, și se raportează Comandamentului F. D. C., așteptând ordine. Până atunci, se ocupă de *tot grupul*. Când toți aceștia lipsesc, dacă este poate vreun cataclism, umează la comandă ajutoții șefilor de unități. Acestea se întâmplă însă numai în vremuri cu totul excepționale. Ordinea ierarhică, trebuie totuși stabilită din vreme, pentru orice eventualitate.

Această ordine (cu adrese speciale *pentru fiecare*) se va înainta cu raport, și Comandamentului F. D. C. Pentru ca să știe Comandamentul cui să se adreseze când șeful de grup și ajutorul său nu mai dau semne de viață.

Ajutorul șefului de grup, dacă este elev, *face parte organică din frăția de cruce respectivă, participând, ca membru, la toată activitatea frăției. Când nu este elev, face parte dintr'un cuib.*

Trebuie să se întâlnească cu șeful de grup *cel puțin la două săptămâni odată*. Când au trecut două săptămâni și nu s'au revăzut, ajutorul se sesizează imediat și *ia conducerea grupului, până ce șeful respectiv apare. Luând comanda, se substituie în toate funcțiunile șefului de grup, afară de luarea legământului care o poate face numai cu aprobarea specială dela Comandament.*

Pedepsele eventuale, le dă sub rezerva aprobării șefului de grup, sau a Comandamentului.

În rapoartele expediate Comandamentului, va explica motivul lipsei șefului de grup.

Când șeful de grup lipsește mai mult de *două luni*, nu poate să mai revină la grup. Comandamentul numește un alt șef în locul său. (Ridicarea comenzii este cea mai mare pedeapsă dată unui șef de unitate).

Ajutorul însoțește pe șeful de grup la inspecțiile pe care acesta le face (oacă poate, bineînțeles). El trebuie să deprindă toată tehnica de organizare și conducere a grupului F. D. C.

Când rapoartele sunt trimise de șeful de grup, nu este nevoie să le mai semneze și ajutorul său. Nici numele sau adresa ajutorului nu se mai scrie, decât în cazul când se schimbă. Adresa șefului de grup însă, se scrie întotdeauna sub semnătura, *clar, ca și semnătura.*

ELEVII PARTICULARI. TINERETUL MUNCITORESC.

Elevii particulari vor putea fi repartizați fie la unitățile de pe lângă școala unde-și dau examenele, fie la unitățile de pe lângă școala cea mai din apropiere. După cum le va conveni lor. Pe măsură ce vor deveni frați de cruce, vor putea fi întrebuințați la organizarea și tineretului muncitoresc: chiar și mai înainte.

Până la noui dispozițiuni, organizarea și pregătirea ucenicilor și a muncitorilor *sub 21 ani*, se va face tot după sistemul frățiilor de cruce sau, mai exact, a „mănunchiurilor de prieteni”.

Pe lângă fiecare frăție de cruce se înființează o a treia anexă numită „mănunchiul tineretului muncitoresc”.

În acest mănunchi intră, prin umare, toți ucenicii și muncitorii din orice categorie, sub 21 ani.

Frăția de cruce desemnează un „Îndrumător”, care va îndeplini aceeași funcțiune ca și îndrumătorul frățiilor de cruce.

Nomele de recrutare, inițiere și încadrare a tineretului muncitoresc până la adevăratele ce se vor face printr-un regulament special (anexă la Îndreptarul F. D. C.), sunt aceleași din acest îndreptar.

Consfătuirile se fac tot așa. Îndrumătorul însă, dacă nu este elev particular, nu participă la consfătuiri, decât rar; ia legătura cu șeful mănunchiului căruia îi dă indicațiunile necesare pentru consfătuire.

Deși mai puțin necesar, întrucât riscurile lor sunt mai mici, va trebui, totuși, ca și ei să facă *școală secretului. Lucrează cu numere de ordine și pentru educația spiritului de colectivitate.*

Situațiile lor se țin separat și la șeful grupului și la Comandament.

La frăția de cruce nu se ține nici o evidență. *Frăția de cruce nu face decât să desemneze „Îndrumătorul”. Atât, Îndrumătorul ține legătura directă cu șeful de grup; însă raportează la ședința frăției, asupra situației mănunchiului. Șeful frăției îl controlează.*

Șeful frăției, cât și oricare frate de cruce, desemnat de șeful frăției, are dreptul să participe la consfătuirile „mănunchiului tineretului muncitoresc”.

Fiecare frate de cruce se va îngriji de alimentarea continuă a mănunchiului tineretului muncitoresc cu elemente noi, mai ales până ce vor înțelege și ei, pe deplin, sistemul de recrutare.

Am văzut că frații de cruce nu se mai ocupă, propriu zis, cu recrutarea de elemente noi pentru unitățile lor, decât în cazuri cu totul excepționale, când mănunchiul de prieteni a slăbit cu totul și atunci, numai un anumit timp strict necesar pentru reîntărirea mănunchiului lor. Cu toate acestea, și fraților de cruce li se aplică regula care spune: *„În spatele fiecărui membru din unitățile F. D. C. : frăționi, mănunchi, frăție, se găsește întotdeauna un element nou, un prieten pe care să-l pregătească în „faza de încercare” și pe care să-l garanteze apoi la introducerea în mănunchiur”. În camețelul fiecărui membru, pe fiecare foaie se însemnează punctele până la care s'a ajuns cu pregătirea lui, în „faza de încercare” (a, b, c, d, e, f).*

În afară de aceste cazuri, frații de cruce se ocupă cu recrutarea tineretului muncitoresc și a ucenicilor.

La școală se continuă cu recrutarea după regula stabilită până ce șeful de grup ordonă încetarea. Până ce s'a ajuns cu recrutarea, în mănunchiul de prieteni, la 1/4 din numărul elevilor români creștini. Încetarea, se ordonă pentru un anumit timp, după care iar se continuă cu recrutarea în școală.

Pentru timpul cât s'a ordonat încetarea recrutărilor în școală se continuă totuși de către toată lumea, recrutarea în afară de școală, *printre ucenici și tineretul muncitoresc.*

Prin aceasta se urmărește educarea și creșterea tineretului rânesc din toate clasele sociale, în cea mai strânsă colaborare și înfrățire.

Apropiere, cât mai multă apropiere de sufletul tineretului muncitoresc.

El, tineretul muncitoresc, trăiește cel mai de mic viața cu suferințele ei, și cu munca grea din fabrică sau atelier. Fața lui este arsă de soare sau întunecată de funingine. Palmele îi sunt bătătorite de cio-can, hârteț, sau coamele plugului dar *sufletul îi este tot așa de mare, luminat, curat și cald ca al fraților de cruce, al tuturor. Acelaș sfânt ideal legionar îi încălzește pe toți.*

Fișele raport lunar asupra activității mănunchiurilor tineretului muncitoresc din grup, întocmite după sistemul fișelor rapoarte ale mănunchiurilor de prieteni, sau cum vor fi dispozițiunile atunci, se vor concentra de către șeful de grup într-un raport special, asemănător raportului lunar asupra unităților F. D. C. împreună cu care se și înaintează Comandamentului F. D. C. la 30 a fiecărei luni.

Deocamdată se fac numai mănunchiuri.

La timp se vor trimite noi dispozițiuni.

COMANDAMENTUL FRĂȚIILOR DE CRUCE.

Șeful frățiiilor de cruce pe întreaga țară este numit de Căpitan la 1 Ianuarie, sau atunci când Căpitanul crede.

Dă directivele de organizare și educație F. D. C. și coordonează activitatea pe întreaga țară.

Poate modifica sistemul de organizare, însă numai cu aprobarea Căpitanului. Modificările se fac direct în „Îndreptar”, sau prin circulanți.

Șeful frățiiilor de cruce se ocupă, exclusiv, cu frățiile de cruce.

Are doi sau mai mulți ajutoari, după cum va crede că este nevoie. Fiecărui din aceștia li se precizează atribuțiunile; secretariat, casierie...

a. Secretariatul ține:

- „Registrul de evidența oscilațiilor lunare” a unităților F. D. C., cu partizi pentru fiecare școală și totalizări pe grupuri. Sistemul este fixat de șeful frățiiilor de cruce.

Înregistrările se fac după fișele-raport primite lunar de la șefii de grupuri sau de unitate.

Toate înregistrările se fac *între 10-20 a fiecărei luni*. După înregistrare, fișele raport se predau casieriei F. D. C. pentru a fi puse la „Dosarul pieselor justificative”.

- Un dosar împărțit pe grupuri cu toată corespondența primită. (În afară de fișele raport, care merg la „Dosarul pieselor justificative”)

- „Registrul frățiiilor de cruce” aprobate, cu evidența tuturor noilor legăminte.

- Dosarul tuturor circulanților Căpitanului, cât și orice alt material interesând educația fraților de cruce.

- Dosarul circularilor șefului frățiiilor de cruce. Și orice va mai fi nevoie.

b. Casierul F. D. C. ține:

- „Registrul Cassa F. D. C.” Instrucțiunile de funcționare al acestui registru sunt scrise cu mâna proprie de către șeful frățiiilor de cruce, la începutul registrului.

În principiu, sistemul de înregistrare este acela prevăzut pentru registrul „Cassa frăției”, cu deosebire că „Registrul Cassa parțial” cuprinde conturi pentru grupurile F. D. C.

- Dosarul pieselor justificative.

Casieria se ocupă în general cu toate operațiunile financiare ale Comandamentului F. D. C. Mănuiește toate fondurile Comandamentului. Răspunde la control.

*

Șeful frățiilor de cruce numește pe toți șefii de grupuri, cu cari face școala pregătitoare, convocându-i special în cursul lunii Noiembrie.

Poate să-i convoace, de asemeni, ori de câte ori va fi nevoie.

Pentru asigurarea bunei funcționări a mecanismului F. D. C., cât și pentru cunoașterea elementelor din frății, șeful frățiilor de cruce vizitează în măsura posibilităților, toate unitățile din țară. În felul acesta se poate face confruntarea scriptelor la Comandament cu realitățile existente la unități. Controlează și dă tuturor deslușirile necesare.

De asemeni poate cere din când în când diferitelor grupuri să i se trimită scriptele unităților din grupurile respective pentru control. Acestea se trimit numai prin curier special, cât și dela Centru înapoi.

LAGĂRUL FRĂȚIILOR DE CRUCE. VACANȚELE.

În vacanța de vară, șeful frățiilor de cruce își întrunește unitățile F. D. C. din întreaga țară într-un lagăr comun. Data, durata, locul și întregul program, se fixează prin circularile cari se vor trimite la timp.

Fiecare unitate F. D. C. însă știe: că *la vară va merge în lagăr*. Pentru aceasta, se pregătește din vreme. Se pregătește continuu. *Atunci, în lagăr, se văd propriu zis roadele muncii dintr'un an întreg.*

Am văzut când începe și când sfârșește anul F. D. C.

Activitatea unui an F. D. C., este continuă.

Frății de cruce nu au vacanțe. Vacanțele sunt pentru activitatea lor școlară, nu pentru activitatea F. D. C. Mai mult încă, în timpul vacanțelor *activitatea F. D. C. este mai intensă.*

Negreșit însă că nu mai curge activitatea ca și în cursul anului școlar, când erau cu toții împreună. Acum, în vacanță, sunt împărțiți. Fiecare prin meleagurile sale. Singurul moment când sunt împreună este acel din timpul „lagărului”, apoi iar se despart.

ÎN VACANȚE.

Elementele din unitățile F. D. C. se vor strădui a se impune atențiunii tuturor, printr-o cât mai corectă *ținută de frate de cruce*. Așa cum au învățat la școala frăției.

- *Vor ține permanent legătura cu șefii unităților respective prin poșta ori cum vor crede, însă cu atâta grijă încât dacă vreun ordin nou ar fi să vină de la Comandament în timpul vacanței, să poată fi transmis, cu cea mai mare rapiditate, până acolo unde este cel mai tânăr frățior de cruce. În acest sens, șefii de unități își vor fixa, mai înainte de vacanțe, sistemul de legătură verticală pe care-l vor comunica apoi și Comandamentului F. D. C.*

- Vor lua legătura și cu șeful grupului F. D. C. sau ajutorul acestuia din județul unde merg. Șeful de grup respectiv, se va convinge dacă sunt în frățiile de cruce după felul cum se vor prezenta și după *atitudinea lor din timpul vacanței*. Oricare șef de grup este dator să stea la dispoziția fraților de cruce veniți în vacanță, pentru toate lămuririle de care aceștia au nevoie.

La rândul lor, frații de cruce stau sub controlul șefului de grup, păstrând, totuși, legătura cu șeful lor direct.

Prin șefii de grupuri se prezintă și șefului județului de unde sunt.

Activitatea pentru vacanță:

Ajută părinților la muncă de orice natură, dovedindu-și marea lor dragoste față de părinți, cât și față de muncă în general.

- Continuă să-și țină nai departe „Cametul Meu” și Casseta Legiunii” (Dacă șeful frățiilor nu va hotărî altfel). Acum când sunt departe de șefii lor cari ar fi putut să-i controleze, își vor verifica înșiși gradul de pregătire legionară. Conștiința legionară, le va fi cel mai eficace controlor.

- Revenind la unități, la prima consfătuire sau ședință, își vor depune cu toții micile contribuții strânse ca jertfă pe timpul vacanței, dimpreună cu „Cametele” pentru a fi controlate și de șefii lor.

În fiecare săptămână, în ziua când obișnuit era ședința unității, acolo unde se vor găsi, vor face *ședințe individuale*, după programul fixat de către șefii unităților respective mai înainte de a se da vacanța. Punctele de program vor fi aceleași, ca și la ședințele obișnuite; iar sistemul ședințelor individuale, asemănător ședințelor individuale care am văzut că se pot face, când șeful de grup crede necesar, și sub rezerva aprobării Comandamentului, în momentele de furtună, sau de către unitățile de la școlile cu regim de internat. Diferă însă de aceasta

într-atâta că în vacanțe sunt singuri. Toate punctele de program le execută fiecare singur. Nu mai varsă de data aceasta nici cotizațiile și nici 1/40 R, casierului. Dacă acesta; se găsește acolo, *nu are drept să încaseze nimic pe timpul vacanțelor.*

Când mai mulți, sau chiar toți membrii unității au rămas împreună și pentru vacanță, ședințele se pot ține împreună, *fără ca să mai depună însă casieriei, contribuțiunile.* Fiecare depune banii în „Casseta Legiunii”, la el. Aceasta și *ca un nou motiv de educație, dar și pentru unifomitatea activității tuturor membrilor F. D. C.*

Procedeul rămâne același și pentru vacanța Crăciunului și Paștelui, cât și în cazurile de închiderea școlilor pentru mai puțin de o lună.

Despre ședințele ținute individual, în cursul vacanței mari, se va raporta, *între 25-30 a fiecărei luni*, de către fiecare membru, *direct șefilor de grupuri, printr-o scrisoare. În aceasta se va scrie: totalul 1/40 R. C+c strâns până atunci, ziua și ora când au avut loc ședințele, numărul său de ordine, situația cuibului F. D. C. și ce se va mai hotărî.*

Șeful de grup extrage după aceste scrisori (pe care apoi le păstrează la dosar pentru control) datele care sunt necesare întocmirii fișelor-raport lunare. *Scrie la efectiv, numai numărul membrilor cari au trimis scrisorile.*

Aceste fișe se trimit Comandamentului F. D. C ca și cele din cursul anului, însă fără nici un ban. Astfel:

La 30 Iulie se expediază raportul cu situația lunii respective, plus situația lunii Iunie, pentru, diferența de când s'a expedit ultima fișe-raport reglementară (cu 2 zile înainte de luarea vacanței). Când spun vacanța, mă gândesc la *vacanță propriu zisă*, nu la acel concediu care se dă elevilor în cursul lunii Maiu, înainte de începerea examenelor.

La 30 August, se trimite raportul pentru luna respectivă.

Pentru luna Septembrie, dacă școlile se redeschid după 30 Septembrie, atunci situația se trimite de asemeni la 30, și în același mod. Dacă însă școlile se redeschid înainte de 30 Septembrie, atunci situația se trimite așa: în prima săptămână de școală se trimite situația activității din vacanță – pe luna Septembrie până la redeschiderea școlilor – dimpreună cu 1/40 R. și C din tot timpul vacanței. Acești bani se vor încasa acum, într'o primă ședință, dela toți membrii. După ținerea acestei ședințe se expediază raportul. În cazul acesta, la 30 Septembrie *nu se mai trimite alt raport*, rămânând ca situația lunii Septembrie – de când s'au redeschis școlile, de la acea primă ședință, și până la 30 – *să fie cuprinsă în fișa-raport de pe luna Octombrie* (așa după cum fișa-raport pe Iulie, cuprinde și o parte din situația lunii Iunie, după cum s'a văzut).

Prin umare, pentru *toată vacanța mare*, până în ultima zi, se trimit rapoarte speciale.

Foile de evidență lunare se completează de către șefii de unități, la redeschiderea școlilor, după foile de evidență lunare ale șefului de grup care, mai înainte de expedierea fișelor către comandament, și-a completat și Registrul său.

După aceste fișe, și după scrisorile raport primite de către șeful de grup dela fiecare membru, se pot completa acum, la reînceperea școlii și „foile de evidența oscilațiilor săptămânale”, la fiecare unitate.

Pentru vacanțele Crăciunului și a Paștelui, cât și pentru timpul când școlile sunt închise, toate situațiile cu activitatea din vacanță, cât și totalurile 1/40 R și C, se înglobează la fișa raport lunară, expedită *la primul 30 de după vacanță.*

Când 30 cade în chiar cursul vacanței, cum este cazul cu 30 Decembrie, atunci se trimit *cu două zile înainte de vacanță* fișele-raport pentru timpul cât a curs din luna respectivă, iar restul de timp *adăugându-se la fișa lunii ce urmează.*

*

În timpul vacanței, membrii unităților F. D. C. vor răspândi pretutindeni credința legionară.

Fără să contrazică pe nimeni. *Se vor feri să discute pe la răspântii.* Și pentru că așa esste situația lor de elevi, dar și pentru siguranța reușitei, vor căuta să discute întotdeauna numai *dela suflet la suflet*, între patru ochi.

Se vor apropia, în special, de sufletul tineretului: flăcăii dela sate, sau muncitorii dela orașe, pe care-i vor organiza după cum vor fi ordinele, însă cu mare grijă, pentru ca în urma lor să *rămână ceva temeinic.* Vor începe și vor continua mai departe, așa după cum s'au pomit la școala lor. După numele îndreptarului F. D. C. Încet însă *perseverând și cu respectarea sistemului de lucru* fixat vor reuși să încadreze până la urmă atâția câți nici nu se așteptau.

După ce-și va fi pus pe roate organizarea tinerilor, va încerca fiecare ca în toată vacanța mare, să organizeze *un cuib de majori.* *Însă numai un singur cuib de fiecare.* Pentru școală. Va pomi de la un singur om, lucrând ca la el în frăție. Prin șeful de grup din județul respectiv, acest cuib va fi predat organizației legionare județene. Numele cuibului, va fi: Cuibul F. D. C. No... (toate cuiburile făcute de către membrii F. D. C. capătă de la șeful județului respectiv număr de ordine).

De acest cuib se va îngriji fratele de cruce și *după ce va pleca din localitate. Îi va trimite hrană.* Mai târziu, când acest cuib va roi și se va

foma o familie de cuiburi, această familie va purta în scriptele organizației județene, *numărul de ordine care s'a dat acestui cuib*. Prin umare să se gândească dintru început cât și după aceea ca *acest cuib să nu moară, să trăiască și să-și creieze familia sa*.

De atâta se va îngriji el cât va fi frate de cruce, în afară de frăție, *de mănunchiul organizat în vacanță din flăcăi sau muncitori, și de cuibul F. D. C. No...*

În toate celelalte vacanțe se va ocupa iarăși de aceste unități fomate de el. Nu va fi șef, nici la flăcăi, nici la cuib, ci numai *îndrumător*.

Și vor fi aceste unități așa precum le-a îndrumat el, *cum le-a pregătit*.

Despre activitatea din vacanțe pe acest tărâm va raporta șefului de grup la redeschiderea școlii, sau cum se va fixa de către șeful frățiilor prin circulara de vacanță.

*

Acel care apoi se transferă la un alt grup, va raporta despre activitatea sa din cursul vacanței *tot vechiului șef de grup, care, numai după aceea va proceda la întocmirea „foii de transferare”, cu totalizarea întregii situații a membrului ce se transferă. Cu această „foaie de transferare” se va prezenta noului șef de grup care, în urma îndeplinirii tuturor formelor de transferare, îl va considera ca atare.*

ABSOLVENȚII FRĂȚIILOR DE CRUCE

După ani întregi de frământări și colindări prin atâtea fome de viață purgatorie, am ajuns, în sfârșit la capătul drumului frăției.

Odată cu școala, tânărul a terminat și viața de frăție.

Acolo, la răspântia de drumuri unde stătea până mai ieri, doar singur șeful său de grup, a ajuns acum și el.

În fața lui se deschide larg, *drumul legionar*. Din unghiul răspântiei și-aruncă privirile până departe, către strălucirea României Legionare. *Acum, o vede clar*. O altă răspântie nu mai este. Drumul legionar, croit în stânca muntelui, acolo duce direct. Cât de ușor și de aproape i se pare drumul legionari. A răzbătut până aici la răspântie ani întregi de-a rândul numai printre colți de stâncă, dar a ajuns.

Acum se simte biruitor, bărbat.

I s'a spus de către unii că drumul din față este greu. Trebuie să urce „Muntele suferinții”, să treacă prin „pădurea cu fiare sălbatice” și prin „mlaștina desnădejdiei”. I s'a spus aceasta cu gând ca să-l încerce, să-l vadă cum se cutremură. El însă zâmbește. Le știa mai dinainte. Și cât s'a pregătit el pentru ca să se arunce în luptă cu cele mă grozave primejdii! Precum vede el acum însă primejdiile drumului legionar nu-s tocmai așa de grozave. *Sunt înspăimântătoare pentru cei slabi, nepregătiți, și pentru cei cari nu se așteptau*. Este momentul psihologic al surprinderii care face totdeauna ca o primejdie să pară mai mare decât este în realitate. Dar el s'a așteptat la primejdii, și le-a imaginat *încă mari, mari de tot și s'a pregătit ca să le poată învinge așa, mari*.

- Pe cât de mult s'a pregătit el, însă, pe atât de puțin primejdios i se pare drumul legionar. Sufletul lui purificat de păcate, împodobit cu virtuți legionare și călit în marea primejdiilor, încă din frăgezime, pare de neînving. Curat și tare ca diamantul, sufletul lui, este suflet de erou.

Așa a crescut de mititel. Ca un copil trimis în mijlocul lumii: „*Să trăiască, pentru a învăța să fie corect, să lupte pentru a se învăța viteaz, și tare; să muncească pentru a se învăța muncitor, iubitor de toți cei ce muncesc; să sufere, pentru a se oțeli; să se jertfească pentru a se deprinde cu depășirea propriei lui persoane, slujindu-și neamul*”, precum scrie Căpitanul în Carte.

Cât de ușor i se pare dar acum drumul legionar, și cât de clară este lumina către care duce!

Problema care se deschide însă de data aceasta înaintea unui absolvent de frăție, este aceea a *alegerii locului*, pentru el, un lucru este clar: *cu fața către lumina cea mare, inima lui nu-l îndeamnă decât pe drumul legionar, pentru aceasta s'a pregătit.* Dar, prin ce loc, *prin care parte a drumului?* Mai prin mijloc, mai prin margine, mai frunte, mai la coadă? „În frunte, cât mai în frunte”..., iată răspunsul.

Absolvenții fraților de cruce nu merg decât în frunte, în linia I-a. Și dacă ar mai fi o sub-împărțire a liniei întâia, locul absolvenților de frăție acolo este: *în linia I-a din linia I-a.* Așa au mers întotdeauna. A fost singura mândrie și ambiție ca foști frați de cruce: trăiți de mititei în primejdie, să meargă sfidători în fruntea coloanei ori de câte ori s-ar mai ivi în drumul legionar alte primejdii.

Puțin interesează calea formală pe care au trebuit să și-o aleagă în viață. Avocat, doctor, inginer, preot, învățător, ofițer, agronom, plugar, muncitor în fabrică, la coamele plugului sau încă student, îndeplinindu-și oricare din aceste funcțiuni, *cu grija celei mai pilduitoare atitudini, sub oricare din aceste haine de viața formală strălucește cămașa verde, legionară.*

Oriunde s-ar găsi, absolventul de frăție, legionarul – căci legionar se numește acum, stă gata oricând să-și lepede haina de deasupra și să rămână *numai* în cămașa verde. Căci mai înainte de orice, legionar este el.

Să nu-și închipuie prin umare cineva că, dacă va trebui să se facă preot, liber profesionist, etc., pentru că ar fi avut mai mult sau mai puțin înclinații pentru aceasta, nu va putea să mai fie legionar și prin umare, de ce să se mai pregătească în frăția de cruce!? Nu *legionar va putea să fie oricum.*

Pentru ca să fie legionar nu înseamnă să stea fără nici un rost. *Trebuie să muncești undeva; trebuie să te sbați, căci altfel, nu mai ești legionar.*

Cu cât însă drumul se apropie mai mult de biruința legionară, cât și după această biruință, locul tuturor legionarilor proveniți din frățiile de cruce este acolo, *în primele rânduri ale elitei legionare.*

Pentru aceasta să se desăvârșească.

*

La unii absolvenți din frățiile de cruce s'a observat însă, un moment de puțină eclipsare legionară. Este momentul de răspân-

tie care provoacă aceasta. Nu știe fiecare că trebuie să pășească dintr'odată, de pe un drum, pe celălalt (de pe drumul frăției, pe drumul legionar) și, în modul cel mai normal, să meargă tot înainte. De ce să mai stea?

De acum încolo, procedeul acesta va fi:

- Fiecărui absolvent, i se va elibera de către șeful de grup un „Certificat”, sau o „Diploma”. Aceste certificate se întocmesc pe hârtie semi-cartonată de mărimea 20/15 cm., culoarea albă.

Se completează cu mana proprie de către șeful de grup.

Conținutul este acesta: (și pentru certificat și pentru diplomă).

DIPLOMA – CERTIFICAT

Camaradul X... (numele și prenumele) din Comuna... Strada... Județul... a făcut școala în Frăția de cruce... (Frăția, cu data recunoașterii, sau mănunchiul...), din grupul No... F. D. C.... (Județul unde este grupul), purtând numărul de ordine... (complet), și terminând cu următoarea situație generală (Ultimul total din „foaia de control individual”).

P.	A.	C + c	d.	1/40 R.

A fost în lagărele... și în taberele... zile...

A organizat cuiburile F. D. C. No... din Jud....

A fost citat pentru... (motivul și ziua).

A fost pedepsit....(motivul și ziua).

A îndeplinit funcțiunea de....(șef de Frăție, etc.).

Este declarat (absolvent... al frăției de cruce, sau absolvent din frăția de cruce).

Azi... (Data absolvirii).

Șeful frațiilor de cruce... (semnătura)...

Șeful Grupului No... (semnătura)

Șeful de grup întocmește toate aceste Diplome sau Certificate, completând pentru fiecare datele respective.

Această operație o face șeful de grup în lunie, sau în Septembrie. Pentru cei cari au terminat școala în lunie, atunci; iar pentru cei cari au terminat școala în Septembrie, atunci.

Odată completate și semnate de către șeful de grup, se expediază, tot în serii (iunie sau Septembrie), Comandamentului F. D. C.

Acolo, la Comandament, după studierea lor, se hotărăște pentru fiecare în parte dacă se poate numi „Diplomă” sau „Certificat”.

„Diplomă”, se poate numi în cazul când respectivul a fost proclamat: „*absolvent al frăției de cruce*”; iar „Certificat”, se numește în cazul când respectivul a fost proclamat numai „*absolvent din frăția de cruce*”, sau, dacă nu intrase încă în frăție, „*absolvent de pe lângă mănunchiu*”.

„*Absolvent al frăției de cruce*”, poate fi proclamat numai acela care are cel puțin trei ani vechime începând dela depunerea legământului. Adică acel care are minimum trei linii de cruci ca semn distinctiv. Trei ani înțelegându-se trei ani compleți, să fi luat parte la toată activitatea cerută frației de cruce.

Aceștia vor purta, după primirea diplomei, semnul distinctiv complet (cu toate cele nouă cruci), semnul distinctiv complet simbolizând „*legionarul*”. Vor putea fi propuși pentru gradul de legionar, după cum vom vedea mai departe.

Ceilalți, sunt proclamați „*absolvenți din frăția de cruce*”. Aceștia vor purta numai semnul pe care l-au căpătat cât au fost în frăția de cruce. Stagiul făcut și toate drepturile câștigate *li se vor socoti în stagiul de 3 ani* cerut pentru ca să poată cineva fi propus la gradul de legionar. După căpătarea gradului de legionar, vor putea și ei să poarte semnul complet de absolvent (cu nouă cruci).

Titlul acordat: „*absolvent al frăției de cruce*” sau „*absolvent din frăția de cruce*”, se scrie de către Comandament pe diploma sau certificatul fiecăruia, după care se taie de sus, dela titlu, cuvântul de „*certificat*” pentru ca să rămână numai cuvântul „*Diploma*”, sau invers (după cum este cazul). Apoi se semnează de către șeful frățiilor de cruce toate și, după ce s'au întocmit tablourile de absolvenți (după ele, după aceste situații) se reexpediază șefilor de grupuri respectivi, pentru a fi înmânate fiecărui absolvent.

Obișnuit, pentru absolvenții din lunie, acestea se vor întocmi și acorda în cursul „*Iagărului F. D. C.*”.

Cu această „*Diplomă*” sau „*certificat*”, fiecare absolvent se va prezenta șefului de județ *pentru a fi încadrat în organizația legionară*; iar dacă se înscrie la vreo facultate, și Comandamentului Centrului Studențesc Legionar, din localitatea unde s'a înscris.

Intrarea, însă, propriu zisă, în cadrele mișcării legionare, se va face într-o ședință solemnă, organizată de șeful grupului F. D. C. în una din zilele fixate de către șeful județului, sau Comandantul Centrului Studențesc Legionar, între 16 Octombrie și 1 Noembrie.

Șeful de grup va anunța pe toți absolvenții F. D. C. din anul acela (indiferent dacă au fost sau nu în grupul său, dar s'au stabilit în județul respectiv) despre ziua, ora și locul unde va avea loc ședința festivă. Îi va convoca mai din vreme, pentru a organiza *împreună* ședința.

La această ședință solemnă, afară de șeful județului, sunt invitați să participe toții acei cari au grade legionare din localitate, toți foștii frați de cruce, precum și șefii actuali ai unităților F. D. C. (dacă se poate).

Șeful de grup organizează cu toții absolvenții un front aparte, și dând onorul șefului județean, îi prezintă după aceea pe fiecare, începând dela flancul drept.

Șeful județean, dimpreună cu toți invitații, strâng cu căldură și camaraderie mâna nouilor veniți, după care urmează coruri, și ½ oră de cunoaștere și împrietenire (mai ales pentru cei cari-s veniți din diferite grupuri), apoi *încadrarea* lor.

„În această solemnitate, spunea Căpitanul, trebuie să stea pe primul plan *solemnul* îmbinat cu *dragostea nemărginită*”.

A doua zi după ședință, șeful de grup raportează Comandamentului F. D. C. asupra felului cum a decurs ședința, care absolvenți au fost în front, unde a fost încadrat fiecare, și cine a mai participat la ședință. Aceasta pentru a se trece situația fiecăruia în registrele de la Comandament.

De acum încolo, toți absolvenții frățiilor de cruce, cât și absolvenții din frății vor purta pe mai departe semnul distinctiv de frate de cruce, tot la mâna dreaptă ca și actualii frați de cruce, însă peste semn se va coase – tot cu fir – o diagonală de lățimea 3 mm și lungimea 7 cm.

Foștii șefi de frăție, ca și foștii șefi de grupuri, vor purta pe mai departe semnul de șef de frăție sau de grup, *cu condiția să fi îndeplinit această funcțiune un an complet* și să se coase peste semn, aceeași diagonală.

Foștii șefi de grupuri, vor purta, de asemenea, pe mai departe semnul distinctiv de șef de grup, chiar dacă ei nu au fost frați de cruce, însă chiar dacă au fost, chiar dacă nu au fost frați de cruce, dreptul de a purta pe mai departe semnul distinctiv de șef de grup, nu se capătă decât în urma aprobării *speciale* de la șeful frățiilor de cruce. În urma clasificărilor pe grupuri, se va hotărî, care șef de grup merită să poarte pe mai departe acest semn.

Pe reversul fiecărui semn se va coase cu ață neagră numărul de ordine complet pe care l-a avut respectivul în frăția de cruce.

Absolvenții frăției de cruce, după 2-3 luni de la „încadrare în organizația legionară, *pot fi propuși* Căpitanului pentru avansare la gradul de legionar. Propunerea o face șeful județului, cu condiția ca respectivii să se fi pus pe treabă.

Ceilalți absolvenți vor fi propuși la avansare, pe măsură ce vor îndeplini condițiunile (3 ani vechime, tabere etc.).

Între absolvenți și frățiile de cruce respective, se păstrează legătura permanentă și *după aceea*.

Toți absolvenții frăției de cruce, pot să participe la ședințele festive ale frăției din care au făcut parte. În măsura posibilităților lor vor ajuta frăția de cruce, pentru ca *aceasta să trăiască*. Semnul distinctiv, cât și numărul de ordine, le vor aminti întotdeauna despre frăția de cruce unde au primit cea dintâi învățătură legionară. Unde au simțit *cei dintâi fiori legionari*.

Este bine să se creieze tradiție ca fiecare frăție de cruce să-și întrunească odată pe an absolvenții respectivi.

Să fie un îndemn continuu pentru noile serii care vor urma.

„Celor ce intrați acum pe câmpul de luptă, s'a adresat Căpitanul seriei de absolvenți 1936 – cât și seriilor care vor urma – vă strig din toate puterile: *mai sus*.”

Nu mai este departe biruința. Dați și voi jertfa voastră.

Vi se vor întinde paharele de ademenire, politicianismul prin miile de mijloace, va voi să vă facă trădători; vor curge cuvintele mieroase și promisiunile, minciunile, calomniile; vor încerca dezbinarea voastră; vor curge deopotrivă asupra voastră amenințările și ura. Veți fi prigoși. Veți simți amarul nedreptăților. Eu vă strig: „*Nu vă lăsați!*”.

Această carte fiind tipărită în condițiile grele de astăzi, nu s'au putut face corecturile tuturor greșelilor de stil, ortografie și tipar.

POSTFAȚĂ

Cartea de față reproduce, pe cât ne-a stat în putință, ediția din 1937. Motivul acestui demers: Dorința de a înzestra bibliotecile și pe unii cititori cu acea ediție devenită raritate. Cartea a fost una din cele mai vândute. De către dușmanii naționalismului românesc. De ce? Pentru a i se pierde și distruge orice urmă. Se pare că nici Biblioteca Academiei Române nu dispune de această carte de zidire a tinerimii române. Nici autorul ei n-a supraviețuit mult după apariția ei.

Dar, ce știm despre Gh. Gh. Istrate? Foarte puține date certe pentru a putea alcătui o biografie onorabilă. Desigur, nu aici și acum!

Gh. Gh. Istrate – după mărturiile unor rude – s-a născut, probabil, în anul 1908 în satul Mânjești, comuna Muntenii de Jos, jud. Vaslui ca fiu al lui Gheorghe Șt. Istrati și al Tasiei născută Postolache. Părinții vor fi longevivi. Tatăl va trăi 94 de ani iar mama 100 de ani. Supraviețuiesc două surori și doi frați (Adela, Ion și Leon, Elena). Un frate, Ilie, moare tânăr. Gh. Gh. Istrate urmează Liceul Comercial (Școala Superioară Comercială) de Iași. Se pare că a aderat de tânăr la Mișcarea Legionară și ar fi suferit arestări chiar din timpul liceului. Pe Corneliu Zelea Codreanu l-ar fi întâlnit, pentru prima oră, la Vaslui și, impresionat de personalitatea acestuia, îl urmează la București. Aici se înscrie la Academia Comercială. Nu știm, deocamdată, perioada. În 1933 era în anul de preparare al licenței și se pregătea pentru întocmirea tezei de doctorat, în Germania. A locuit un timp chiar pe str. Gutenberg, la sediul Mișcării Legionare. Gh. Gh. Istrate devine comandantul **Frăției de Cruce**. După instaurarea dictaturii regale este întemnițat la Râmnicu Sărat. În noaptea de 21/22 Septembrie 1939 este asasinat în celulă de un plutonier de jandarmi din Galați. Corpul neînsuflit al lui Gh. Gh. Istrate a fost pus în aceeași groapă cu al prințului Alexandru Cantacuzino. În 1940 a avut loc o slujbă de pomenire în cimitirul închisorii de la Râmnicu Sărat. S-a păstrat în Arhiva Națională de Film documentarul despre această slujbă de pomenire și în el este prezentă și mama lui Gh. Gh. Istrate și fratele, preot. În toamna

anului 1946, familia Cantacuzino obține aprobarea de a deshuma osemintele pentru a le muta la București. La 7 ani! Au găsit în groapă două schelete. Amestecate! Le-au pus în două sicrie mici, furniruite cu mahon. Familia Cantacuzino cheamă pe tatăl lui Gh. Gh. Istrate și-i spune să aleagă un sicriu pentru a-l duce la Mânjești. Pe cruce au scris numele ambilor (Gheorghe Istrate și prințul Alexandru Cantacuzino). În ianuarie 1977 crucea mai există (Nu cunoaștem, personal, dacă mai există azi). Fratele, preot (Leon), a fost prin închisori și lagăre. Înainte de 1944 și după. Acest frate, preot, moare, în 1995, la 91 de ani. Dar, despre acestea, mai amănunțit, cu alt prilej.

Cartea de față a fost scrisă în anii de glorie ai Mișcării Legionare și a fost concepută ca un „manual” de educație națională, legionară a tinerilor români. De aici furia „internaționaliștilor”. Reproducerea ei de către noi este un omagiu adus celui dispărut în preajma vârstei de 31 de ani. Sperăm că, în viitor, noi sau alții, mai buni, vor putea publica o ediție „critică” adusă la zi. Grafic. Ortografic, gramatical, note, indici, o biografie a autorului. Biografie care să cuprindă ceva mai mult decât o pagină, două.

martie, 2005.

Editura (George URSA)

Tabla de materii

CEVA DESPRE ȘCOALA LEGIONARĂ ȘI FRĂȚIA DE CRUCE.....	5
PENTRU CE „FRĂȚIE DE CRUCE”?.....	8
DIN ISTORICUL FRĂȚIILOR DE CRUCE.....	9
RECRUTĂRI. PRIMA INIȚIERE. FAZA DE ÎNCERCARE... ..	33
Recrutarea elementelor.....	34
Prima inițiere.....	37
Faza de încercare.....	38
Punctul a. Sinceritatea.....	38
„ b. Puterea de iubire.....	39
„ c. Voința	40
„ d. Capacitatea de jertfă și spiritul de corectitudine. 1/40 R. Carnetul meu. 1/40T. Caseta Legiunii.....	41
Punctul e. Ascultarea.....	45
„ f. Puterea de împrietenire (arborele recrutării).....	45
PREGĂTIRI PENTRU ÎNFIINȚAREA MĂNUNCHIULUI.....	48
Cei cari nu pot intra în mănunchiu.....	48
MĂNUNCHIUL DE PRIETENI.....	51
Condițiuni pentru înființarea M. D. P.	53
Prima consfătuire	53
Când se raportează de înființare? Prima fișă-raport.....	55
FUNȚIONAREA MĂNUNCHIULUI	57
Despre membrii mănunchiului. Numărul de ordine.....	57
Primiri de noi membri	59
Funcțiunile M. D. P.	59
Despre șeful mănunchiului	61
Grijile de căpetenie ale unui șef de mănunchiu	62
I. Buna funcționare	62
a. Funcționare regulată	62
Despre consfătuiri	62
Indicațiuni asupra felului cum se pregătesc și se execută punctele din programul consfătuirii.....	64
Ceva despre „Comunicări”	65
Absențe la consfătuiri. Pedepse. Comisia de judecată....	69

b. Păstrarea legăturii	72
Rapoartele săptămânale. Rapoartele lunare	74
Despre ordin	76
c. Asigurarea continuității. Ierarhia funcțiilor	77
Atribuțiunile secretarului. Cartea mănunchiului	78
Despre casierul mănunchiului. Norme	84
Despre bibliotecarul mănunchiului	90
II. Îndrumarea către viața legionară	92
III. Unitatea.....	93
CONSTITUIREA FRĂȚIEI DE CRUCE	
Pregătiri pentru legământul de frate de cruce	94
Raportul șefului de grup pentru aprobarea de legământ	99
În ziua depunerii legământului. Ședința festivă de legământ	102
FRĂȚIA DE CRUCE LA LUCRU	
Funcționarea Frăției de Cruce	106
Membrii F. D. C.	107
Șeful frăției de cruce	108
Ședințele frăției	109
Scriptele frăției de cruce	113
Grijile șefului de frăție. Legătură. Rapoarte	114
Legătura orizontală	117
Recrutări. Ierarhia funcțiilor. Efectivul frăției	118
ANEXELE FRĂȚIEI DE CRUCE	
I. Mănunchiul de prieteni	119
Noui legăminte. Bibliotecă. Caseria F. D. C.	123
Serviciul de colportaj F. D. C.	124
Magazinul F. D. C.	125
Serv. de ajutor frățesc. Serv. de magazie și infirmerie....	128
II. Frățiorii de cruce	129
CÂTEVA PRECIZĂRI	
Anul F. D. C. Despre semnele distinctive	137
Predarea comenzilor	140
Transferări de membri	144
Descompletări de membri. Desființări	146
Patrimoniul frăției de cruce	149
GRUPUL DE FRĂȚII. ȘEFUL DE GRUP	
Primele griji ale șefului de grup	157
Care este funcțiunea șefului de grup. Datoriile șefului de grup... ..	158
Frâna legionară	159
Șeful de grup, educator	159

Metoda educativă	160
Educație spirituală, idealistă	162
PUNCTE, PE MARGINE DE GÂNDIRE ȘI VIAȚĂ	
LEGIONARĂ CU ADECVĂRI LA SITUAȚIA F. D. C.	164
Mișcarea legionară este bazată pe iubire. Cântecul legionar....	164
Despre Comandant, legătură, ordine și rapoarte	165
Rapoartele șefului de grup către Comandament	166
Legătura cu șeful de județ.....	169
Despre ordin. Cum se dă și se execută	170
Sunt situații „speciale” cari pot să împiedice funcționarea mecanismului F. D. C. ?	171
Căpitanul.....	172
Tăcere – gândire – inițiativă – creație.	173
Bunul simț legionar.....	174
Sinceritate. Francheță. Eleganță	175
Cuvântul dat. Provocările. Răbdarea. Spiritul ofensiv.....	176
Judecată. Adâncire. Amănuntul. Spiritul de observație Bătălii....	177
Nimic de-a gata. Ce însemnează corectitudine. Control.....	179
Muncă. Vitejie. Hotărâre. Avânt.	180
Imposibilul. Temerea. Primejdia. Disciplina legionară.	182
Aspectul primejdiilor pentru F. D. C.	184
a. În vremuri de pace. Măsurile	184
b. Când se deslănțuie furtuna.....	186
Despre ședințele individuale.....	187
Profesorii legionari. Minoritarii. Mândria națională.	192
Legea jertfei. Morții legionari. Rugăciunea	194
Seriozitate. Bună cuviință. Corijare reciprocă.	196
Greșala, repararea ei. Pedepsa legionară.....	199
Eliminări.	201
Situația celor repetenți	203
Celelalte organizații de elevi	203
a. Organizații oficiale	203
b. Organizații neoficiale.....	204
Fratele de cruce și legionarii	205
Cele 10 Porunci ale Căpitanului.....	206
INSTRUCȚIA FIZICĂ	
Rostul instrucției legionare	208
Executări. 1. Poziția de drepti. 2. Repaus. 3. Ruperea	209
rândurilor. 4. Salutul legionar. 5. Prezentarea. 6. Onorul.	
7. Pasul legionar. Marșul. Câteva reguli de ținut minte în marș.	

8. Onorul din marș. 9. Cântecele în marș. 10. Opriri.....	220
Exerciții de gimnastică. Alte posibilități de antrenament fizic și psihic.....	220
CUM POATE ȘEFUL DE GRUP SĂ-ȘI ÎNDEPLINEASCĂ MAI BINE FUNCȚIUNILE SALE? Problemă de cadre.....	222
Un sistem de a lucra. Ședințele cu șefii de unități.....	222
Participări la ședințe.....	223
Prezentarea la raport. Ordinul la raport.....	224
Nopti de lagăr.....	226
Fondul grupului.....	227
Cartea grupului.....	228
Absolvent al Frăției de cruce, absolvent din Frăția de cruce.	239
Postfața.....	245

PLANȘA IV.
CASSA TOTALIZATOR

Încasări												Plăți						
Anul	Mănunchi				Frățiori				F.D.C.				Luna	1/40R	C	D	Tot. lunar	Tot. cont. lunar
	Săpt.	C+c	a	$\frac{1}{40}R$	D.	C+c	a	$\frac{1}{40}R$	D.	C+c	a	$\frac{1}{40}R$						
de la													Octombrie					
1-a																		
până la																		
de la																		
2-a													Noiembrie					
până la																		
52-a																		

P L A N Ş A V.
Model de raport lunar pentru şeful de grup.

Grupul Nr.														Data întocmirii și expedierii.....																												
RAPORT PE LUNA														ANUL																												
1	2	3	4	5		6	7	8	9	10	11	12	13	14	15				16				17	18	19	20				21				22	23	24	25	26	27	28	29	30
				a	b										a	b	c	t	a	b	c	t				a	b	c	t	a	b	c	t									
a Școala																																										
				Mănunchiul				FDC.....																																		
				Data înf.....				data rec.																																		
				a	b										a	b	c	t	a	b	c	t				a	b	c	t	a	b	c	t									
b Școala																																										
				Mănunchiul				FDC.....																																		
				Data înf.....				data rec.																																		
				a	b										a	b	c	t	a	b	c	t				a	b	c	t	a	b	c	t									
c Școala																																										
				Mănunchiul				FDC.....																																		
				Data înf.....				data rec.																																		
				a	b										a	b	c	t	a	b	c	t				a	b	c	t	a	b	c	t									
d Școala																																										
				Mănunchiul				FDC.....																																		
				Data înf.....				data rec.																																		
				a	b										a	b	c	t	a	b	c	t				a	b	c	t	a	b	c	t									
e Școala																																										
				Mănunchiul				FDC.....																																		
				Data înf.....				data rec.																																		
				a	b										a	b	c	t	a	b	c	t				a	b	c	t	a	b	c	t									
f Școala																																										
				Mănunchiul				FDC.....																																		
				Data înf.....				data rec.																																		
				a	b										a	b	c	t	a	b	c	t				a	b	c	t	a	b	c	t									
g Școala																																										
				Mănunchiul				FDC.....																																		
				Data înf.....				data rec.																																		
				a	b										a	b	c	t	a	b	c	t				a	b	c	t	a	b	c	t									
Șef de grup														Ajutor șef de grup																												
(Semnătura și adresa pentru ordine)														(Semn. și adresa pt. ordine)																												
														Tot. G-ral, Lei																												
														C R D																												

A se vedea pe verso situația celor din faza de încercare.

Tot.
1.40 R
Trim.

GH. GH. ISTRATE
1908(?) - 1939